KATHERINE ROBERTS

Cele șapte minuni

1

PRĂDAREA MARII PIRAMIDE

Katherine Roberts

Prădarea marii piramide

Primul volum al seriei Cele şapte minuni

Traducere din limba engleză Aura Bardescu

Editura RAO

The Great Pyramid Robbery
2005

Katherine Roberts s-a născut la Torquay, Marea Britanie, în 1962, şi şi-a petrecut copilăria în oraşul Devon din Cornwal. A absolvit ca şefă de promoţie Facultatea de Matematica din cadrul Universităţii Bath.

De atunci a lucrat în domeniul informatic, al curselor hipice şi într-un magazin de animale. A publicat prima carte în 1999, *Song Quest*, considerată o remarcabilă nuvelă pentru copii (Premiul „The Branford Boase”).

Cele Două Regate

(Egiptul din zilele noastre)

Marea Verde

Mlaştinile

Locaşul Adevărului

Templul Soarelui

Palatul Zidului Alb

Domeniul căpitanului Nemheb

Minele de turcoază

Deşertul

Marea Roşie

Rîul

Deşertul

0 50 100

Minele de granit

Către Kuş

Cataracta lui Knum

<u>BLESTEMUL LUI KHEOPS</u>

Eu,
Kheops,
Stăpânul celor
Două Regate, am făcut
acest mormânt într-un loc
neîntinat, unde nimeni nu a mai avut
mormânt, pentru a proteja bunurile celui care
şi-a urmat ka-ul. Oricine îl va pângări şi va intra
în el cu gânduri necurate va fi judecat de Cel Mare.

ÎNTRECEREA DE LA LOCAŞUL ADEVĂRULUI

Al cincilea an al domniei Stăpânului Khefren
„Ka-ul tău te însoţeşte precum sufletul."
Incantaţia 23

Întrecerea fusese ideea lui Reonet, dar Senu trebuia să participe. Şi trebuia să fie cel mai bun. Ceilalţi copii îl credeau prost. Trebuia să le arate că el şi Red erau în stare să facă şi alte lucruri, nu numai să le joace feste oamenilor.

— Termină, Red, îi zise el, plin de nervi, Ka-ului său, care mergea în mâini pe lângă potecă. Nu e *de glumit!*

Red, cam în silă, s-a ridicat în picioare, prefăcându-se că-şi scutură nisipul din părul roşcat şi cârlionţat, strâns în coadă într-o parte, o imitaţie imaterială a cozii lui Senu. Dar odată intraţi în încăperea din fundul piramidei, care părea un fagure imens, a redevenit serios. Reonet adusese o lampă. Ceilalţi copii se îngrămădiseră în jurul flăcării de culoarea ambrei. Deşi nimeni nu văzuse niciodată un *ka,* era evident, din şoaptele şi din discuţiile copiilor, că dublurile lor din cealaltă lume se aflau foarte aproape de ei.

Şi-au continuat drumul dificil de-a lungul tunelurilor şi au ajuns în camerele mai vechi, unde simţeai că te sufoci din cauza mirosului greu. Şoaptele şi chicotelile copiilor se potoliră treptat; Senu nu mai auzea acum decât respiraţia grea şi târşâitul picioarelor lor desculţe.

La un moment dat, Reonet a aşezat lampa într-o nişă şi a ridicat mâna.

— Aici, zise ea în şoaptă.

S-au îngrămădit toţi în criptă, curioşi să vadă corpul femeii moarte, numit de preoţi *sahu.* Era aşezat într-o firidă tăiată în piatră; trupul nu era bandajat, iar faţa foarte palidă părea chiar frumoasă. Nu mirosea prea tare, pentru că aerul deşertului îl uscase, iar organele fuseseră puse în borcane ferecate deasupra firidei. Pe cap avea o perucă din păr de capră, împletită cu

mărgele colorate. În dreptul inimii, mâinile scheletice strângeau un lotus albastru, ofilit.

Iny, unul dintre băieţi, începu să chicotească.

— Stă aici de o grămadă de timp! Nu cred că o să înceapă să vorbească.

— Şşş! Reonet atinse uşor mâinile *sahu*-ului, se dădu înapoi şi arătă către Iny: Tu primul!

Băiatul rânji. Apoi, cu ochii închişi, a rostit o incantaţie; lui Senu i se părea că îl mai auzise la procesiunile preoţilor. Pe la sfârşitul incantaţiei, Iny se poticni şi, ridicându-şi mâinile către tavan, strigă.

— *Ka-ul* acestei femei moarte ne salută. Ne spune ca moare de foame şi ne întreabă de ce nu i-am adus nimic de mâncare.

Se auziră câteva râsete. Reonet se încruntă şi îl dădu la o parte pe Iny.

— Foarte amuzant. Tu! zise ea, arătând către o fată înaltă.

Fata a urmat exemplul lui Iny, la fel şi ceilalţi. Pe măsură ce mesajul Ka-ului femeii moarte se îmbogăţea, lumina lămpii se micşora. Ultimii copii şi-au murmurat mesajele în grabă, aruncând priviri îngrijorate, când spre flacăra care pâlpâia, când spre tunel. În sfârşit, i-a venit rândul şi lui Senu. Băiatul s-a îndreptat către firidă, urmărit de privirea insistentă şi sfidătoare a lui Reonet.

Respiră adânc. Ascultase ce spuseseră ceilalţi şi îşi formulase în minte ce avea de zis. Îşi ridică mâinile aşa cum făcuse Iny.

— Nu te prosti! îi murmură Red la ureche. Doar nu eşti preot! Copiii ăştia nu ştiu nimic. Nu te mişca de-aici!

Şi dispăru.

Senu îşi lăsă mâinile în jos, simţindu-se destul de penibil.

— Ei bine? întrebă Reonet, cu mâinile în şold şi cu ochii strălucitori. Ce zice?

Chicotelile se înteţeau în jurul lui, în timp ce Senu îşi tot umezea buzele, întrebându-se dacă să îl mai aştepte pe Red sau nu.

— Senu este prea speriat! Haideţi să plecăm de-aici înainte să se stingă focul. Mai bine mergem să vâslim.

— Nu, zise Senu. Aşteptaţi!

— Ce plictiseală! zise Iny mimând un căscat. Eu mă duc acasă.

Şi se îndepărtă împreună cu prietenii săi, bombănind că din întrecerile astea prosteşti nu obţii decât „răsplata” de a-ţi pierde prânzul. Ceilalţi au mai stat puţin, privindu-l întrebător pe Senu. Dar când lampa a început să pâlpâie, şi-au exprimat dezamăgirea şi s-au grăbit şi ei să plece. Au mai rămas Reonet şi câteva fete. Senu şi-a strâns pumnii.

— Red? zise el în şoaptă. Ce situaţie penibilă! Vino înapoi!

Lampa tocmai se stinsese. În acelaşi moment, aerul atât de stătut din încăpere a fost învolburat de o neaşteptată rafală de vânt. Prietenele lui Reonet au ţipat scurt; deasupra firidei în care era aşezat *sahu*-ul apăruse o lumină verde-albastru. Lumina a început să strălucească şi, în întuneric, s-a căscat o gaură. În timp ce Senu se holba la gaură, încercând să îşi dea seama de unde apăruse, aerul s-a mai învolburat o dată şi prin gaură au început se se strecoare cu repeziciune nişte umbre ciudate. Ţipetele lor erau asemenea unor aripi care îl loveau, ameţindu-l. S-a dat înapoi clătinându-se şi şi-a pus mâinile deasupra capului.

Fetele au început să urle şi au luat-o la fugă prin tunel, înghesuindu-se în Iny şi în ceilalţi copii.

Aceştia au început şi ei să ţipe şi toţi au alergat spre ieşire, cuprinşi de panică, învălmășindu-se unii într-alţii. Senu s-a lipit de zid în timp ce lumina se făcea din ce în ce mai puternică, iar gaura se lărgea şi umbrele acelea înfricoşătoare se apropiau de el.

— Nu! Red era aproape transparent din cauza fricii. Ia-le de-aici, Senu! Te rog!

— Termină, Senu! strigă Reonet prin lumina orbitoare şi prin vânt. Sperii Ka-urile. Moon, întoarce-te! E doar una dintre glumele lui Senu.

Senu nu se putea mişca. Lumina albastră îl orbise. Umbrele ţipau încă, aşa cum obişnuiau să ţipe adulţii la străinii care nu vorbeau limba din Cele Două Regate. Văzuse trupuri de om cu capete de păsări şi animale sau corpurile unor animale sălbatice cu capete de om? De groază, pentru o clipă, nevăzându-l pe Red, s-a gândit că acesta fusese mâncat de monştri. Apoi Reonet a reuşit să ajungă la el şi să îl apuce de încheietura

mâinii, trăgându-l în tunel, unde vântul nu bătea atât de tare. Red a venit şi el. În spatele lor, siluetele spectrale erau trase înapoi în lumina care treptat şi-a redus intensitatea şi s-a micşorat, ajungând o steluţă albastră strălucitoare deasupra *sahu-ului.* Brusc, s-a făcut întuneric.

Senu vedea încă pete în faţa ochilor. O strânse de mână pe Reonet, continuând să alerge după ceilalţi.

— *Sahu*-ul acela era al mamei tale, nu? zise el înţelegând deodată totul. Ar fi trebuit să ne spui.

Reonet rosti un cuvânt al cărui uz nu era permis la şcoală şi dădu nervoasă din mână.

— Tu şi glumele tale stupide, Senu! Trebuia neapărat să îi sperii pe toţi? Ai stricat totul. Nu o să mai avem altă ocazie.

La început nu a înţeles ce voia să spună Reonet. Apoi a auzit vocile şi tropăitul sandalelor bărbaţilor care intraseră în tunel, blocând lumina zilei.

— Ştim că sunteţi acolo, strigă o voce aspră. Ieşiţi de-acolo, cu toţii! Mormintele nu sunt teren de joacă.

Senu aruncă o privire în spatele său, întrebându-se dacă s-ar putea ascunde pe undeva şi să iasă mai târziu. Dar gândul de a se întoarce acolo, în întuneric, de unul singur îi dădea sudori reci. Ascultător, o urmă pe Reonet şi se alătură grupului de copii supuşi, care clipeau din ochi, în lumina soarelui, înconjuraţi de un detaşament de *saper-i.* Reonet a încercat să explice că ea doar voia să aducă o ofrandă Ka-ului mamei sale moarte, dar i s-a spus să tacă.

Doi bărbaţi s-au aventurat să controleze mormântul. Se întoarseră clătinând din cap.

— Nimic, în afară de *sahu*-uri, a zis unul din ei. Cred că s-au speriat degeaba.

Explicaţiile copiilor, tulburaţi încă, nu erau prea clare, aşa că şeful *saper-Hor* a început să le ţină o prelegere despre pericolele la care se expun jucându-se în grote. Lovind emfatic pietrişul cu lancea, acesta le-a zis că trebuie să se considere norocoşi pentru că de data asta îi lasă în pace. Dar un raport trebuia făcut, aşa că niciunul dintre ei să nu se gândească să mai vină pe-acolo neînsoţit de un adult, pentru că i-ar fi aşteptat necazuri mari, în cazul în care ar fi fost prinşi.

Senu tremura. De fiecare dată când închidea ochi, lumina albastră începea să strălucească, amestecându-se în capul lui cu monştrii şi cu tânguirile lor.

— Ce ai făcut acolo, Red? suspină el. Ce s-a întâmplat? Apoi l-a străfulgerat un gând înfiorător: Acelea erau ka-urile morţilor, nu? Chiar au venit! Ce încercau să ne spună?

Ka-ul său, aproape invizibil acum, suspină ca vântul. O răcoare plăcută se răspândise în aer, peste culorile şi formele care ardeau în soare.

— Nimic, şopti Red. Nu spuneau nimic. Uită că s-a întâmplat ceva! Uită…

ŞASE ANI MAI TÂRZIU

<u>Capitolul 1</u>

HIEROGLIFELE

„O, Ochi al lui Horus, salvează-mă!“
Incantaţia 92

Senu stătea cu picioarele încrușite la umbra unei tende pe malul râului împreună cu ceilalţi copii din satul meşteşugarilor; pe genunchii lui arşi de soare se balansa o tăbliţă din calcar, iar în mâna transpirată strângea o peniţă din trestie. Era prea cald pentru a se mai putea apuca de ceva. Dinspre podiş venea un miros de canal şi de peşte crud, ţânţarii mişunau, iar praful de pe şantier se aşternuse peste tot. Totuşi, bătrânul Batahotep decisese că ultima zi de şcoală înaintea lungii vacanţe de *Akhet* era momentul perfect pentru ca elevii lui să dea cel mai important examen al anului.

— Nu te chinui prea tare, îi şopti Red, de undeva, din aer. Oricum, nu o să treci.

Senu continua să lucreze. Într-adevăr, în fiecare an picase examenul. Dar coşmarurile se terminaseră. Toţi prietenii săi îşi făcuseră deja ucenicia în timpul celorlalte vacanţe, iar examenul acesta avea ca scop să-l aleagă pe cel care urma să-i ajute pe meşteşugari la decorarea templului de pe râu al Stăpânului Khefren. Tatăl lui Senu era şeful echipei de artizani de la Locaşul Adevărului. Dacă Senu nu trecea examenul nici anul acesta, l-ar fi făcut de râs pe Tefen în faţa tuturor. Ba mai râu, eşecul lui ar fi fost privit ca un motiv în plus ca să îşi taie coada Ka-ului.

— Pleacă de-aici, Red, mormăi el încet. Nu vezi că încerc să mă concentrez?

— Ka-ul tatălui tău a spus că îl vei pica sigur, insistă Red.

— Cum?

La asta chiar nu se aşteptase. Uimit, Senu şi-a ridicat ochii de pe tăbliţă, comiţând astfel în ochii profesorului său cel mai mare păcat posibil.

Batahotep ridicase tenda pentru ca elevii săi să nu poată vedea activitatea din spatele Zidului lui Amun. În felul acesta, se puteau concentra mai bine. În faţa lui, Senu vedea rândurile ordonate de capete aplecate asupra tăbliţelor. Copiii mai mici, care nu aveau de ce să îşi facă griji în legătură cu rezultatul examenului, aveau încă părul strâns în coadă, într-o parte a capului, precum cea a lui Senu. Dar toţi ceilalţi de vârsta lui Senu aveau părul aranjat ca adulţii, fapt care arăta că renunţaseră la Ka-urile lor şi erau pregătiţi să înceapă să muncească.

Din fericire, nimeni nu părea să fi auzit exclamaţia sa. Batahotep se odihnea pe scăunelul său, în locul cel mai răcoros în care palmierii ţineau umbră, privind cum treizeci de muncitori *mertu,* cu pieptul gol şi plini de sudoare, trăgeau de frânghii pentru a descărca dintr-o barcă o lespede enormă de granit. Profesorul căscă şi culese un fir desprins din peruca sa. Red era în continuare invizibil.

Senu îi aruncă o privire lui Reonet. Părul ei, acum destul de lung, era prins cu o agrafă turcoaz. Stătea ghemuită deasupra tăbliţei sale, muşcându-şi buzele, în timp ce scria hieroglifele lui Batahotep. Erau perfecte, Senu ştia asta. Se gândea să îşi roage *ka-ul* să se furişeze şi să arunce o privire, dar imediat se răzgândi. Îşi promisese ca anul acesta să nu trişeze.

— Nu este amuzant, Red! Nu e deloc uşor pentru mine, ştii doar!

Se aplecă din nou asupra lucrului, scuipă pe tăbliţă şi cu multă atenţie şterse o linie. Mestecă puţin capătul peniţei de trestie, o înmuie în funingine şi începu din nou.

— Acolo nu e bine, îi atrase Red atenţia.

Senu se încruntă.

— Ştiu, zise iritat.

— Ai nevoie de o mână mai sigură. Lasă-mă pe mine.

Lângă stufăriş, aerul a tremurat şi Senu a văzut cu coada ochiului corpul semitransparent al Ka-ului său care devenea vizibil. Ca de obicei, era ca şi cum s-ar fi privit pe el însuşi. Membrele deşirate care se dezvoltaseră mai repede decât restul corpului, genunchii osoşi, părul cârlionţat şi roşcat strâns în coadă… chiar şi… privirea lui temătoare– mărturie a

nenumăratelor după-amiezi chinuitoare în care bătrânul Batahotep îl ţinuse după ore ca să copieze hieroglife.

Degetele lui Red, din Cealaltă Lume, i-au atins mâna, transmiţându-i un fior prin tot corpul. Simţea aceeaşi dorinţă intensă care, chiar şi după atâţia ani, îl împingea să îşi arunce braţele în jurul Ka-ului său şi să plângă. În următorul moment, pe toată lungimea tăbliţei a apărut o lunie zimţată, care a distrus într-o secundă singurele trei hieroglife făcute.

Înfuriat, aruncă peniţa în pieptul Ka-ului său.

— Of, de ce nu te duci să te arunci în râu?

Întrucât Ka-urile erau imateriale, peniţa trecu prin Red, ajungând în poala lui Iny. Băiatul, care stătea lângă Senu nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că aşa îi spusese Batahotep, scânci şi scăpă jos tăbliţa. Se pare însă că îşi amintise că trebuia să se poarte ca un om în toată firea pentru că deja îşi tăiase coada Ka-ului. Privirea plină de importanţă pe care i-o aruncă lui Senu după ce îşi ridică şi îşi şterse tăbliţa de praf era demnă de un preot.

Batahotep se uită la el. Se ridică în picioare şi, cu un oftat, îşi aranjă peruca.

— Senu, fiul lui Tefen, bufonul clasei! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Vino aici. Adu şi tăbliţa.

Senu strânse tăbliţa la piept. Munca obositoare şi dureroasă a unei dimineţi întregi. Se întrebă dacă n-ar putea oare să dea impresia că nu a auzit. Era un zgomot asurzitor din cauza pregătirilor ce se făceau pentru primirea muncitorilor care aveau să sosească de la câmpie peste câteva zile. Câţiva sosiseră deja şi începuseră să îşi construiască adăposturi dincolo de zidurile satului.

— *Acum,* Senu! Ai păţit ceva la urechi? Trebuie să chem un doctor?

Ultimul lucru de care avea nevoie el acum era o doză din amestecul de sânge de hipopotam şi păr de pisică, leacul doctorului şantierului. Sări imediat în picioare. Reonet îl cerceta, cu privirea ascunsă de breton, prefăcându-se că îşi continuă lucrul. Ceilalţi copii începuseră deja să se agite şi să şuşotească.

— Pun pariu că o să mănânce o bătaie!

— Da, cinci lovituri de bici…

— Ba nu, zece!
— Eşti fraier, nu în ultima zi. Nici măcar bătrânul Batahotep nu ar face asta.
— Oricum nu are niciun rost să dea examenul, adăugă repede Iny. Toată lumea ştie că ţâncii care îşi aduc *ka*-ul la şcoală nu au voie să intre în templu. Poartă ghinion.
— Tu de ce nu mai creşti odată? şuieră Senu printre dinţi, întrebare ce stârni doar un ropot de râsete batjocoritoare.
Profesorul bătu din palmele sale dolofane.
— Potoliţi-vă! Altfel toată clasa va rămâne după ore. Şi o să dau şi tenda jos să vă bată soarele în cap. Nu glumesc, spuse el privindu-i ameninţător pe sub sprâncenele-i negre şi stufoase.
Dintr-o dată, clasa se linişti. Nimeni nu voia să-şi piardă prima după-amiază de vacanţă.
Senu se apropie de scăunelul lui Batahotep, încercând să dea impresia că nu îi pasă. Bătaia era nimic în comparaţie cu ruşinea de a-şi recunoaşte încă o dată eşecul în faţa tatălui său. Poate că, dacă îşi cerea scuze, îi dădea voie să rămână după ore şi să îşi termine examenul?
— Domnule, eu…
— Taci! Un băiat de vârsta ta ar trebui să îşi respecte mai mult materialele. Eşti un meşteşugar *hemutiu,* nu un *mertu* needucat! Într-o bună zi munca ta ar putea împodobi zidurile templului *ka-ului* Stăpânului Khefren şi este de datoria mea să fiu sigur că nu îi vei dezonora numele. Pedeapsa aceasta este pentru binele tău.
Inima lui Senu s-a făcut cât un purice. Dar Batahotep nu a luat vergeaua, ci a întins doar mâna lui dolofană, în care Senu a depus în silă tăbliţa. Batahotep a apreciat tăcut munca apoi a ridicat surprins o sprinceană.
— Nu e rău, zise el.
Dar chiar în momentul în care Senu, plin de speranţă, începea să îşi revină, profesorul a scos de la brâu o cârpă şifonată, a scuipat pe tăbliţă şi a şters toate liniile hieroglifelor făcute cu atâta suferinţă.
— Nu!… zise Senu, făcând o jumătate de pas înainte, cu pumnii strânşi, înainte ca mâna lui Red să îi atingă umărul. O

atingere foarte uşoară, care l-a umplut de dragoste şi de duioşie.

— Nu, îi şopti *ka-ul* său. O să iei bătaie.

În clasă se făcuse linişte. Chiar şi Reonet se oprise din lucru, privindu-l fix pe Senu, cu ochii ei fardaţi cu *kohl*[1]. El se uită repede în jurul său şi se linişti. Fără niciun cuvânt, luă înapoi tăbliţa de la Batahotep.

— Acum, aşază-te în spate şi ia-o de la început, zise Batahotep. Anul acesta nu-ţi voi da recomandare să ajuţi în templu, pentru că este evident că îţi lipseşte concentrarea necesară. Dar dacă poţi să îmi arăți douăsprezece hieroglife satisfăcătoare până la apusul soarelui, o să mă mai gândesc la o recomandare pentru anul viitor. Poţi să profiţi de vacanţă pentru a-ţi lua rămas-bun de la *ka-ul* tău. Chiar nu îmi dau seama cum de tatăl tău te-a lăsat să ţi-l păstrezi până la vârsta asta, zise privind ameninţător aerul din spatele lui Senu.

În alte circumstanţe, situaţia ar fi putut să fie amuzantă, pentru că Red se furişase pe lângă Senu şi acum stătea în mâini pe o lespede crăpată de granit, strâmbându-se la profesor. În spatele lui, cu mult deasupra Zidului lui Amun, vârful aurit al piramidei lui Kheops se ridica sfidător către cer.

Senu a privit piramida, clipind de câteva ori, apoi şi-a întors capul, gândindu-se că era prima dată în viaţa lui când încercase într-adevăr să facă ceva, iar propriul *ka* îl trădase.

La sfârşitul celei de-a şasea ore de lumină, când umbrele palmierilor se micşoraseră, pârând nişte degete subţiratice, Batahotep a adunat tăbliţele şi le-a dat drumul celor douăzeci şi opt de băieţi şi fete care abia aşteptau s-o ia la fugă. Cu răcnete şi râsete, aceştia au alergat spre poteca satului, în timp ce servitorii lui Batahotep au strâns tenda.

Reonet nu ştia ce să facă. De la o vreme, tatăl său îşi făcuse un obicei din a se îmbăta în fiecare zi cu fiertură de orz fermentat. Reonet nu avea o mamă care să aibă grijă de ea, aşa că de multe ori se ducea acasă la Senu, la prânz. Apoi îşi

---

[1] Pulbere minerală, de culoare neagră, folosită atât de bărbaţi cât şi de femei ca fard de pleoape, (n.tr.)

petreceau toată după-amiaza la lagună, pierzând timpul împreună cu Iny şi cu ceilalţi copii. Dar Batahotep o privea încruntat, aşa că i-a făcut semn cu mâna şi i-a promis lui Senu că o să-i aducă o ridiche. Profesorul l-a avertizat pe Senu să nu se mişte până când nu îşi termină sarcina, şi-a adunat tăbliţele şi i-a urmat pe copii pe cărare.

Senu s-a întors la lucru. Nu îşi mai amintea exact cum trebuia scris Ochiul lui Horus. În timp ce ştergea pentru a cincea oară o linie, se întrebă dacă Batahotep avea dreptate. Dacă într-adevăr problemele lui aveau legătură cu faptul că încă îşi păstrase *ka-ul.* Până la urmă, Reonet îşi tăiase coada şi o eliberase pe Moon cu mulţi ani în urmă. Fata susţinea că se putea concentra mai bine fără *ka-ul* său mereu lângă ea şi o înlocuise pe Moon cu o pisică. Ar putea şi el să îşi ia o pisică? Ar mai putea să stea de vorbă cu Red în vis, aşa cum făceau adulţii. Privi mâna transparentă a lui Red care atârna peste marginea lespezii, cu o strângere de inimă. Nu!

Reonet, care se ducea să le ajute pe femeile din sat la spălatul rufelor, a trecut să îi lase ridichea. Cât de repede se terminase, o îmbucătură dulce care abia îi umezise gâtul! Ignorând zgomotele stomacului său abia trezit, Senu umezi capătul peniţei şi se puse cu hotărâre pe treabă. Lumina soarelui tremura de-a lungul râului. Papirusul şi frunzele de palmier se unduiau în adierea vântului. Cântecele şi zgomotul neîntrerupt al dălţilor de pe şantier se stingeau treptat în arşiţa după-amiezii. Liniile de pe tăbliţă deveneau confuze. De dragul tatălui său încerca din răsputeri. Dar el nu avusese niciodată pasiunea lui Reonet pentru scris. Undeva, între cea de-a opta şi a noua hieroglifă, Senu aţipi.

S-a trezit brusc; lângă el se afla un bărbat bine făcut, cu pielea de culoarea abanosului, care îl privea. Tatuajele albe de pe obrajii bărbatului îl avertizau că făcea parte dintre războinicii cunoscuţi sub numele de *medjay.* Aceştia veneau de dincolo de Cataracta lui Knum şi intrau în slujba celui care oferea cei mai mulţi bani. Întotdeauna se găseau pe şantier câţiva care-i ajutau pe *saper*-i să investigheze furturi sau alte nelegiuiri şi din această cauză tuturor le era oarecum frică de ei. În spatele capului negru al *medjay*ului, piramida lui Kheops se pierdea pe

cer, cu zidurile sale netede cuprinse de flăcările soarelui care apunea. Toate zgomotele şantierului încetaseră. Reonet şi femeile plecaseră. Era frig acolo unde stătea, la umbra din spatele pietrei.

Senu se ridică poticnindu-se. Inima îi bătea să îi sară din piept. Tăbliţa îi alunecă de pe genunchi şi căzu la picioarele sale cu o bufnitură.

— Senu, fiul lui Tefen? îl întrebă *medjay*-ul cu accentul lui puternic şi cu o expresie impasibilă.

— Păi, da…

Se uită în jurul lui după Red, dar acesta era din nou invizibil.

— Vino cu mine.

— De ce? Nu am făcut nimic râu! Trebuie să îmi termin examenul.

Se aplecă să îşi ia tăbliţa, cu inima strânsă. Nu mai avea cum să facă douăsprezece hieroglife acum.

— Las-o, zise *medjay*-ul, apucându-l de mână.

— Dar…

— Pe-aici.

Fără să îi lase timp să se dezmeticească, *medjay-ul* l-a condus spre potecuţa care ducea către partea de sud a povârnişului.

— Unde ne ducem? întrebă Senu, simţind că i se face frică.

Red era în spatele lui, neobişnuit de tăcut. Apoi zări deschizăturile întunecate din stânca din faţă şi brusc îl trecură toate apele. Nu mai fusese aici de şase ani, din ziua întrecerii.

A continuat să meargă, dar *medjay-ul* se oprise deja. În timp ce Senu privea neliniştit intrarea în morminte, *medjay*-ul a desfăcut o fâşie de pânză de la brâu, a împăturit-o în două şi s-a apropiat de el.

— Îmi pare râu, băiete, mirii el. Ordinele stăpânului.

Înainte ca Senu să îşi dea seama ce i se întâmplă, fâșia de pânză i-a acoperit ochii.

Cuprins de panică a tras de ea, s-a strecurat pe sub braţul *medjay*ului şi a luat-o la fugă înapoi pe cărare, cu respiraţia tăiată. *Medjay*-ul a înjurat în limba lui maternă şi s-a repezit după el. Senu începu să alerge mai repede, uitându-se înapoi. Mare greşeală!

— Fii atent!

Red apăruse deodată în mijlocul drumului, încercând să îl prindă cu braţele lui imateriale. Nereuşind să se oprească la timp, Senu a plonjat chiar în *ka-ul* său – o senzaţie oribilă, ca şi cum ar fi făcut o scufundare– intrând apoi într-o siluetă scundă şi îndesată, care apăruse din senin. *Medjay*-ul l-a ajuns din urmă şi l-a apucat de braţ.

Senu începu să dea cu piciorul în gleznele bărbatului şi să-i strige pe *saper*-i, pe profesori, pe Reonet, cerând disperat ajutorul oricui ar fi trecut pe-acolo.

— Cu siguranţă că aşa nu o să meargă, zise nou-venitul cu blândeţe. Lasă-mă pe mine.

— Nu îl lăsa să te atingă! ţipă Red. Este un monstru care nu are umbra Ka-ului. Oh, este groaznic!

Medjay-ul îl ţinea pe Senu cu fermitate, în timp ce bărbatul bondoc se apropia de ei. Senu, disperat, continua să se zbată. Văzând însă „monstrul" lui Red, aproape că a izbucnit în râs. Era doar un bătrân pitic, plin de riduri, suferind de o cunoscută boală a oaselor care îi împiedicase dezvoltarea normală a picioarelor. De la mâna dreaptă îi lipseau trei degete, iar ochii aveau culoarea norilor plumburii. Senu se linişti şi îl privi cu atenţie.

— Atenţie! îi zise *medjay*-ul. Amintiţi-vă, *ka-ul* mai este cu el!

Zâmbind, piticul se ridică în vârful picioarelor şi îl apăsă cu unul dintre degetele lui plinuţe pe frunte. Urechile au început să-i vâjâie. Deşertul strălucea plin de stele albastre. Nu a apucat să îşi dea seama de ceea ce i se întâmplase, pentru că totul s-a întunecat brusc.

Capitolul 2

PLANUL PERFECT

„Eu sunt copilul!”
Incantaţia 42

Vechiul coşmar. Întuneric… obrazul lui stâng lipit de piatră… miros de pământ şi de mucegai… o durere surdă în cap… ochii acoperiţi cu ceva…

Îngropat de viu!

Pentru câteva momente, îngrozit, îşi pierdu din nou cunoştinţa. Imediat însă Red îl luă în braţe, uşurându-i frica.

— Nu intra în panică, îi şopti la ureche *ka-ul.* Nu eşti încă *sahu.* Pe ochi ai pânza pe care ţi-a pus-o bărbatul acela negru – îţi aminteşti? Acolo sunt o grămadă de bărbaţi. Şi monstrul fără umbră este acolo. Şş! Se întâmplă ceva. Fă-te că nu auzi!

Aici avea dreptate. Cele mai bune farse aveau loc dacă te prefăceai că dormi. Senu reuşi să stea nemişcat până când frica a început să se topească în vacarmul vocilor. Mirosul de mormânt se pierdea în alte mirosuri, transpiraţia bărbaţilor, izul orzului proaspăt cules, care constituia principalul aliment al muncitorilor, şi încă un miros destul de familiar. Nu gândea încă destul de clar pentru a-l putea identifica. O mână îi amorţise, înghesuită sub el. Dar nu era legat. Putea să-şi mişte pânza de la ochi şi Ka-urile morţilor nu ţipau la el. Acestea erau vocile unor oameni vii. Frica îi dispăruse. Se relaxă şi ascultă.

— Nu muriţi încă de foame, zicea o voce metalică. Dar anul acesta a plouat puţin şi nu se poate spune că ultima recoltă a umplut hambarele regale. Ultimul nostru stăpân, Stăpânul Kheops – fie ca al său *ka* să umble liber pe unde voieşte – a folosit toate roadele pentru a-şi construi piramida şi până în acest moment hambarele nu au fost umplute la loc. Aţi văzut noile adăposturi care s-au făcut în tabăra *mertu.* Nu e niciun secret că anul acesta Stăpânul Khefren a chemat de două ori mai mulţi oameni pentru a lucra la mormântul său. Ceea ce nu

v-au spus autorităţile este că membrii nelucrători ai fiecărei familii nu îşi vor mai primi raţia de grâne. Stăpânul Khefren este îngrijorat, nu ştie dacă-i va putea hrăni pe toţi muncitorii până la sfârşitul lucrărilor la piramida sa. Circulă un zvon, şi anume că membrii nelucrători ai familiilor *hemutiu* vor fi obligaţi să plece de pe şantier anul viitor pentru ca Stăpânul Khefren să poată folosi orice loc liber pentru a adăposti mai mulţi oameni. Dacă n-avem parte de recolte mai bune, raţiile se vor reduce la jumătate, şi asta foarte repede. Şi atunci o să flămânziţi, o să spălaţi, o să gătiţi pentru familiile voastre şi în acelaşi timp va trebui să munciţi şi la ridicarea construcţiei regale. Şi ştim ce se va întâmplă dacă îndrăzniţi să vă răzvrătiţi. Amintiţi-vă ce a făcut Stăpânul Kheops – fie ca al său *ka* să umble liber pe unde voieşte – când preoţii s-au ridicat împotriva lui?

Discursul său a fost primit cu murmure şi cu mormăieli îngrijorate. Senu se încruntă, încercând să înţeleagă. Să fie alungaţi? Aici era casa lui! Toţi prietenii săi erau în sat şi…

— Concentrează-te! şuieră Red. Cred că avem necazuri.

Vacarmul se potoli. Apoi altcineva începu să vorbească. Datorită accentului puternic Kuş, Senu se gândi că este *medjay-ul* care îl adusese acolo.

— Răzvrătirile nu fac bine nimănui. Este un plan bun. *Saper*-ii nu vor face nici o anchetă, întrucât e puţin probabil ca victima să facă vreo reclamaţie autorităţilor. O dată ce luaţi lucrul de-acolo, închidem intrarea în tunel şi nimeni nu va afla nimic. Fără pedepse, fără interogatorii, iar familiile voastre nu vor mai avea de ce să-şi facă griji în privinţa hranei. Este un plan perfect!

Senu se încruntă din nou. Tatăl său spunea că, deseori, de pe şantier dispăreau unelte din cupru şi că fuseseră furate chiar şi ofrande din templul *ka-ului* Stăpânului Kheops. Dar nu auzise niciodată de vreun hoţ care să aibă nevoie de un tunel.

Cu cât auzea mai multe, cu atât înţelegea mai puţin. Alte voci mai aspre s-au alăturat şi volumul a crescut. Părea că se discutau mai multe lucruri, toate în acelaşi timp. Bărbaţii arătau îngrijoraţi de scoaterea comorii din Locaşul Adevărului. Unde s-o ascundă în timpul pregătirii transportului? Pe cine să abordeze când o vor schimba pe mâncare? Cum s-o topească astfel încât piesele mai mari să nu fie recunoscute? Să îndrăznească şi să

păstreze câteva în tabără? Cât să ia? Cât ar trebui să pună deoparte pentru mită? Şi tot aşa, şi tot aşa…

Senu nu mai asculta acum, preocupat să îşi dea jos pânza de pe ochi.

Apoi cineva a întrebat de ce Stăpânul Khefren nu limita pur şi simplu numărul muncitorilor săi, având în vedere că era puţin probabil să moară prea curând? În felul acesta recolta ar fi fost suficientă pentru toată lumea. În mormânt, se făcu linişte şi vocea începu să le explice:

— Totul trebuie făcut cu fast. Vocea suna amuzată. Ştie toată lumea cât de hotărât este Stăpânul Khefren să îşi întreacă tatăl, în toate. A fost distrus când preoţii i-au spus că nu se poate face o piramidă mai mare, pentru că nu ar rezista, şi a fost de acord cu planul actual numai după ce şeful lucrărilor l-a asigurat că piramida se va construi pe un teren mai înalt, aşa că *va părea,* cu siguranţă, mai mare decât a lui Kheops. Folosirea unui număr mult mai mare de muncitori este felul lui de a arăta tuturor cât este de puternic. Nu îi pasă dacă vouă vă este foame sau dacă se blochează canalele, sau dacă toată lumea are dureri de stomac, atâta timp cât este considerat cel mai mare Stăpân care a condus vreodată Cele Două Regate.

Vorbele rostite au stârnit şi mai multe mormăieli. Câţiva au început să îşi spună cu voce tare nemulţumirile personale. Vocea aceea i-a oprit într-un târziu.

— Dar ce facem cu *ka-ul* Stăpânului Kheops? zise cineva.

Linişte adâncă. Senu simţea înţepături în gât.

— Nu te mişca! şuieră Red. Toţi se uită la tine. Oh, e de râu.

— De-asta se află băiatul aici? strigă alt bărbat.

— Nu s-a trezit încă?

— Eşti sigur că nu l-ai rănit, piticule?

Râsetele lor groase au încetat în momentul în care Senu se ridică în capul oaselor, trăgând în acelaşi timp cu unghiile de nodul de la pânză. Simţea un gol în stomac, iar picioarele parcă îi erau din paie. Dar nu mai suporta să fie orb.

Mai multe mâini l-au apucat cu fermitate de încheieturi. Cuvintele care au urmat l-au zăpăcit de tot.

— Nu, Senu, rosti o voce liniştită. Pânza de la ochi e pentru binele tău.

Senu se opri. Nu mai înţelegea absolut nimic.

— *Tată?* zise în şoaptă. Mirosul acela, mirosul de-acasă… mirosul pigmenţilor care pătau mereu degetele lui Tefen şi îi intrau sub unghii.

— Minunat! Acum te-a recunoscut! mormăi cineva.

— Ne-am înţeles să nu vorbeşti, Tefen! adăugă glasul cel tăios.

Bărbatul care mormăise se simţi încurajat de vorbele celuilalt şi continuă să mormăie nemulţumit:

— Când s-a trezit? Asta vreau să ştiu.

— Este şiret. Va trebui să fii cu ochii pe el, Sobek!

— Fără nume, nesăbuitule! mugi o voce groasă. Ţi-am spus fără nume până când nu suntem siguri de băiat! Ţi-ar plăcea să tragi mâine o piatră de unul singur?

— Ajunge, Sobek! spuse vocea tăioasă. Nu uitaţi că trebuie să fim uniţi.

— Ce se întâmplă, tată? Ce cauţi aici? îl întrebă Senu cu voce sugrumată, încercând să se dezmeticească.

— Stai liniştit, fiule! Nu îi voi lăsa să îţi mai facă râu. S-a mers prea departe.

Tatăl său îl ajută să se ridice şi îl întoarse cu blândeţe cu faţa către adunarea neliniştită, aşezându-şi mâna, cu degetele sale lungi şi iscusite, pe umărul lui Senu.

— Ascultaţi-mă, voi toţi! Nu mi-a plăcut lucrul acesta de când a fost propus, dar acum e prea târziu. Senu este fiul meu. Nu ne va trăda. Lăsați-mă să îi dau jos pânza de la ochi. Nu are niciun rost să terorizăm băiatul în felul acesta. Vrem să coopereze cu noi de bună voie, nu?

— Şi dacă refuză? strigă cineva.

— Atunci va trebui să aveţi încredere în el! Nu a fost ideea mea să îl aducem aici în felul ăsta. Aş fi putut foarte uşor ca acasă, într-una din seri, să am o discuţie paşnică.

— Ah, da? Şi a doua zi de dimineaţă soţia ta să se ducă şi să povestească tuturor din sat? Femeile *hemutiu* sunt cam slobode la gură, după cum ştim cu toţii.

Brusc, degetele lui Tefen s-au crispat. Oamenii au început să râdă. Dacă n-ar fi avut ochii acoperiţi, Senu l-ar fi pocnit pe bărbatul care îi jignise mama.

— Tată? zise în şoaptă. Despre ce este vorba? Şi ce spuneaţi despre *ka-ul* Stăpânului Kheops? De ce trebuie să fiu legat la ochi? Nu înţeleg.

— Şş! zise Tefen. Căpitanul Nemheb îţi va explica.

Senu nu mai simţea povara liniştitoare a mâinii tatălui său. Stătea singur în întuneric, înconjurat de nişte străini leoarcă de transpiraţie, cufundat în mirosul subteran de mormânt. Red pluti până la el, o prezenţă înţepătoare lângă cotul său. Apoi nişte mâini străine i-au desfăcut pânza de la ochi. Putea să vadă din nou.

Clipi. Lumina lămpilor se proiecta pe pereţii de piatră, cu străluciri arămii ca nişte mici fulgere. Arăta ca unul dintre mormintele noi, tavanul era plin de cocoloaşe, iar podeaua acoperită de moloz şi pietriş, în spatele bărbaţilor se zăreau firidele pentru viitoarele *sahu*-uri. Tuneluri pe jumătate terminate şerpuiau în întuneric. Senu se întrebă înfiorat care dintre ele ducea la mormântul mamei lui Reonet.

— Concentrează-te! şuieră Red. Nu e timp de pierdut.

Aproape treizeci de bărbaţi se ghemuiau în spaţiul restrâns, majoritatea muncitori *mertu* nou-veniţi de pe câmpuri. Capetele lor rase atingeau tavanul. Când se mişcau, la gât le zăngăneau amuletele ieftine din faianţă. Unghiile le erau negre şi rupte. Privirile lor arzătoare îl cercetau avide pe Senu. *Medjay*-ul stătea pe vine, în umbră, undeva, în fundul încăperii. Piticul era lângă Senu şi privirea lui cenuşie care trecea prin el era de-a dreptul înspăimântătoare.

Apoi un bărbat scund, cu faţa slabă, şi-a făcut loc printre ceilalţi şi Senu a încremenit. Brusc şi-a dat seama că acesta era cel care dăduse ordinul să fie legat la ochi. În mână avea un baston de scrib de care se servea ca să îi dea la o parte pe muncitorii care îi stăteau în drum. La gât îi strălucea un guler auriu, ceea ce însemna că era mult mai important decât Batahotep. Îl măsură pe Senu din cap până în picioare cu o privire răbdătoare.

Speriat şi furios, Senu îl privi în ochi.

În privirea bărbatului se citea amuzamentul.

— Ai crescut de când te-am văzut ultima dată, îi zise cu vocea lui metalică. Îmi pare rău pentru felul în care ai fost adus aici,

dar sunt sigur că eşti destul de mare ca să înţelegi că trebuie să fim foarte atenţi în legătură cu toate detaliile planului nostru. I-am spus lui Pehsukher să fie cât de blând poate fi. Câteodată nu îşi dă seama de propria forţă. Îl privi pe pitic, care îi răspunse cu o privire, fără să clipească; scribul schiţă un zâmbet.

— Eu sunt căpitanul Nemheb. Poate te întrebi ce caut eu aici?

Senu aprobă cu un semn din cap; neîndrăznind să mai vorbească. Un *căpitan!* Era rangul care urma imediat sub cel de şef al lucrărilor.

— Adevărul este că raţiile, continuă Nemheb cu voce calmă, nemulţumirea şi răzvrătirile nu vor aduce nimănui nimic bun. Piramida Stăpânului Khefren nu va fi atât de mare pe cât şi-ar dori-o el. Şi văzând acest lucru, va începe să recurgă la forţă. Aşadar, toată lumea va avea de suferit. Sarcina mea va deveni şi mai dificilă şi voi fi obligat să aduc oameni în plus care să păstreze ordinea. Îl privi pe *medjay:* Viaţa va fi grea pentru toţi. Şi totuşi, există destule comori pentru a hrăni întreaga populaţie din Cele Două Regate timp de mulţi ani, mai mulţi decât puteţi voi număra, îngropate atât de aproape de locul în care ne aflăm acum. Preoţii vă vor spune că sunt puse acolo pentru viaţa de dincolo a Ka-ului Stăpânului Kheops, dar după îndelungi discuţii purtate cu propriul *ka* despre asta, vă pot spune că nu sunt decât nişte minciuni.

Deşi zâmbea, privirea îi era la fel de rece.

Încăperea a fost străbătută de şoaptele neliniştite ale celor prezenţi. Ridicându-şi bastonul, Nemheb le-a pus capăt, apoi l-a privit ameninţător pe Senu.

— Ştiu că unii dintre voi nu mă cred, pentru că şi eu am slujit în templu. De ce nu îl lăsăm pe băiat să-şi întrebe *ka-ul* dacă acesta are nevoie de aur?

În mormânt s-a făcut linişte. Toţi acei ochi aţintiţi asupra lui îl îngheţau.

— Red, bâigui el cu voce uscată, stingherit să stea de vorbă cu acesta în faţa adulţilor. Păi, tu ai nevoie de aur?

— E destul de plăcut la vedere, îi răspunse Red amuzat, unduindu-se.

— Ceea ce voiam să te întreb…

— Ştiu ce ai vrut să mă întrebi. Ştii că în această lume eu nu te pot atinge decât pe tine. Aurul mi-ar folosi tot atât de mult cât îmi foloseşte mâncarea pe care o lasă preoţii în templul *ka-ului* Stăpânului Kheops! Toate Ka-urile râd de ei, ştii. Mai ales la miezul nopţii când se furişează în templu şi mănâncă ei toate ofrandele.

Senu nu avea habar că făceau asta. Se strădui să îşi stăpânească pornirea neaşteptată de a chicoti.

Nemheb se încruntă.

— Dacă nu ai de gând să fii serios, mai bine te ducem acum înapoi în sat şi găsim pe altcineva. Îţi dai seama ce li se va întâmplă tatălui tău, mamei tale, familiei surorii tale în cazul în care cea mai mică şoaptă ajunge la Urechea Regală a Stăpânului Khefren, nu?

Senu îngheţă.

— Nu râdeam de dumneavoastră, domnule! Red… oh… aşa e ka-ul me*u… Ș*ovăia sub privirea aspră a lui Nemheb: Adică, Red spune că aurul e plăcut la vedere, domnule, zise Senu abia reuşind să articuleze cuvintele.

Nu-i plăcea să i se împleticească limba când era agitat.

Mormântul răsună de râsete. Nemheb se încruntă şi lovi cu bastonul în podea.

— Vedeţi? zise el. Până şi un băiat care încă nu şi-a tăiat coada ştie care este adevărul! Stăpânul Kheops se află acum în Orizontul lui. Sufletul său este în siguranţă, iar *ka-ul* său este fericit, cu sau fără aur. Şi noi oricum nu vrem să luăm toată comoara Stăpânului Kheops. Numai câteva bucăţi care pot fi purtate cu uşurinţă, transportate şi ascunse până în momentul în care o să avem nevoie de ele. Îndeajuns pentru a hrăni toate familiile până la terminarea mormăitului Stăpânului Khefren, când el nu o să mai aibă griji legate de treburile lumeşti. Voi alege câteva bijuterii frumoase pentru a cumpăra tăcerea servitorilor mei şi câteva mai grele ca mită pentru avansarea mea în rang. Preoţii nu trebuie să ştie despre asta. Toată lumea va fi fericită. Aşa cum a spus prietenul nostru din Ţara Kuş, este un plan perfect.

— Oh, Ra! exclamă Red, unduindu-se prin încăpere în cercuri agitate, trecând apoi prin faţa lămpii. Forma lui semivizibilă

umbrea feţele muncitorilor *mertu* şi arunca o umbră ciudată, apoasă în toată încăperea: Vor jefui *Orizontul lui Kheops!*

Senu îşi dăduse seama de acest lucru cu o fracţiune de secundă înaintea *ka-ului* său. Brusc a simţit cum îl năpădeşte o senzaţie de frig, apoi una de cald; tot corpul a început să îi tremure, cuprins de o slăbiciune ciudată, concentrată în stomac. Nu era de acord cu Nemheb şi cu *medjay*-ul. După atâtea pedepse primite de-a lungul vieţii se putea gândi la o mulţime de lucruri care ar fi putut să meargă prost. Dar jefuirea unei piramide nu putea fi comparată cu niciuna dintre festele jucate lui Batahotep. Deodată, examenul întrerupt nu mai conta. Ar avea ocazia să-i demonstreze lui Reonet şi celorlalți că nu era nevoie să îşi alunge *ka-ul* pentru a putea fi folositor!

Nemheb îl urmărea cu atenţie. La fel şi *medjay-ul.* Iar piticul, Pehsukher, îl fixa cu privirea lui înfiorătoare. Într-un colţ, Tefen îşi rodea una din unghiile lui pătate de vopsea. Senu parcă începea să se mai liniştească.

— Oh, domnule, pentru ce aveţi, de fapt, nevoie de mine? întrebă el.

Red s-a dus plutind în spatele căpitanului, sclipind în mormântul atât de prăfuit asemenea unei flăcări. Nemheb a răsuflat zgomotos, parcă simţind curiozitatea Ka-ului.

— Avem nevoie de un copil, zise căpitanul. Cineva care poate distrage atenţia Ka-ului Stăpânului Khafu cât timp avem noi treabă în camera mortuară. Niciunul dintre noi nu poate să facă acest lucru, deoarece pentru a intra în legătură cu propriile *ka*-uri trebuie să visăm, şi presupun că înţelegi că nu avem un somn prea liniştit acum când plănuim acest jaf.

Din nou acelaşi zâmbet care nu reuşea să topească răceala ochilor. Se auziră câteva chicoteli, dar lui Senu nu îi mai ardea de râs.

— Vreţi ca Red să stea de vorbă cu *ka-ul* Stăpânului Kheops? întrebă el în şoaptă.

Simţea deja frica lui Red, care tremura lipit de el.

— Te rog, nu mă pune să fac asta, îi şopti *ka-ul* său. Te rog, Senu! Ştii ce s-a întâmplat data trecută. Este periculos.

Nimeni nu îl putea auzi pe Red, bineînţeles. Dar se părea că o fărâmă din reacţia lui se citea pe faţa lui Senu. Nemheb îl privi

pe Tefen care părea jenat. Pehsukher se aplecase în faţă şi, în umbră, ochii lui albaştri aveau o strălucire stranie.

— Dacă îţi este frică s-o faci, o să găsim pe altcineva, zise Nemheb, întorcându-se în cealaltă parte.

Red încă tremura, înfiorându-l pe Senu, a cărui coadă se mişca, scânteind cu reflexe arămii. Câţiva muncitori *meitu* îl priveau amuzaţi. Ceilalţi îl priveau cu compasiune, ca şi cum ar fi privit un copilaş.

— Nu te mai purta ca un bebeluş! murmură el, cu fălcile încleştate, împingându-l pe Red – uşor de zis, greu de făcut, ca şi cum ai încerca să prinzi un peşte cu lancea într-un râu. Tu eşti de vină, ştii doar! Dacă nu m-ai fi mişcat azi-dimineaţă, nu ne-am fi aflat aici. Toate tâmpeniile alea, că nu o să iau examenul lui Batahotep! Ar fi trebuit să afli de ce, în loc să faci orbeşte ceea ce ţi-a spus *ka-ul* tatălui meu! Ce o fi atât de greu să vorbeşti cu un *ka,* fie el şi al unei persoane moarte? Dacă ai putut să o faci când aveam opt ani, poţi să o faci şi acum!

Red, care încă tremura, dispăru.

Senu se încruntă. Un moment, amintindu-şi coşmarurile pe care le avusese după întrecerea aceea din morminte, s-a simţit neliniştit. Dar era doar un copil atunci, fugise din mormânt atât de repede, încât nu auzise nimic din ceea ce spuneau *ka*-urile. Ce fraier!

Îşi îndreptă umerii, respirând adânc.

— Va trebui să intru în camera mortuară?

— Nu. Ar fi mai bine dacă ai putea să îl scoţi afară pe ka-ul Stăpânului Kheops. Noi vom lua ce avem de luat şi vom fereca totul la loc. Când *ka-ul* Stăpânului Kheops se va întoarce, nu îşi va da seama de nimic.

Uşurarea lui Senu s-a topit însă repede în dezamăgirea de a nu vedea fabuloasa comoară.

— Nu mi-e frică! zise el. Dar eu cu ce mă aleg dacă vă ajut?

Nemheb îl privi năucit.

— Familia ta îşi va primi partea ei, bineînţeles. Depinde de tatăl tău cât va vrea să îţi dea, dar sunt sigur că vei avea şi tu parte de o recompensă, zise privindu-l pe Tefen.

Acesta confirmă cu un semn din cap, încercând să-şi ascundă un zâmbet. Senu se gândea la Reonet: „Cât o costa oare să te duci la şcoala de scribi?“

— O s-o fac, zise el hotărât.

Se uită în jur după Red, dar *ka-ul* său se ascundea încă undeva, la hotarul dintre cele două lumi.

Nemheb a dat din cap, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte că băiatul ar fi putut refuza.

— Bine. Vei intra în Echipa Scorpionilor şi vei rămâne cu ei pe toată durata *Akhet*ului, ceea ce înseamnă că vei lucra sub îndrumarea lui Sobek, şeful echipei, care se află şi el aici. Oamenii lui l-au poreclit „Crocodilul”, aşa că fereşte-te de colţii lui!

Senu s-a uitat cu neîncredere la bărbatul acela voinic, amintindu-şi cum acesta îşi ameninţase unul dintre oameni că va trage de unul singur un bloc de piatră. Sobek i-a făcut însă cu ochiul, aşa că şi el i-a zâmbit timid.

— Sobek te va anunţa când vom avea nevoie de tine, continuă Nemheb. Probabil că te vom chema în timpul pregătirilor pe care le avem de făcut înainte. Oamenii pe care îi vezi aici au jurat toţi să păstreze secretul. Nici o vorbă nimănui. Voi fi cu ochii pe tine. Ne-am înţeles?

Senu îi aruncă o privire *medjay*ului cu pielea de culoarea abanosului, care nu se mişcase deloc pe parcursul întregii întâlniri. Acesta dădu din cap. Au urmat nişte discuţii plictisitoare referitoare la stabilirea părţilor, după care Nemheb a încheiat întâlnirea.

Lămpile scânteiau straniu în timp ce muncitorii *mertu* se îndreptau spre ieşire, aplecaţi ca să nu-şi zgârie capetele de tavanul tunelului. Piticul a plecat împreună cu Nemheb, iar *medjay*-ul în spatele lor îi urma asemenea unei umbre tăcute.

După ce toată lumea a plecat, Tefen şi-a pus mâna pe capul lui Senu, oftând.

— Nu va fi uşor pentru tine, fiule, zise el. Ceilalţi băieți te vor tachina pentru că lucrezi pe şantier. Vor fi înclinaţi să creadă că este pedeapsa pentru eşecul la examenul de azi, dar tu nu ai cum să le spui altceva, oricât de greu îţi va fi. Îţi dai seama de lucrul ăsta, nu?

Senu dădu din cap afirmativ.

— Dar pot să îi spun măcar lui Reonet, nu? Ea ştie să ţină un secret.

Tatăl său se încruntă.

— Nu poţi să spui nimănui, Senu. Am crezut că ai înţeles ce ţi-a zis căpitanul Nemheb. Privi o secundă tunelul apoi îl trase uşor de coadă pe Senu: Hai, ar trebui să ne ducem acasă, altfel mama ta o să-şi închipuie că ne-au mâncat crocodilii. I-am spus că o să te iau în seara asta la pescuit ca să nu îşi facă griji. Cum îţi simţi capul? Te-a rănit cumva piticul acela ciudat al lui Nemheb? I-am spus că nu te vei duce cu un străin şi că toată povestea cu legatul la ochi e o tâmpenie, numai că nu e deloc uşor să te înţelegi cu el...

Senu abia auzea. Tot timpul cât tatăl său l-a condus prin tuneluri, apoi afară, sub cerul albastru strălucind de stele, nu s-a putut gândi decât la faţa lui Reonet când va vedea aurul câştigat de el.

Capitolul 3

ECHIPA SCORPIONILOR

„Nu te arăta ostil faţă de mine în prezenţa Celui-Care-Ţine-Balanţa, pentru că tu eşti *ka-ul* meu.“
Incantaţia 30B

A durat câteva zile până când totul a fost gata. Muncitorii veneau de pe câmpuri la orice oră din zi sau din noapte, dornici să îşi construiască un adăpost cât mai comod pentru a putea dormi bine înainte de începerea muncilor, Locul stâncos dintre sat şi Zidul lui Amun se umpluseră de bărbaţi cu capete rase şi de băieţi cu înfăţişare aspră care ridicau case din cărămidă şi corturi din piele de animale. Strigătele de salut umpleau aerul. Cântece obscene. Voci furioase. Lupte cu pumnii. Într-una din nopţi, fusese comisă o crimă şi *saper*-ii îl ridicaseră pe unul dintre muncitori şi-l duseseră la judecată în spatele Zidului Alb. Dimineaţa, casa pe jumătate construită a criminalului a fost revendicată de o familie nou-venită de pe câmpuri, care s-a şi pus pe treabă pentru a o termina cât mai repede.

În ceilalţi ani, în timpul *Akhet-ului,* Senu se ducea să vâslească în lagunele proaspăt umplute până când Ra se cufunda în deşert şi era nevoit să se ducă acasă. Dar, întrucât anul acesta se număra printre ucenici, acum trebuia să rămână în sat. Tocmai țopăia prin căsuţă împreună cu Red care se unduia lângă el, când mama lui a început să ţipe la el să se ducă afară înainte să o înnebunească de tot de cap.

— Cu cât mai repede începi să munceşti, cu atât mai bine! îi zise ea.

Apoi îşi lăsă capul în mâini, gemând uşor.

— Of, Senu, de ce nu te-ai străduit mai mult la examen? Nici nu pot să-mi închipui că munceşti acolo cu sălbaticii ăia. Oh, Ra! *Urăsc* perioada asta a anului!

De multe ori, tachinat de Iny şi de ceilalţi în legătură cu „pedeapsa” lui, Senu fusese pe punctul de a dezvălui secretul. Dar ceilalţi ucenici erau destul de ocupaţi cu sarcinile pe care le primeau, aşa că n-aveau prea mult timp pentru comentarii răutăcioase. Chiar şi atunci când şi-a luat inima în dinţi şi i-a spus lui Reonet că urma să facă parte din Echipa Scorpionilor, nu a stat să se gândească dacă ea înţelegea cât de ciudat era pentru un *hemutiu* să muncească pe şantier.

— O să muncesc sub directa îndrumare a tatălui tău la templul de lângă râu! îi zise ea drept răspuns. Batahotep crede că voi amesteca vopseaua şi voi aranja pensulele, nimic mai mult. Zice că nu are sens să învăţ incantaţii şi alte lucruri pentru că sunt fată, dar sunt sigură că tatăl tău mă va învăţa dacă îl rog. Aşa că voi putea să mă duc la şcoala de scribi, orice ar spune bătrânul Batahotep! Nu e minunat?

— Minunat, murmură Senu, gândindu-se: „Eu ar fi trebuit să fac asta“.

Reonet se uită la el cu atenţie.

— Ţi-am găsit tăbliţa, îi zise ea. Hieroglifele nu erau deloc rele, să ştii. Ai fi putut să termini dacă mai continuai puţin. Apoi suspină: De ce renunţi întotdeauna atât de uşor, Senu?

— Ce rost avea? Batahotep mă picase deja, zise el cu asprime.

— Putea să se răzgândească.

— Ba nu putea, da? Nu înţelegi!

Şi, întorcându-i spatele fetei care îl privea tristă, o zbughi spre casă înainte ca ea să mai apuce să-l întrebe ceva.

În noaptea aceea, a sosit înştiinţarea care îi anunţa pe toţi ucenicii *hemutiu* să se prezinte la Pasajul Purificării la prima oră a zilei următoare. Senu nu a reuşit să închidă ochii toată noaptea. Îmbufnat, Red dispăruse când auzise de convocare, nelăsându-i altceva mai bun de făcut decât să privească umbrele care dansau în jurul aşternutului său, asta până în zorii zilei, când uleiul din lampă, întotdeauna bine măsurat, s-a terminat. Cerul începuse să se lumineze şi *ka*-ul lui nu apăruse încă.

După un mic dejun special, cu orz vechi, dar şi proaspăt, din care n-a putut lua decât vreo câteva guri, mama lui i-a împletit

coada şi i-a prins-o cu *ankh*-ul ei preţios din aramă. Senu a protestat, dar ea l-a apucat de mână şi l-a privit în ochi. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Poart-o de dragul meu, Senu, îi zise cu blândeţe. Te rog!

Nu voia să-şi facă mama să sufere, aşa că a lăsat amuleta în coadă, deşi era sigur că băieţii *mertu* nu poartă aşa ceva pe şantier.

Cel puţin cincizeci de oameni aşteptau să treacă prin întunecatul pasaj de sub Zidul lui Amun. Senu s-a aşezat la coadă, trecându-şi agitat mâna prin părul strâns. *Ankh-ul* strălucea în lumina soarelui. Cercul înăuntrul căruia era o cruce era cel mai puternic simbol al vieţii. Senu spera să îl ajute.

Scribul de serviciu a mai tăiat o persoană de pe listă şi toată lumea a mai făcut un pas înainte. Meşteşugarii importanţi, precum Tefen, fuseseră chemaţi mai devreme, pentru a evita înghesuiala. Cei care aşteptau acum împreună cu Senu erau ucenicii mai tineri sau rezervele cărora nu li se atribuiseră încă sarcini specifice. Senu se uita după Reonet, în speranţa de a-şi putea cere scuze că fugise cu o seară înainte, dar nici urmă de ea.

Încă un pas în faţă şi un alt bărbat dispărea în întunericul Pasajului. Senu începuse să transpire.

— Red? şopti el.

Dar ka-ul, bosumflat, încă nu-i răspundea.

Ajunsese la gura Pasajului. Încadrat perfect în deschizătura largă din depărtare, Orizontul lui Kheops tremura în aerul fierbinte, cu reflexe roz, albe şi aurii. O clipă, Senu se simţi pierdut, ameţit.

Pământul îi fugea de sub picioare. Se rezemă de zid şi îşi închise ochii.

— Numele? ţipă cineva. Spală-te în urechi, băiete! N-avem timp de pierdut!

Senu clipi.

— Mm, scuzaţi-mă, domnule…

— Ia stai puţin! Scribul îl măsură cu privirea pe deasupra papirusului său: Tu eşti fiul lui Tefen, nu? zise cu voce moale. Toată lumea îţi ştie coada roşcată.

Senu stătea cu privirea pironită asupra degetelor de la picioare.

— Ce cauţi aici? De ce nu eşti cu tatăl tău la templul de lângă râu? El s-a prezentat acum o oră.

— Eu…

— Este pedepsit, domnule, se auzi o voce din spate. Să muncească alături de *mertu* până când învaţă să scrie cum trebuie, nu-i aşa? Ai întârziat, bebeluşule! O să ai probleme.

Senu se întoarse încruntat şi îl văzu pe Iny care rânjea la el.

— Hai, mişcă-te odată, împuţitule! îi zise băiatul, lovindu-l mişeleşte în spate. Du-te acolo unde ţi-e locul!

— Este adevărat? Munceşti pe şantier? întrebă scribul, cu fruntea încreţită.

Senu încercă să-i răspundă lui Iny cu o lovitură în fluierul piciorului, dar băiatul se feri.

— Da, domnule.

— Atunci n-ar trebui să fii aici. Ar fi trebuit să vii mult mai devreme. Ştii unde ai fost repartizat?

— La Scorpioni, domnule.

Scribul scrise ceva.

— Bine, având în vedere că e prima ta zi de muncă şi nu ai ştiut cum se procedează, nu te notez că ai întârziat. În orice caz, cu toată confuzia de azi, nu cred că o să bage cineva de seamă. Probabil că Tefen nu ţi-a spus, dar, ca să ştii, *mertu* încep treaba cu o oră înaintea meşteşugarilor. Dacă oamenii lor întârzie, drept pedeapsă, şefii au dreptul să îi bată cu biciul; câte o lovitură pentru fiecare oră de întârziere. Scorpionii aduc azi pietre, aşa că poţi să îi prinzi din urmă pe drumul către cariera de piatră. Grăbește-te!

Senu s-a îndepărtat grăbit, urmat de râsetele batjocoritoare ale lui Iny. Stomacul lui, chinuit din cauza nervilor, devenise o minge dureroasă. O oră întârziere! De ce căpitanul Nemheb nu îi spusese nimic? Chiar îşi dorea să fie biciuit în prima lui zi de muncă?

Imediat ce a ieşit de sub Zid, a fost asurzit de zgomotul puternic. Muncitorii râdeau şi se strigau între ei cu voci groase, în timp ce îşi adunau uneltele şi se împrăştiau pe şantier. Nu fusese niciodată atât de aproape de primele pietre ale noii

piramide care într-o zi urma să primească *sahu*-ul Stăpânului Khefren; dar nu avea timp de privit. A întors în silă spatele piramidei şi a început să alerge de-a lungul potecii care ducea la cariera de piatră, luându-se după urmele de paşi din nisip.

— Ai putea să mă ajuţi, Red! se văită în timp ce alerga, abia respirând. Nu crezi că ar trebui să termini cu supărarea asta? E puţin probabil să ne pună cineva astăzi să contactăm *ka-ul* Stăpânului Kheops, tu ce zici? O să dureze sute de ani până când o să se termine ce vezi aici. Cel puţin, spune-mi dacă merg în direcţia bună.

Era atât de concentrat să se ia după urmele din nisip, să se uite după Sobek şi să aştepte eventuala apariţie a lui Red, încât nici nu se mai uita pe unde merge. Intră într-un zid viu de muşchi tari ca oţelul şi ateriză pe spate în mijlocul drumului, cu răsuflarea tăiată.

— Au! gemu.

Muncitorul *mertu* de care se lovise întoarse capul către el şi rânji, dezvelind nişte dinţi orbitor de albi.

Senu se dădu înapoi, apoi se ridică.

— Mmm, mă iertaţi, eu doar…

O mână aspră se apropia de coada lui Senu.

— Sobek, ţi-am găsit băiatul pentru apă! strigă bărbatul. Ce să fac acum cu el?

Cei aproximativ cincisprezece bărbaţi îmbrăcaţi în *perizome* murdare, cu umerii strânşi de frânghii, îşi întoarseră capetele spre el. Lui Senu i se păru că îi recunoaşte pe câţiva de la întâlnirea secretă din mormânt. Trei băieţi care păreau cam de vârsta lui îl priveau plini de curiozitate. Niciunul dintre ei nu avea coadă. Doi dintre ei cărau juguri din lemn de care erau prinse vase de apă.

— Ţine-l bine, tată! îi strigă băiatul care n-avea jug, cu un accent grosolan, care contrasta cu trăsăturile regulate ale feţei frumoase. A întârziat, nu? Trebuie să fie biciuit.

Ochii negri ai băiatului îl fixau pe Senu plini de o ură scânteietoare, pe care nu o înţelegea.

„Oare biciul doare mai tare decât vergeaua lui Batahotep?” se întrebă Senu în treacăt, pregătindu-se pentru ce urma. Dar Sobek îşi făcu repede loc printre ceilalţi.

— Ajunge, Gef, zise punându-şi mâna pe umărul băiatului.

Muncitorul îl ţinea încă de coadă.

— Sunt Senu, fiul lui Tefen, şi m-am prezentat la muncă! reuşi băiatul să articuleze, încercând să se îndrepte.

Sobek îl cercetă îndelung, observându-i *ankh-ul* din coadă. Băiatul, care băgase de seamă privirea îndreptată către amuletă, roşi.

— Văd că l-ai cunoscut pe locţiitorul meu, zise Sobek, clătinând din cap. Dă-i drumul, Adjedd! Dă-i un jug şi explică-i ce are de făcut. Trebuie să ne mişcăm repede, dacă vrem să depăşim azi norma.

Cei trei băieţi *mertu* mormăiră plini de ostilitate.

— Dar a întârziat, domnule! protestă Gef.

— Este prima lui zi, zise hotărât Sobek. Astăzi putem trece cu vederea. Adjedd?

Senu l-a urmat pe locţiitor într-un loc plin de frânghii şi unelte aranjate sub o tendă la capătul drumului, simţind ochii lui Gef aţintiţi asupra lui. Doi soldaţi le împărțeau unelte muncitorilor, în timp ce un scrib nota cu atenţie ceva pe o bucată de papirus. Dălțile şi teslele străluceau, iar frânghiile noi erau aranjate în cea mai deplină ordine. Adjedd a schimbat câteva cuvinte cu scribul, apoi a ales un jug şi l-a aşezat pe umerii lui Senu. În timp ce locţiitorul prindea vasele la capetele jugului, având grijă ca frânghiile să fie de aceeaşi lungime, Gef continua să îl privească fix pe Senu, mângâindu-şi ostentativ gâtul cu un deget.

Senu a întors capul; inima îi bubuia.

— Bine că nu eşti pitic sau schilod, zise Adjedd, înnodând frânghiile. Ai oasele tari, deşi nu s-ar zice la prima vedere. Am avut băieţi care de-abia puteau să ridice vasele goale, nu mai vorbesc de cele pline. Gata! Împinse unul dintre vase, făcându-l pe Senu să se clatine, apoi râse: O să te obişnuieşti, puştiule! Ai nevoie să pui nişte muşchi pe corpul ăsta moale *de hemutiu.* În curând, o să te vedem la Luptele de la sfârşitul *Akhetului* alături de ceilalţi băieţi. Ai grijă cum te porţi, îl avertiză el pe Senu care încerca să se familiarizeze cu jugul. Sobek este un om corect, te-o fi scăpat el azi de bici, dar data viitoare nu te va mai ierta. Mâine să ajungi la timp, da? Şi dis-de-dimineaţă înseamnă

pentru noi când Ra apare la orizont, nu când ieşi tu în faţa casei tale minunate, căscând şi frecându-te la ochi.

Senu tocmai se lovise în picior cu unul dintre vase şi îşi freca pe furiş genunchiul.

— Da, domnule, zise, dând din cap.

Adjedd îl mai bătu o dată pe umăr.

— Îmi pare bine să văd puţin respect din partea ta. Ţine-o aşa şi ne vom înţelege de minune. Acum o să te duci cu Patep şi Teti la râu să umpli vasele. Până vă întoarceţi voi, Sobek va pregăti deja un bloc de piatră pentru transport[2]. Şi după aceea vom vedea cât de agil eşti. Vezi să nu te-apuci să pălăvrăgeşti şi să pierzi timpul, în loc să munceşti! Altfel, o să simţi dinţii Şefului, cât eşti tu *de hemutiu.*

Senu s-a grăbit să îi prindă din urmă pe cei doi băieți care o luaseră înainte pe poteca abruptă ce ducea la râu, balansându-şi cu abilitate poverile. Unul dintre vase i se încurcase în picioare; îşi muşcă buza de jos încercând să-şi menţină echilibrul. Nici nu se gândise la munca fizică pe care trebuia s-o facă sau la posibilitatea ca băieţii *mertu* să se arate atât de ostili faţă de el. El se gândise doar că îi va fi foarte greu să-şi ţină gura.

Se pare că nu-şi făcuse griji în legătură cu lucrurile cu adevărat dificile.

Cariera de piatră nu era departe de şantier, dacă erai un tânăr *hemutiu* pus pe şotii. Dar drumul era lung cât o călătorie până la Cataracta lui Knum şi înapoi, când purtai pe umeri povara dureroasă a două vase pline, prinse cu frânghii care îţi strângeau umerii arşi de soare. De fiecare dată când ajungea la imensul bloc de granit pe care Scorpionii îl trăgeau de la cariera de piatră pe şantier, trebuia să dea jos cele două vase şi să le alinieze la marginea drumului alături de celelalte. Sub privirea atentă a lui Sobek, unul dintre băieți turna apă pe butucii rotunjiţi de sub piatră, pe când ceilalţi doi alergau în spate şi aduceau ultimul buştean în faţă, asigurându-se astfel că sania

---

[2] Referire la modul în care egiptenii din Antichitate transportau blocurile de piatră, cu ajutorul unor butuci rotunjiţi, (n.red.)

se mişcă fără probleme până când oamenii începeau să tragă de frânghii. Scorpionii nu erau singurii care se ocupau cu transportarea pietrelor. Drumul prăfuit şi plin de insecte era un lung şir de blocuri de piatră care erau trase de la carieră către şantier. Munca era acompaniată de cântecele muncitorilor şi de pocnetele pe care le făceau bicele şefilor de echipă.

Senu îşi ţinea gura închisă şi făcea tot ce i se spusese, încercând să se ţină departe de necazuri. Era răcoare lângă râu şi când se ducea să umple vasele, putea să îşi bage capul în apă, lucru care îl ajuta pe moment. La cea de-a noua anevoioasă urcare a dealului şi-a dat seama că băieţii din celelalte echipe făceau cu rândul la cărat, aşa că aceia care tocmai aduseseră apa puteau să respire o secundă turnând apă sau mişcând butucii.

— Râmele astea mici o fac într-adins! mormăi el, văzându-i pe Gef, pe Patep şi pe Teti privindu-l cu înţeles şi chicotind între ei.

— E timpul să îţi revii, îi şopti la ureche o voce familiară. Acum, am putea să ne ducem şi noi acasă?

Senu tresări. Pentru prima dată în dimineaţa aceea uită de toată suferinţa îndurată.

— Red! zise, întorcându-se brusc şi vărsând apă pe jos.

Gef, căruia îi venise rândul să strângă vasele, se încruntă.

— Am crezut că ai plecat pentru totdeauna, şopti Senu mai liniştit.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie auzit de băieţii *mertu* că vorbeşte cu Red.

— Cum să plec? zise ka-ul său. Nu ţi-ai tăiat coada încă, nu?

— Mişcă-te odată! îi strigă Gef. Se usucă butucii.

— Nesimţitule, golanule! Red se învârtea în jurul băiatului strâmbându-se în toate felurile. Mda! Un *mertu* îngâmfat şi murdar!

Gef bineînţeles că nu putea nici să-l vadă, nici să-l audă pe Red. Dar Senu îl auzea şi nu îşi putu stăpâni un chicot.

— De ce râzi, Coadă-Roşcată? zise Gef, făcându-și ochii mici. Vezi-ţi de treaba ta sau o să arzi şi tu aşa cum ard acum din cauza ta buştenii noştri pentru transport.

Se uită în spate, asigurându-se că Sobek nu îl privea, şi trase de una dintre funiile jugului lui Senu.

Senu, care abia îşi ţinea echilibrul din cauza vaselor pline care se mişcau, începu să se clatine. Deodată în faţa lui apăru piciorul lui Gef. Se împiedică, încercă să îşi reia echilibrul, dar, din cauza uneia dintre frânghii care i se înfășurase în jurul gleznei, căzu cât era de lung cu jugul deasupra lui. Toată apa se vărsă pe jos, iar unul din vase îl lovi pe Senu în spate. Celălalt se rostogoli de-a lungul drumului chiar sub picioarele Scorpionilor, fiind imediat strivit sub buşteni.

— *Hemutiu* prost şi neîndemânatic! strigă Gef cu o expresie triumfătoare. Ai spart un vas.

Senu zăcea cu faţa în jos, iar urechile îi ardeau. Apa rece care i se vărsase pe spinare udându-i şi picioarele lovite era destul de plăcută. Lângă el, Red îl ruga să se ridice. Era mult mai uşor să rămână nemişcat. Dar în ciuda bărbaţilor care ţipau şi trăgeau de frânghii, piatra Scorpionilor se rostogolea către el. Era prea mare pentru a putea fi oprită dintr-o dată şi drumul era în pantă.

Încercă să se elibereze de jug şi îşi mişcă puţin capul. Echipa care se afla în spatele Scorpionilor striga cuprinsă de panică trăgând şi ea de frânghii, încercând să încetinească viteza pietrei lor pentru a nu se izbi de cea din faţă. Toată lumea ţipa şi înjura. Norii de praf acopereau totul. Piatra Scorpionilor aproape că se oprise când cea din spatele ei o lovi cu zgomot. Buştenii alunecară într-o parte. Oamenii se împrăștiară ţipând, în timp ce enormul bloc se îndrepta necruţător către capul lui Senu.

„O să mor“, se gândi cuprins de groază şi îşi închise ochii.

Simţi cum ceva rece îl apucă de încheietura mâinii şi cum pământul se face moale. În acelaşi timp o bufnitură asurzitoare a zguduit drumul din spatele lui. După ce şi-a şters ochii de praf şi-a dat seama că piatra nu era atât de aproape cât crezuse el.

Red îi dădu drumul.

— Să nu mă mai pui vreodată să fac asta, zise el cu voce slabă şi tremurătoare.

Senu clipi. *Ka-ul* lui era cumva *albastru?*

Sobek îşi dădu echipamentul jos de pe umeri, tuşi şi se scutură de praf, încercând să vadă dacă Senu este rănit. Gef, căruia îi pierise surâsul, se holba încruntat.

— Gef! strigă Sobek. Du-te şi cere-i supraveghetorului un alt vas în locul celui spart.

Bombănind, Gef s-a îndepărtat. Sobek a ridicat jugul şi, fără niciun cuvânt, i-a dat vasul care nu se spărsese celuilalt băiat din echipa Scorpionilor. Senu s-a ridicat anevoie în picioare şi s-a scuturat. Glezna îi sângera.

Sobek l-a măsurat cu privirea de sus până jos, încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat?

Senu se uită la Scorpioni. Stăteau rezemaţi de piatra care căzuse, relaxându-şi muşchii şi scărpinându-și bubele lăsate de muşcăturile insectelor. Cealaltă echipă, din spatele lor, făcea comentarii ironice la adresa băieţilor. Senu roşi. Patep şi Teti îl priveau, sfidători.

— M-am împiedicat, domnule, murmură el.

— Te-am urmărit şi am văzut că te descurci, îi zise Sobek încruntat.

Senu stătea cu privirea în pământ.

— Eram obosit.

— Înţeleg. Şeful echipei îi privi pe Patep şi pe Teti, apoi se întoarse la oamenii lui: Haideţi, asta este ultima piatră înainte de prânz. Adjedd, rămâi tu şef! Îl iau pe Senu ca să-i tratăm rana. Băieţi, voi doi duceţi-vă la râu şi mai umpleţi o dată vasele.

Observând feţele încruntate ale celorlalţi, Senu a încercat să protesteze, spunând că n-avea nimic la picior, dar nu te puteai pune cu Sobek. Gef tocmai se întorcea cu noul vas. Patep şi Teti s-au oprit ca să schimbe câteva cuvinte cu prietenul lor înainte să se ducă la râu. Toţi trei îl priveau; Senu se strâmbă la ei.

Sobek l-a dus la capătul platoului, unde razele soarelui care se reflectau în blocurile de piatră îl orbeau. Piramidele mai mici în care era îngropată familia Stăpânului Kheops, templul Ka-ului lui Kheops, Promenada, fresca cu animale se pierdeau într-un nor tremurător de praf. Dar Orizontul lui Kheops se înălţa uluitor şi intangibil, peste zgomot şi arşiţă. A doua oară în ziua aceea, Senu a simţit că îi vâjâie capul.

Crezând că slăbiciunea îi era provocată de durere, Sobek l-a condus într-un loc umbros sub o prelată unde câteva femei *hemutiu* pregăteau porţiile de fiertură de orz proaspăt cules şi ridichi pentru prânzul muncitorilor.

— Doare, nu? îi zise Sobek. O să te simţi mai bine dacă mănânci ceva. Ne-am făcut norma astăzi, aşa că după-amiază o s-o luăm mai uşor. Să nu îţi faci griji, ceilalţi băieţi o să te accepte imediat ce o să afle că eşti aici doar pentru o vreme. Nu te lăsa intimidat de ei. Cu mine nu se glumeşte, şi ei ştiu asta. Chiar dacă Gef este băiatul cel mare al lui Adjedd, ştie că nu e scutit de bici dacă întrece măsura.

Senu a privit în jurul său. Singurii oameni care puteau să îi audă erau prea ocupaţi să ronţăie ridichi sau să soarbă fiertura direct din castroane, într-un mod dezgustător, caracteristic muncitorilor *mertu.*

— Domnule? zise el în şoaptă. Când… o să ştiţi?

Sobek i-a aruncat o privire tăioasă.

— O să ţi se spună când. Acum taci, nu putem vorbi aici. Am ajuns! zise cu voce caldă, împingându-l sub o prelată. Doamnele acestea servesc cele mai bune bucate de prin părţile noastre! Pentru băiatul care ne aduce apa – un prânz special şi o faşă curată, strigă el. Este prima lui zi, de muncă şi nu îi este deloc uşor, bietul de el!

Femeile au aruncat o privire la coada lui Senu şi imediat s-au înduioşat. Înainte să mai apuce să spună ceva, una dintre ele a început să îi ungă umerii zdreliţi cu o pastă cu miros greţos, iar alta s-a aplecat să îi bandajeze glezna mai strâns decât piciorul unui *sahu.*

— Gata, drăguţule, zise ultima femeie, trăgându-l uşor de coadă. Să-i spui mamei tale că *ankh*-ul acesta te-a salvat.

Senu a ieşit din cort cu obrajii în flăcări. Chicotele lui Red parcă erau nişte pene invizibile care îi gâdilau urechile. Nu i-a observat pe băieţii din echipa Scorpionilor care se furişaseră în spatele celeilalte echipe. Nici privirea întunecată a lui Gef care fixa *ankh*-ul cu ochi răi şi sfredelitori.

Capitolul 4

SECRETE

„Bun-venit, ţie, care
cobori în glorie, stăpân
al tuturor secretelor.”
Incantaţia 14

Spre deosebire de ucenicii meşteşugari, băieţii care făceau parte din echipele de pe şantier lucrau şi după-amiezile alături de bărbaţi. Senu era atât de obosit când ajungea târziu acasă, încât nu mai avea chef să se întâlnească nici măcar cu prietenii. Îşi umplea timpul gândindu-se cum să-şi ia revanşa faţă de Gef pentru piedica aceea care îl aruncase în faţa pietrei.

Băiatul nu mai încercase nimic din ziua aceea. Dar Senu îi simţea ochii negri pironiţi asupra lui de fiecare dată când urca sau cobora poteca. Într-o, zi când s-a întors şi l-a privit pe Gef, a surprins o expresie nedumerită pe faţa acestuia. A presupus că Sobek îl ameninţase cu biciul şi a răsuflat uşurat.

Ocazia răzbunării a apărut la sfârşitul săptămânii, când el şi cu Gef au fost trimişi la râu să aducă apă, în timp ce Patep şi Teti au rămas ca să mişte buştenii. Senu se ţinea în spatele lui Gef care o luase, grăbit, înainte; niciunul din băieţi nu-şi dorea să se apropie şi să vorbească. Gef avea un obicei: îşi umplea vasele imediat şi le lăsa pe mal, în timp ce îşi stropea cu apă faţa şi îşi scutura praful din păr. Senu a aşteptat până când băiatul s-a întors cu spatele apoi, fără să facă zgomot, a pus în vasele lui Gef câţiva pumni buni de pietriş luat de pe şantier. Câţiva băieţi din celelalte echipe au văzut, dar au rânjit şi n-au zis nimic. Senu s-a furişat în trestii ca să-l urmărească.

Când Gef şi-a pus jugul la loc, a început, spre surpriza lui, să se clatine. Dar, văzând privirile celorlalţi, a început să urce plin de hotărâre dealul. Nu şi-a dat seama că vasele erau pline de pietriş până când nu a ajuns la sania Scorpionilor şi a vărsat amestecul dens de nisip şi pietricele peste buşteni. Oamenii s-

au oprit din cântat surprinşi să vadă că sania începe deodată să trepideze. Sobek privi în jos, înjurând.

— Ce ai păţit azi? ţipă Adjedd la fiul său. Parcă n-ai şti că nu trebuie să aduci apă nisipoasă!

Faţa lui Gef se întunecă. Se apropie de Senu şi azvârli, cu ură, o piatră în piciorul acestuia.

— Aşteaptă tu numai, Coadă-Roşcată! scrâşni el printre dinţi. Aşteaptă puţin!

Senu se feri, abţinându-se cu greu să nu râdă. Chiar şi Red, care stătea îmbufnat tot timpul cât se aflau de cealaltă parte a Zidului lui Amun, uită de tăcerea autoimpusă şi începu să chicotească.

După ce scribul i-a făcut controlul ca să poată pleca de pe şantier, Senu s-a îndreptat către râu, unde venea în fiecare seară ca să se cureţe de sânge şi de praf. De-abia aici şi-a adus aminte de ameninţarea lui Gef. Locul său favorit de baie era de obicei gol la ora respectivă, dar în seara aceea în aer pluteau râsete înfundate şi zgomote de apă împroşcată. Unde ar fi putut să-i întindă mai bine o cursă?

S-a furişat în stufăriş, cu răsuflarea tăiată, şi a început să meargă de-a buşilea în direcţia din care se auzeau zgomotele. Când a văzut însă despre ce era vorba, a început să râdă. Nu erau decât câteva fete *hemutiu,* care intraseră până la genunchi în apele liniştite ale lagunei şi încercau să-şi măsoare părul ud strâns într-o parte. Una dintre ele făcuse o ghirlandă din flori ofilite de lotus albastru, care strălucea în lumina apusului, primită drept coroană de fata cu părul cel mai lung.

Reonet.

Red se unduia maliţios printre ele, trecându-şi mâna printre petale şi prefăcându-se că le smulge şi le aruncă în aer. Senu se ridică din stufăriş şi zâmbi.

Auzind trosnetul tulpinilor, fetele începură să se agite.

— Un *mertu* murdar ne urmăreşte! strigă una dintre ele, strângându-şi rochia pe lângă corp, cuprinsă de frică.

— E Senu, proasto! Reonet ieşi cu pas vioi din lagună şi îşi puse mâinile în şold. În sfârşit! zise. Credeam că o să aşteptăm aici toată noaptea.

Celelalte fete au ieşit şi ele din apă şi şi-au stors fustele. Şuşotind şi chicotind, s-au îndreptat către cărarea care ducea în sat.

— Trebuie să scapi repede de coada aia, Senu! îi strigară ele în timp ce plecau. Ea nu te poate aştepta la nesfârşit, ştii asta.

Senu se înroşi, înfuriat.

Rochia lui Reonet, atât de curată de obicei, era acum pătată de vopsea, iar pe obraz avea o pată albastră. Îl măsură cu privirea din cap până în picioare. Privirea i se opri asupra bandajului cam zdrenţuit de la picior. Râse încordată.

— Te antrenezi pentru viaţa de dincolo, Senu, fiul lui Tefen? O să ajungi repede dacă o ţii tot aşa.

— Tocmai venisem să fac o baie, zise Senu, din nou îmbujorat. Nu trebuie să mă aştepţi.

— Bine. Atunci eu am plecat.

Se priviră în ochi.

— Îmi… îmi pare rău pentru ce am spus în seara aceea, zise Senu. Eram neliniştit pentru că trebuia să încep munca pe şantier.

Ea părea derutată.

— Ar trebui să îmi fie milă de tine? îi spuse, cu buzele strânse. Este vina ta.

Obrajii îi luaseră foc acum.

Apoi Reonet zise.

— Cum este pe…?

Şi în acelaşi moment, Senu.

— Cum este la…?

Amândoi s-au oprit şi s-au privit. Apoi au început să râdă din toată inima şi, deodată, totul era ca înainte.

— Tu, prima, zise Senu, rezemându-se de trunchiul unui palmier umbros.

Reonet s-a aşezat lângă el şi a început să îi povestească despre dimineţile petrecute în templul de la râu, amestecând culori şi privind munca lui Tefen.

— Este nemaipomenit, Senu! Vorbea şi ochii îi străluceau în timp ce descria cu mâinile arcuri în aer: Sunt atât de multe lucruri, dar am început deja să le învăţ! Ştiu cum să fac toate culorile pe care nu avem voie să le folosim la şcoală. Şi tatăl tău

îmi explică tot ce face. Mi-a spus că mă descurc atât de bine, încât mâine s-ar putea să mă lase să folosesc şi eu culori. Şi, dacă muncesc serios şi învăţ în continuare în acelaşi ritm, s-ar putea să mă înveţe chiar să desenez pătrate roşii pe ziduri. Aşa că o să pot desena fără ajutorul nimănui! Celorlalţi nu prea le convine, pentru că sunt fată, iar preotul care a venit azi să vadă cum merg lucrurile era de-a dreptul nesuferit. Dar Tefen este şeful, aşa că toţi ceilalţi nu au ce face. Şi planul meu este ca, pe lângă desen, să învăţ şi alte lucruri! Ar trebui să îi vezi, Senu! Mie, spre deosebire de ceilalţi, nu mi-e frică de ei. Eu o să învăţ tot ceea ce vreau şi într-o bună zi o să le arăt eu şi bătrânului Batahotep şi lui tata! O să le arăt eu tuturor!

Cuprinsă de emoţie, ridicase puţin vocea. Stufărişul din spatele lor fremătă şi o raţă ieşi bătând din aripi, făcându-i pe amândoi să tresară. Reonet chicoti, apoi privi în jurul său ca şi cum ar fi spus prea multe.

— Dar ţie ce ţi s-a întâmplat? Arăţi ca şi cum te-ai fi bătut cu cineva.

La rândul lui, Senu i-a povestit despre echipa Scorpionilor, despre Sobek, Adjedd, Gef şi ceilalţi; totul, în afară de prima zi când aproape era să moară sub un bloc de piatră. Fata tocmai îi spusese că e un caz disperat. Examinându-i băşicile şi vânătăile, Reonet şi-a exprimat compasiunea cu o curiozitate morbidă. Era atât de bine să ai un prieten care să te asculte, că au tot vorbit până când cerul s-a umplut de stelele care se reflectau în apă.

— Cât trebuie să munceşti acolo? întrebă Reonet la un moment dat. Nu văd cum ar putea să te înveţe să scrii. Mai degrabă poţi să rămâi fără degete ca bietul soţ al surorii tale şi aşa nu o să mai poţi să ţii niciodată o peniţă în mână.

Gândindu-se la sora lui mai mare, Senu simţi o durere ascuţită în stomac; familia ei nu avea niciodată destulă mâncare. Unul dintre obeliscurile destinate cimitirului *imakhu* alunecase în momentul în care soţul lui Tamuway sculpta numele proprietarului la bază, strivindu-i astfel mâna; tânărul sculptor nu a mai putut de-atunci să lucreze. Tamuway se învârtea tot timpul în jurul casei lor, cerşind mâncare pentru cele două fetiţe.

Senu privi laguna, ridicând din umeri.

— Nu ştiu. Cât o să hotărască tata că trebuie, presupun.

Reonet se încruntă.

— Mie mi se pare că e destul. Nu înţeleg de ce nu vrea să te lase la templul de la râu. Nu eşti chiar un caz disperat.

Senu schiţă un zâmbet.

— De ce vrei atât de mult să fiu acolo? Credeam că îţi place să fii ucenica favorită a lui Tefen.

Reonet a strâns din buze. Brusc, s-a ridicat în picioare, şi-a pus mâinile în şolduri şi i-a aruncat o privire plină de reproş.

— Aş vrea să te maturizezi şi tu odată! zise.

Lui Senu îi ardeau obrajii.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ştii bine! Eşti un mare fraier, Senu! Uită-te la tine! Chiar crezi că merită să te schilodeşti numai ca să le faci în ciudă tatălui tău şi bătrânului Batahotep? Vrei să îţi petreci restul zilelor cu pielea tăbăcită şi cu oasele rupte? Chiar dacă reuşeşti să îţi păstrezi toate degetele, să ştii că praful de-acolo îi orbeşte pe oameni.

Senu simţi încă o durere în stomac.

— Nu este adevărat! zise el. Se întâmplă şi lucruri interesante pe şantier. Sobek spune că săptămâna viitoare ajungem pe piramidă. Mâine o să văd cum funcţionează maşinăriile care ridică blocurile de piatră şi o să fiu nevoit să învăţ câte ceva despre măsurători şi alte lucruri. Oricum, nu o să stau pe-acolo prea mult. Numai până când…

Brusc, îşi înghiţi cuvintele. Dar ea îl privea, încruntându-se din ce în ce mai tare. Red gemu şi îşi puse o mână la ochi.

— Până când?

— Nimic.

— Ba nu. Tocmai voiai să spui ceva important. Aveai privirea aceea tâmpită, ochii strălucitori, aşa cum îi ai când te uiţi *la ka-ul* tău.

— Dar eu *nu* am niciodată o asemenea privire tâmpită…

— Nu schimba subiectul. Până când?

Reonet semăna mai mult decât Sobek cu un crocodil. O dată ce prindea ceva, îl învârtea şi tot îl învârtea până când acesta înceta să se mai zbată.

— Până când... până când îmi voi da seama că prefer să fiu scrib decât un muncitor, presupun, a mormăit Senu.

Reonet l-a privit lung şi cercetător, apoi a clătinat din cap şi şi-a prins mai bine părul.

— Trebuie să plec. Trebuie să îi dau de mâncare lui Miu, şi mai este ceva ce vreau să încerc în seara asta. Ar fi bine să te grăbeşti, dacă vrei să te speli. În curând o să închidă porţile satului şi atunci o să ai de două ori mai multe probleme, Senu, fiul lui Tefen! zise ea şi imediat se ridică şi începu să meargă pe cărarea întunecată, fără frică, mişcându-şi băieţeşte mâinile pe lângă corp.

Senu a urmărit-o până când a dat colţul, apoi şi-a ciupit nasul şi a sărit în lagună. Era plăcut, dar n-a rămas mult în apă. Vânătăile îl dureau şi tot şi-l imagina pe Gef alături de o bandă de băieţi *mertu* năpustindu-se asupra lui de undeva, în întuneric, ca să-şi ia revanşa. Nici chiar Red, care înota pe spate printre stelele ce se oglindeau în apă, n-a reuşit să îl înveselească.

A ieşit din apă, tremurând din cauza răcorii nopţii, s-a şters cu *perizoma* şi a început să meargă către sat. Cărarea era mai întunecată decât crezuse el. Un nou şir de colibe *mertu* proiecta umbre cenuşii în lumina lunii. I se păru că se furişează cineva în spatele său şi întoarse capul, cuprins de nelinişte.

„De ce, of, de ce a trebuit să stau atât de mult de vorbă cu Reonet?“

— Cine e acolo, Red? întrebă el în şoaptă.

— Nu ştiu, îi suflă în ureche *ka-ul* său, sporindu-i neliniştea. Grăbește-te, Senu!

Senu începu să alerge, deşi picioarele îl dureau îngrozitor.

Când a ajuns la Poarta dinspre râu abia respira, cu inima cât un purice. *Saper*-ul de gardă îl lăsă să intre.

— Te-ai speriat, băiete? N-ar trebui să stai până la ora asta. *Ka-ul* Stăpânului Kheops se duce la lagună noaptea ca să se plimbe cu corabia lui regală, aşa se spune. Ar fi bine să te păzeşti pentru că poate să îţi fure *ka-ul,* îi zise el, în bătaie de joc.

Tremurând, Senu începu să alerge pe aleile luminate de lună, îndepărtându-se repede de porţi. Se rezemă de zid şi-şi trase

răsuflarea. Red veni lângă el, imitându-l, deşi nu era nevoie să facă asta. Ka-urile nu aveau probleme cu respiraţia. Nu aveau nevoie de aer pentru a trăi.

— Nu este adevărat, nu-i aşa, Red? zise el gâfâind. Tot ce zicea despre corabia regală a Stăpânului Kheops.

Se auzi vocea înăbuşită a lui Red, apoi acesta dispăru. Senu a îngheţat în momentul în care un bărbat cu pielea de culoarea abanosului a răsărit de undeva, din umbre. Fusese tot timpul în urma lui, invizibil, asemenea lui Red. Acum era prea târziu ca să mai fugă. Senu s-a lipit de perete, cu inima cât un purice, în timp ce *medjay*-ul se apropia cu paşi mari de el.

Dar *medjay-ul* nu s-a oprit.

— Mâine, îi şopti el din colţul gurii, trecând pe lângă el. Sobek o să îţi spună când.

Capitolul 5

JOCUL AMULETEI

„Am venit la tine ţinând
în mână această amuletă,
protecţia mea împotriva
blestemelor de zi cu zi.“
Incantaţia 182

— Hai, Red, trebuie s-o faci şi pe-asta, zise Senu mai senin decât de obicei, în timp ce mergea grăbit către Pasajul Purificării, a doua zi de dimineaţă. Şi după asta n-o să mai călcăm pe-aici.

Niciun răspuns. După întâmplarea cu pietrele puse în vasele lui Gef, Red îşi schimbase dispoziţia, nu mai era posomorit; ba mai mult, dacă Gef venea lângă Senu, *ka*-ul se băga imediat între ei cu pumnii strânşi ca şi cum ar fi vrut să se bată cu băiatul. Spera ca asta să însemne că Red se resemnase. Evident, nu era aşa.

Apropiindu-se de locul de întâlnire al Scorpionilor, Senu începu să încetinească pasul. Ajunsese la timp. Soarele nu răsărise încă şi pe platou se mai simţea răcoarea nopţii. Piramida lui Kheops se ridica întunecată către cer şi, văzând-o, Senu simţi o strângere de inimă. Nu sosise încă toată lumea. Oamenii stăteau aşezaţi la baza rampei sau rezemaţi de blocurile de piatră, care urmau să fie ridicate, râzând şi spunând glume grosolane. Senu îi privea de la distanţă pe băieţii din echipa Scorpionilor care tocmai se îndreptau către şantier, plini de voie bună. Gef şi Patep îşi aruncau unul altuia un lucru, Senu nu putea să vadă ce, în timp ce băiatul mai scund, Teti, tot sărea după el, încercând să îl prindă.

Imediat ce l-a zărit, Sobek s-a dus către el, rânjind cu toată faţa. Încercând să vadă cu ce se jucau Gef şi prietenii săi, Senu s-a împiedicat de un colac de frânghie, gata-gata să cadă.

— Vezi ce faci, băiete! îi zise Sobek apucându-l de umăr. Voiam să vorbim ceva înainte să ajungă ceilalţi aici…

„Asta e. GATA!“

— Aşa că să nu îţi fie teamă să întrebi dacă nu înţelegi ceva, adăugă Sobek. Imediat se încruntă. Senu? Mă asculţi?

— Da… da, domnule, răspunse el umezindu-şi buzele. Vreau să… spun, aţi putea, vă rog, să repetaţi? Nu am auzit bine. Zgomotul…

Făcu un gest vag cu mâna către echipele care se vedeau pe pantă. Deşi munciseră timp de zece zile cărând pietre de la cariera de piatră pe care acum urmau să le ridice pe cele şapte niveluri deja terminate ale noii piramide, bărbaţii nu păreau obosiţi. De fapt, păreau că de-abia aşteaptă o nouă sarcină.

Sobek rânji din nou.

— Mda, încă nu te-ai obişnuit cu gălăgia de-aici. Am spus doar că Stăpânul Khefren ne va face o vizită peste câteva săptămâni, aşa că trebuie să ne mişcăm mai repede. Sarcina ta de azi este să aduci sus apa care serveşte pentru butuci şi, din când în când, să ne aduci şi nouă, bieţii de noi, băuturi răcoritoare, ca să ne dregem gâtlejurile! Nu vii lângă maşinării decât atunci când eşti chemat, mai zise el cu o privire ameninţătoare.

Senu a înghiţit în sec şi a dat din cap.

— Am înţeles, domnule.

Aşadar, mai avea de stat. Poate că Gef şi prietenii lui o să îi trântească o piatră în cap până când o să plece. Asta l-ar scuti de efortul de a-l convinge pe Red să îi distragă atenţia Ka-ului Stăpânului Kheops.

Ca de obicei, primul lucru făcut dimineaţa era ca băieţii să se ducă la râu după apă. Gef şi ceilalţi au luat-o imediat la fugă, plini de zel, ca niciodată, să se întoarcă repede cu vasele pline. Ce uşurare, dar şi ce pacoste, în acelaşi timp! Pe de o parte, îi dădea lui Senu speranţa să îl vadă pe Red. Dar, pe de altă parte, până s-a întors el cu apa, muncitorii îşi montaseră deja maşinăriile şi nu era nimeni care să îl ajute să ridice vasele peste rampă.

Senu a găsit un loc lângă un colţ unde nu erau schele, a dezlegat funiile de la jug, apoi şi le-a legat în jurul taliei. A pus piciorul pe prima treaptă, s-a ridicat, apoi a tras pe rând cele două vase pline şi a sărit jos ca să îşi ia jugul. Nu i-a acordat nimeni prea multă atenţie. Toţi păreau ocupaţi cu un fel de

întrecere între echipe: cine reuşea să aranjeze mai repede blocurile de piatră. Pe toate cele patru laturi, bucăţile de piatră erau legate cu pârghii, gata să fie ridicate pe rampe până la primul nivel al maşinăriilor.

Pe platforma netedă a celui de-al şaptelea nivel, celelalte echipe aşteptau cu săniile şi cu buştenii pregătiţi să tragă pietrele şi să le aşeze la locul lor. Cel de-al optulea nivel era construit dinspre centru către extremităţi. În mijloc, aşezate unul lângă altul, se aflau aproximativ zece blocuri de piatră. O mână de meşteşugari leneveau rezemaţi de ele, cu uneltele alături, în timp ce supraveghetorul, care părea foarte agitat, însoţit de câţiva scribi, se plimba în lung şi în lat, verificând ca totul să fie în regulă. Senu se aşezase pe o piatră ca să îşi tragă răsuflarea, legănându-și picioarele. Deşi se ridicaseră doar şapte niveluri, nici măcar întreaga temelie, piramida parţial construită oferea o privelişte minunată. Apele revărsate umpleau valea şi o mulţime de şlepuri şi bărci pluteau printre coroanele palmierilor scufundaţi. La stânga sa, Orizontul lui Kheops strălucea în lumina soarelui care abia răsărise. Promenada lui Kheops, cu animalele şi păsările ei sculptate şi atât de colorate, părea coada unui animal fantastic, tolănit pe deal, care se termina cu un pătrat– templul lui Kheops de lângă râu – inundat şi el puţin. Pe mal, puţin mai sus, era templul lui Khefren, neterminat încă şi oarecum izolat.

Tatăl lui era pe undeva, pe-acolo, împreună cu Reonet, amestecându-şi vopselele. La dreapta sa, de la marginea râului până la deşert, se întindea Zidul lui Amun, pe care patrulau *saper*-ii, ale căror lănci scânteiau în soare. Brusc, Senu şi-a întors capul. E mai bine nici să nu te gândeşti la lăncile acelea ascuţite şi la lucrurile pe care le-ar face *saper*-ii unor hoţi de piramide.

Apoi băiatul şi-a luat vasele şi s-a dus în centru, care părea locul cel mai sigur până la sosirea noilor blocuri de piatră. Unul dintre meşteşugari îl recunoscu şi îl întrebă de tatăl său. Senu mormăi grăbit ceva drept răspuns. Gef şi ceilalţi băieţi din echipa Scorpionilor se zăreau undeva, într-o mulţime, alături de băieţii din celelalte echipe. Aceştia, din nou, îl ignorau.

Se uită în jurul său, asigurându-se că nimeni nu îl aude, apoi strigă încet.

— Red? Ieşi odată la lumină, laşule! Dacă nu apari acum, va trebui să stăm pe şantierul ăsta nenorocit toată vacanţa!

Niciun răspuns.

Oftând, Senu şi-a pus mâinile în jurul genunchilor, rezemându-şi bărbia de ei. Cu un ochi îi urmărea pe Gef şi pe ceilalţi băieţi, cu celălalt– partea de sud a piramidei unde Scorpionii îşi instalaseră maşinăriile. Se auzeau strigăte, sunetele biciurilor care pocneau şi al funiilor care se rupeau. Şi, ca în fiecare dimineaţă, cântecele muncitorilor umpleau aerul ca şi cum munca îi absorbea cu totul pe aceşti oameni. Patep s-a desprins din mulţime, a alergat până la margine, a aruncat o privire, apoi s-a întors în fugă. Şuşotelile s-au înteţit.

Senu era încordat şi curios să vadă ce se întâmpla acolo, dar, în acelaşi timp, precaut când era vorba de Gef.

— Dacă el crede că o să mă duc acolo pentru ca prietenii lui să mă poată îmbrânci, mai bine s-ar gândi la altceva, murmură el.

Zgomotele de jos se auzeau din ce în ce mai tare. Apoi, ca prin minune, a apărut un bloc de granit de culoarea chihlimbarului, plutind în aer. Supraveghetorul ţipă şi echipa care se afla cel mai aproape alergă către margine. Cu multă abilitate, aceştia au tras piatra pe platformă şi au pus-o pe sănii. Băieţii au turnat apă şi, sub atenta supraveghere a şefului de echipă, piatra a fost dusă la meşteşugarii care o aşteptau.

— Scorpioni pentru totdeauna! strigă Gef.

Ceilalţi băieţi au mârâit nemulţumiţi, când Gef,

Patep şi Teti au ales mai multe amulete din grămada din mijlocul grupului şi şi le-au pus imediat la gât.

Gef, ale cărui amulete noi zăngăneau şi străluceau în soare, se apropie de Senu.

— Vezi, Coadă-Roşcată? Suntem în continuare cei mai buni, deşi avem un dezavantaj: te avem pe tine! Cred că ar trebui să îţi mulţumim. Ceilalţi, în mod normal, nu pun atât de multe amulete la bătaie.

Ceilalţi băieţi au râs şi ei.

Gef îl măsura cu privirea pe Senu, ochii lui negri strălucind sfidători. Senu îşi încleştă pumnii, cu gândul la jaf. N-avea cum să se bată, cel puţin nu astăzi.

Era evident că Senu nu muşca momeala, aşa că Gef îl apucă de coadă şi privi cu atenţie amuleta *ankh* a băiatului.

— Măi, măi, ce minunăţie de *hemutiu!* Şi din cupru! Cred că valorează ceva Hai să facem un pariu, amuleta ta pe hipopotamul ăsta cu trei picioare; eu spun că până la pauza de prânz Scorpionii o să ridice cele mai multe pietre. N-ar trebui să conteze prea mult pentru tine. Ai întotdeauna *ka-ul* tău care te scoate din orice bucluc, nu?

Îi aruncă o privire tare ciudată lui Senu, apoi îl trase de coadă cu putere şi lui Senu îi intră amuleta în ochi. Chicotind, se îndreptă, către ceilalţi, urmat de Patep şi Teti.

Senu se uită după ei, plin de furie, dar şi îngrijorat, oarecum. Gef nu putea să-i facă prea multe aici, de faţă cu toată lumea. Oricum, s-a hotărât să se ţină departe de margine. Pentru orice eventualitate.

Trecuse şi pauza de prânz. Băieţii fuseseră trimişi la râu de mai multe ori. Alte pariuri, câştigate în mare parte de Gef, a cărui colecţie de amulete se îmbogăţea cu fiecare oră, deşi părea, din fericire, că a uitat de pariul la care Senu nu îşi dăduse acordul. Mai multe blocuri de piatră fuseseră ridicate şi aranjate. Muncitorii cântau, meşteşugarii dăltuiau şi răzuiau şi peste tot pluteau nori de praf care ascundeau Orizontul lui Kheops. Când Ra a început să coboare către dunele vestice, Senu a început să se relaxeze. Era posibil ca mesajul transmis de către *medjay* să fi fost greşit. Era posibil ca Nemheb să se fi răzgândit. Oricum, ce om normal s-ar gândi să jefuiască o piramidă în plină zi?

Până la urmă, curiozitatea şi plictiseala l-au determinat să se ducă aproape de maşinării ca să vadă şi el cum funcţionează. Rampele aprovizionau primele două etaje şi de pe ea, fiecare echipă îşi lua câte o piatră. Cel mai puternic bărbat ridica marginile pietrei, pe când ceilalţi puneau scânduri dedesubt, construind treptat o platformă îndeajuns de înaltă pentru ca piatra să poată fi ridicată la următorul etaj. Apoi muncitorii de la etajul respectiv repetau procesul. Maşinăriile erau fixate astfel încât, dacă ar fi căzut vreun bloc de piatră, oamenii de jos nu ar

fi fost loviţi. Senu nu se gândise niciodată de câţi oameni este nevoie pentru a ridica asemenea construcţii înalte precum piramida Stăpânului Kheops. Dar, urmărind drumul unui bloc de la rampă până în poziţia lui finală, în centrul celui de-al optulea nivel, Senu a avut o revelaţie.

— Este inteligent, Red, murmură el. De fiecare dată mai puţine pietre, aşa că ai nevoie de acelaşi număr de muncitori, oricât de înaltă trebuie să fie piramida.

— Ce zici, puştiule, te pricepi la matematică? zise încet Sobek din spatele lui, făcându-l să tresară. Şşş! Scribul ne aude.

Şeful cel mare al echipei îşi scutură mâinile de praf şi îl conduse pe Senu către partea de nord a nivelului din centru. Scribul, cu papirusul împăturit sub braţ, îi privi îndepărtându-se.

— Funcţionarii ăştia băgăcioși, murmură Sobek. Dacă nu le dai ceva de lucru, sunt mereu cu ochii pe tine. Acum stai aici, e plăcut, e linişte şi… ştii tu.

Lui Senu i se uscase gura.

— Acum?

— De-asta te afli aici, nu? O să se facă puţin tărăboi în partea de sud. Oamenii or să vină ca să vadă ce se întâmplă. Nimeni nu o să fie atent la tine. Stai liniştit, totul a fost aranjat. Nimeni nu păţeşte nimic decât dacă se duce în locul nepotrivit.

— Vai, dar Red…

— Şşş!

Scribul îi privea din nou, vorbind acum cu supraveghetorul. Tocmai îi făcea semn lui Senu. Supraveghetorul se ridică pe vârful degetelor ca să poată vedea mai bine. Sobek înjură şi îl împinse în jos pe Senu.

— Ţine capul plecat! Lasă totul în seama mea!

Sobek se furişă peste margine la muncitorii săi.

Meşteşugarii erau încă ocupaţi cu dăltuitul, încercând să îşi termine norma înainte de apusul soarelui. Toate pietrele din partea de nord fuseseră ridicate, aşa că Senu putea vedea destul de bine piramida lui Kheops, printre norii de praf care deveniseră portocalii în lumina apusului. Supraveghetorul şi scribul se uitau încă după el. Se rezemă de piatra fierbinte şi şuieră:

— Red! Hai odată! Trebuie să facem asta. *Acum!*

Rămânând invizibil, *ka-ul* său îi şopti încet:

— Nu trebuie.

— Ba da.

Senu ridicase vocea şi unul dintre meşteşugari îi aruncă o privire suspicioasă.

— Hai, Red! mai încercă el o dată. Dacă facem asta, o să se termine toate necazurile şi o să ne îmbogăţim. Nu ai prefera să ne petrecem restul *Akhet*ului vâslind şi pescuind, în loc să stăm pe şantierul ăsta mizerabil unde murim de cald?

— Mie nu mi-e cald şi nici nu mă murdăresc.

— Nu-i asta ideea! Tu eşti *ka-ul* meu. Te rog, Red! Fă asta pentru mine astăzi şi, chiar dacă nu terminăm aici, eu o să fac tot ce vrei tu. Nu mai vin, pe motive de sănătate, dacă vrei. Promit!

Linişte. Supraveghetorul şi scribul fuseseră chemaţi de un meşteşugar ca să rezolve o problemă tehnică, dar în orice moment îşi puteau aminti de el.

— Red!

— Nu pot. Ai auzit ce au spus *ka*-urile.

Tăcu brusc şi în jurul lui Senu se aşternu o mare linişte apăsătoare.

Senu se încruntă, încercând să îşi amintească exact ce spuseseră *ka*-urile morţilor în mormânt. În zadar. Singurul lucru care îi venea în cap era panica prostească care îi făcuse să fugă chiar în braţele *saper-ilor.*

— Am supravieţuit, nu? zise cu gravitate. Până la urmă, nu a fost chiar atât de râu. Hai, Red, du-te la piramidă! Termină cu tâmpeniile!

Aceeaşi linişte desăvârșită. Senu începuse să se îngrijoreze.

— Red? Mai eşti aici? Nimic. Oftă: Bine, dacă nu vrei să…

— Nu trebuie! zise *ka-ul* său, apărând brusc şi privindu-l ciudat pe Senu. Am fost la piramidă; el nu poate să îi vadă.

Senu se încruntă din nou.

— Ce vrei să spui?

— *Ka-ul* Stăpânului Kheops. El este… Şi îi aruncă din nou aceeaşi privire ciudată… Oarecum ocupat. Aşa că nu trebuie să îţi faci griji.

— Dar…

Însă o bubuitură cu ecou lung care veni din stânga piramidei îi întrerupse brusc. Imediat au început să se audă ţipete, urlete şi trosnete de lemn şi piatră. Un nor imens de praf plutea întunecând apusul. Toată lumea se agita neliniştită. Meşteşugarii s-au oprit din lucru, grăbindu-se să vadă ce se întâmplă. Băieţii se împingeau unul pe altul, curioşi. Supraveghetorul care abia mai respira trăsnea şi fulgera, cu scribul după el, chinuindu-se să-şi facă drum prin mulţime.

— Înapoi! striga el. Faceţi loc!

Şefii echipelor dădeau ordinul mai departe, zbierând cu mâinile făcute pâlnie, modificând uşor mesajul.

— OAMENI ÎN PRIMEJDIE! TOATĂ LUMEA LA PIRAMIDĂ! ALARMĂ! OAMENI BLOCAŢI!

Muncitorii din toate colţurile şantierului s-au îmbulzit la locul accidentului, abandonându-şi activităţile şi strigând prin praf.

— Ce s-a întâmplat?… Nu se vede nimic!… Câţi morţi sunt?… Atenţie!… Mai cade o piatră!

Apoi se auzi zgomotul unei alte avalanşe. Spaima cuprindea mulţimea asemenea unui foc înteţit de vânt. *Saper*-ii îşi părăsiseră posturile grăbindu-se să vină şi să restabilească ordinea.

— Nu, idioţilor! ţipă supraveghetorul. Nu s-a întâmplat nimic grav. Niciun mort, niciun rănit.

Bineînţeles că era prea târziu. Aproape toată lumea de pe şantier, inclusiv băieţii care aduceau apa şi femeile care se ocupau de mâncare, mişuna pe rampele din partea de sud – o mulţime confuză de trupuri agitate şi asudate…

Senu sărise şi el ca ars, la fel ca toţi ceilalţi. Imediat însă şi-a dat seama că piatra căzuse din maşinăria Scorpionilor. Aşa că s-a aşezat la loc, rânjind şi privind piramida lui Kheops, puţin dezamăgit că nu poate vedea jaful în curs. Dar bineînţeles că se aflau de cealaltă parte a piramidei, ascunşi vederii.

— Cât crezi că o să dureze, Red? întrebă el în şoaptă. Privi lumea de jos care era cuprinsă de panică, străfulgerat de un gând oribil. Dacă vine *ka-ul* Stăpânului Kheops să vadă ce se întâmplă?

Red, într-o dispoziţie mai bună acum, întrucât scăpase de discuţia cu morţii, îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ce prost eşti! Pe *ka-urile* morţilor nu prea îi interesează ce se întâmplă cu cei vii.

— Dar am crezut…

— Ce drăguţ! zise o voce familiară. Coadă-Roşcată vorbind cu al său *ka.*

Senu se ridică repede. Gef şi ceilalţi băieţi *mertu,* plictisiţi de „accident”, erau în căutarea unor distracţii mai interesante. Senu săgetă cu o privire piramida, de la un capăt la altul. Toată lumea urmărea încă activitatea de dedesubt. Băieţii se apropiau, încolţindu-l. Gef mergea în faţă; avea la gât o mulţime de amulete care străluceau în lumina apusului, orbindu-l. Îl împinse pe Senu, lipindu-l cu spatele de piatră.

— Mă întrebam pe unde eşti. Trebuia să vin după amuleta mea *Ankh,* nu? Scorpionii au câştigat azi-dimineaţă, în caz că nu ştii.

Senu simţea fiori reci pe şira spinării.

— Nu pot să ţi-o dau, îi zise el. Este a mamei mele.

Unul dintre băieţii mai mari din altă echipă luă de jos o teslă lăsată de cineva în grabă şi îi controla lama. Apoi cu o privire îndrăzneaţă îi zise.

— Să îl tai, Gef? Să-i arătăm puţin ce se întâmplă cu ăia care nu îşi plătesc datoriile.

Dar Gef îl lovi cu umărul, împingându-l în spate, apoi îşi apropie faţa lui frumoasă de cea a lui Senu.

— Nu cred că este necesar. Eu şi Coadă-Roşcată ne putem înţelege, nu? zise el cu voce joasă. Nu cred că îţi doreşti să vă denunţ pe tine şi pe preţiosul tău *ka,* nu? Aşa că dă-o încoace, îi zise făcându-i semn cu mâna.

Patep şi Teti râdeau cam forţat. Ochii lui Senu se uitau când la Gef, când la băiatul cu tesla.

— De ce să mă denunţi? zise el încet; îşi simţea picioarele moi; îi era teamă că Gef îl auzise vorbind cu Red despre *ka-ul* Stăpânului Kheops. Nu am făcut nimic râu.

— Stai liniştit, nu ştiu nimic, îi spuse Red şi începu să plutească, încercând să-şi ia o expresie ameninţătoare pentru Gef.

Singura problemă era că niciunul dintre băieţi nu putea să îl vadă. Gef zâmbi.

— Of, hai odată, Coadă-Roşcată! Să ştii că nu sunt orb. Ori amuleta, ori *ka-ul* tău. Alege!

Îl ameninţau cumva pe Red?

— Nu puteţi să vă atingeţi de *ka-ul* meu, zise Senu, uşurat că discuţia nu avea nici o legătură cu jaful. Nu sunt prost.

— Dar pe tine putem să te atingem, ce zici? se băgă băiatul cu tesla. Şi doare la fel de râu.

Gef îl privi aspru.

— Nu te băga, Hori! O să facem cum zic eu. Îi zâmbi lui Senu, arătă cu degetul către amuletele de la gât şi suspină: Poate am pe-aici şi un scarabeu de templu. Ia întreabă-l pe drăguţul şi micuţul tău *ka* despre asta.

Deşi încercă să nu le privească, ochii lui Senu alunecară fără să vrea pe amuletele lui Gef. Erau nişte poveşti, despre lucrurile pe care le făceau preoţii…

— Nu este decât un *mertu* jegos, zise Red. Minte.

Dar vocea Ka-ului său suna ciudat.

— Ei bine? zise Gef scrutându-l cu privirea pe Senu. Ce a zis?

Senu îşi umezi buzele. Cu coada ochiului vedea cum pe şantier lucrurile începeau să reintre în normal; muncitorii se duceau la locurile lor. Nu peste mult timp, supraveghetorul sau scribul lui ar fi observat ce se întâmplă.

Îşi îndreptă umerii şi îl înfruntă cu privirea pe Gef.

— A spus că minţi!

Mare greşeală! Hori, băiatul cu tesla, roti unealta cu un ţipăt. Imediat, Red se postă între Senu şi tesla care zbura, dar unealta trecu prin *ka.* Un firicel roşiatic brăzdă obrazul lui Senu. Apoi se auzi un zgomot îngrozitor, un fel de ronţăit, ca şi cum ar fi spart un os între dinţi. Gef urlă şi îl apucă pe Hori de braţ. Hori îl ameninţă cu tesla, în timp ce Patep şi Teti încercau să-şi apere prietenul. Ceilalţi băieţi au sărit şi ei la bătaie şi piramida s-a transformat imediat într-un freamăt sălbatic de pumni şi picioare. Lui Senu îi intră un cot în ochi şi începu să vadă stele verzi. Se zbătea cu disperare, în timp ce o grămadă de mâini îl trăgeau de coadă, târându-l către margine. Vedea totul ca prin ceaţă. Praf… sânge… ameţeli, cerul care se învârtea. Apoi se auzi un: „Of ’ şi nişte mâini îl eliberară. Cineva a strigat Heka! Şi *imed*iat băieţii s-au împrăştiat.

Senu zăcea ghemuit pe jos, nemişcat. Nu înţelegea nici cum reuşise Red să lovească pe cineva, nici de ce striga lumea: *Heka.* Apoi şi-a amintit că uneori doctorii foloseau nişte puteri magice numite *Heka* atunci când bolnavii aveau nevoie de o incantaţie ca să grăbească vindecarea. Îl chemase oare cineva pe doctorul şantierului? Spera asta. Îşi simţea coada ca şi cum i-ar fi fost smulsă din rădăcini. Obrajii îi ardeau. Peste tot era sânge.

Răcnetul lui Sobek s-a auzit cu mult înainte ca el să apară.

— Ce se întâmplă aici, pentru numele lui Ra? Gef, parcă ţi-am spus să ai grijă de puşti! Tu ai făcut asta? Dacă tu eşti vinovatul, din acest moment nu mai lucrezi în echipa mea, fie că eşti sau nu fiul locţiitorului!

Îl ajută pe Senu să se ridice şi se uită la obrazul lui. Red veni plutind, încercând să oprească sângele de la rana de pe obraz cu mâinile lui imateriale. Senu gemu, ascunzându-şi faţa la pieptul lui Sobek. Chiar şi atingerea atât de uşoară a ka-ului său era dureroasă.

— Am făcut un pariu, zise Gef, încruntat, cu ochii lui negri aţintiţi asupra lui Senu. Nu am început eu. Ceilalţi au sărit la bătaie.

Sobek se încruntă la Senu.

— Este adevărat, puştiule? îl întrebă calm. Ai făcut un pariu cu Gef?

El aprobă cu un semn din cap. Părea cel mai uşor lucru de făcut. Între timp, sosise şi supraveghetorul, abia respirând, cerând să i se spună ce s-a întâmplat. Unul dintre băieți i-a arătat tesla care îi căzuse lui Hori; lama avea încă pe ea sângele lui Senu. Supraveghetorul a aruncat o privire şi a trimis imediat după *saper*-i. Capul lui Senu se învârtea încă într-o minunată lumină albastră. Între timp, sosiseră doi bărbaţi cu aer grav care începuseră să le pună întrebări băieţilor. Apoi aceştia i-au legat lui Hori mâinile la spate şi l-au tras după ei. Tesla a fost înfăşurată în pânză şi luată şi ea, probabil ca probă. Red, agitat, se mişca de colo-colo prin aer. Senu era prea ameţit ca să poată gândi.

Sobek oftă.

— Ar fi trebuit să te pună cineva în gardă în privinţa pariurilor cu Gef. Băieți, ajutaţi-i pe ceilalţi să cureţe acolo, zise el încruntându-se la grupul de băieți care stăteau cu capetele plecate. Apoi îl ridică pe Senu tot atât de uşor ca pe un vas gol de apă şi îl duse către margine.

— Domnule? zise Senu, străfulgerat de un gând. Cum… a mers bine?

Sobek îl privi surprins, apoi rânji uşurat.

— Încă mai trăieşti?! Da, a mers totul după plan. Au început bine şi *ka-ul* nu le-a făcut probleme. Bine lucrat. Aşa să faci şi data viitoare şi totul o să meargă după plan. În afara bătăii, însă, adăugă el cu un alt rânjet. Căpitanul Nemheb nu o să mă ierte niciodată dacă pleci invalid de pe şantier.

„La fel? Data viitoare?”

— Eu credeam… dar comoara nu a fost luată?

— Şşş! Sobek privi neliniştit în jurul său. Puştiul delirează, explică el unui *mertu* care se afla aproape de ei. A pierdut foarte mult sânge.

— Nu au luat-o? insistă el.

În spatele lui Sobek vedea faţa îngrijorată a lui Red. Unul dintre obraji Ka-ului său era de un roşu strălucitor, asemănător a sângelui lui Senu. Închise ochii, simţindu-se rău. Sobek îl aşeză pe margine, îi prinse o frânghie pe sub subsuori şi, cu multă abilitate, făcu un nod zdravăn.

— Doar nu te-ai gândit că o să terminăm totul astăzi? îi zise el în şoaptă. Tot ce-am făcut azi a fost să ducem în galerie uneltele şi alte lucruri de care o să avem nevoie. A durat ceva până s-a săpat tunelul. Tu ai grijă să te faci bine. Avem nevoie de tine aici, cât mai curând.

— Atenţie! Sosesc răniţi! strigă, lăsând în jos frânghia de care îl legase pe Senu.

De-abia atunci, legănându-se în lumina apusului, deasupra rămăşiţelor maşinăriei sfărâmate, Senu şi-a dat seama de viclenia lui Gef.

Capitolul 6

AVERTISMENTUL

„Am venit şi am alungat
răul.”
Incantaţia 4

Sobek l-a dus până în satul *hemutiu,* trecând prin Pasajul de Purificare, pe lângă plasele în care era uscat peştele, pe lângă vasele cu pâine, urmărit de privirile şi de suspinele femeilor. Foarte repede în urma voinicului *mertu* plin de praf s-a format un şir de copilaşi gălăgioşi cu coadă, care tot scoteau limba în spatele lui şi cărora Sobek nu le-a dat nici cea mai mică atenţie, continuându-şi drumul.

Mama lui Senu s-a repezit să îşi ia băiatul din braţele lui Sobek şi l-a îmbrăţişat îndelung, în timp ce şeful de echipă încerca să îi povestească incidentul de la piramidă, cerându-şi în acelaşi timp nenumărate scuze pentru ceea ce i se întâmplase lui Senu. Ea i-a aruncat o privire rece şi i-a spus să iasă. Senu, în mod normal, ar fi fost stingherit de situaţie, dar acum se simţea foarte rău şi era prea ameţit.

Mama lui a trimis după doctorul satului. Obrazul trebuia cusut şi doctorul a presărat nişte pudră verde peste rană. Ustura rău de tot. Senu şi-a muşcat limba şi a strâns în pumnii transpiraţi cea mai frumoasă pătură a mamei sale, hotărât să nu ţipe. Stând deoparte, în camera principală, mama lui şi Tamuway urmăreau îngrijorate operaţia. Tefen era la templul de lângă râu şi nu ştia încă de accident, dar un mesager se îndrepta deja către el. Cele două fetiţe ale lui Tamuway stăteau agăţate de picioarele mamei lor şi îl priveau cu ochii mari pe Senu, care li se părea neobişnuit de tăcut. Red se uita peste umărul doctorului, tresărind de fiecare dată când acul înţepa pielea lui Senu. Senu a închis ochii ca să nu fie nevoit să vadă şirul ordonat de copci care urmau să apară pe obrazul Ka-ului său.

După căldura îngrozitoare şi zgomotele de pe şantier, îşi regăsea casa răcoroasă şi liniştită. Mirosea a ulei de peşte, a

pâine proaspătă şi a orz, şi se simţea parfumul mamei sale pe care şi-l făcea chiar ea din lotus sălbatic. Acasă. Suspină, simţindu-se deja mai bine.

— Deschide gura, îi zise doctorul şi una dintre fetiţele lui Tamuway gemu, cuprinsă de frică.

— Uhh, zise Red. Trăieşte.

Senu îşi deschise ochii. Doctorul era aplecat deasupra lui, iar pe gură îi pusese ceva lung şi negru, care se mişca. N-a avut timp să îşi dea seama ce i se întâmplă, întrucât doctorul l-a apucat repede cu o mână de bărbie şi l-a forţat cu degetele care aveau un gust amar să îşi deschidă gura. Lucrul acela negru îi alunecă între dinţi şi imediat pe gât.

Senu s-a repezit la încheieturile groase ale doctorului încercând să se ridice şi să scuipe, dar doctorul mai avusese de-a face cu pacienţi de felul lui şi înainte. A chicotit, i-a închis gura lui Senu şi l-a ciupit de nas până când Senu a fost nevoit să înghită făptura aceea neagră, mişcătoare. Se răsucea pe toate părţile, simţind că se sufocă.

— Ţiparul o să înghită otrava de la rană şi o s-o scoată din trupul băiatului, explică doctorul. Am pe-aici pe undeva o incantaţie… zise el, scotocind prin cutia sa cu leacuri, desfăcând şi înfășând la loc suluri de papirus. Rosti o înjurătură nevinovată şi se uită la mama lui Senu. Se pare că l-am uitat acasă. Pot să ţi-o aduc dacă vrei. Dar, fie vorba între noi, mai bine după ce se odihneşte. Heka *e b*ună pentru preoţi şi pentru boli nevăzute, dar când e vorba de răni de acest fel, gândirea din zilele noastre ne învaţă că prafurile şi ţiparii fac mult mai bine.

Mama lui clătină din cap, prea supărată ca să se poată hotărî. Dar Tamuway o luă de mână şi îi şopti.

— Uită-te, are dreptate! ţiparul îi face bine.

Toţi ochii s-au îndreptat plini de interes către Senu care încerca să vomite.

Doctorul zâmbi, împingându-l la loc pe aşternut.

— Nu vomiţi până când nu se închide rana; ar trebui să se ridice şi să-şi revină în cel mult două zile. Ai un băiat rezistent şi sănătos. *Ka-ul* lui o să-l ajute să treacă peste asta, stai liniştită.

Pentru serviciile sale doctorul a primit două vase. Senu era prea ocupat, chinuindu-se să dea afară ţiparul, aşa că nu a putut să vadă ce pusese mama lui în ele.

— Termină, îi zise Red, trăgându-l de încheietura mâinii, încercând să-l împiedice să îşi mai bage degetele în gât. Ai auzit ce a zis doctorul. O să îţi facă bine.

— Lasă-mă în pace, gemea Senu. Tu ce treabă ai? Tu habar n-ai ce înseamnă să te simţi râu. Întoarce-te pe Tărâmul Visurilor sau unde vrei tu şi lasă-mă în pace.

— A fost altcumva, azi după-amiază, din câte îmi amintesc eu, zise Red, pârând jignit.

— Gata, Red! Nu sunt în stare să mă cert acum.

După ce a plecat doctorul, Tamuway şi-a desprins de la gât una dintre amuletele sale şi i-a pus-o lui Senu la gleznă. Mama lui l-a adus lângă capul său pe Bes, zeul micuţ cu picioarele bandajate. Apoi şi-a pus mâna pe statuetă şi a murmurat repede o rugăciune.

— Gata, zise ea cu voce slabă, dar fermă. Nu te mai întorci acolo, orice ar spune tatăl tău.

— Dar trebuie! protestă Senu.

Tamuway clătină din cap.

— Încearcă să dormi puţin. Acum nici nu poţi gândi limpede. După ce o să iasă ţiparul, o să îţi dai seama că avem dreptate.

Fetiţa mai mică a lui Tamuway a încercat să atingă copcile lui Senu, dar acesta i-a dat mâinile la o parte. Cealaltă fetiţă, care suspinase când văzuse ţiparul, îl întrebă.

— Unchiule Senu, îl simţi cum se răsuceşte înăuntrul tău?

Se uită prin cameră şi apoi chicoti. Imediat, cele două fetiţe începură să se tăvălească pe jos, ţinându-se de burtă, râzând în hohote de ceva ce le spuseseră Ka-urile lor.

— Şşş! au zis femeile cu asprime, după care le-au ridicat de jos şi le-au scos afară din cameră.

Senu tocmai voia să-şi bage din nou degetele în gât când şi-a auzit numele. Brusc se opri, uitând de ţipar.

— Tefen se poartă ciudat în ultima vreme, îi spunea mama sa lui Tamuway. Ştiu că a fost supărat de rezultatele lui Senu, dar merge prea departe…

— Aşa crede el că o să se maturizeze? Este cel mai mare copil dintre cei care mai au coada Ka-ului aici în sat. Lumea a început să creadă că nu e în regulă ceva cu el… câteodată, parcă e un copilaş. Nu se culcă dacă nu îi las lampa aprinsă… nu crezi că ar trebui… ştii tu…?

— Mă tot întrebam, când era mai mic, zise mama lui după o mică pauză. Toate glumele şi păcălelile pe care le punea la cale *ka-ul* lui! Dar niciunul dintre celelalte semne…

— Băieţii de vârsta lui au câteodată anumite secrete…

— Nu, nu are secrete. Dacă ar avea vreunul, ar fi folosit *Ankh-ul* ca să se apere şi nu l-ar fi pierdut atât de uşor…

— Poate că o să îi dăm de cap după ce o să iasă ţiparul…

În timp ce Tamuway vorbea, Senu a simţit cum i se zbate din nou stomacul. S-a întors pe cealaltă parte, gemând. Red se răsucea şi el plin de compasiune. *Ka-ul* său îi transmitea atâta dragoste şi căldură!

— Dormi, şopti Red. Uită!

Când Tefen a sosit acasă, Senu s-a trezit. După o discuţie aprinsă pe care Senu nu ar fi trebuit s-o audă, tatăl lui a venit lângă el, i-a pus mâna pătată de vopsea pe fruntea înfierbântată şi i-a şoptit:

— Stai liniştit, fiule! O să vorbesc eu cu căpitanul Nemheb. S-a mers deja prea departe.

Senu a deschis ochii, a văzut că lampa încă ardea, apoi i-a închis zâmbind. În noaptea aceea, el şi Red au dormit unul lângă altul; nu mai dormiseră aşa de când Senu avea opt ani şi avea coşmaruri cu mormintele de *hemutiu.*

Un singur lucru bun a adus rana lui Senu. Mama lui era atât de fericită că Senu nu fusese strivit de vreo piatră în accidentul de pe şantier, încât nu a făcut caz de amuleta pierdută. Iar vacanţa decretată de doctor l-a bucurat nespus. O dată ce familia s-a convins că soarele nu îi face râu, lui Senu i s-a dat voie să se ducă să vâslească împreună cu ceilalţi copii de *hemutiu.*

Bineînţeles că, între timp, Reonet auzise o grămadă de bârfe de la ceilalţi ucenici de la templu şi o parte din adevăr de la Tefen. Cu toate astea, când l-a văzut, s-a arătat de-a dreptul şocată. Când s-au întâlnit la lagună în prima după-amiază, ea a

rămas pentru o vreme tăcută, a privit îndelung obrazul şi l-a întrebat cu buzele strânse.

— Cine ţi-a făcut asta?

— A fost un accident.

— Senu! Sunt prietena ta, nu mama ta! Spune-mi adevărul, altfel o s-o rog pe Moon să afle tot de la Red.

— Red nu o să spună nimic.

— Nu aş fi atât de sigură de asta. Ştiu o incantaţie care cheamă *ka-urile.*

Senu a simţit un fior rece pe şira spinării.

Ceilalţi băieţi îşi luaseră deja canoele şi se duseseră în stufăriş, râzând şi strigându-i lui Reonet să aibă grijă în cazul în care Senu ar încerca vreo glumă grosolană învăţată de la *mertu.* Laguna era ferită de vânt. Vârfuri pufoase, imense, de papirus, pe care culegătorii le scăpaseră din vedere, se unduiau în aerul fierbinte. Senu îşi simţea capul greu, ca şi cum ar fi fost umplut cu pâine doar pe jumătate coaptă. Nu se simţise prea bine de când ţiparul îi ieşise din corp, cu toate că nu ar mai fi trebuit să aibă probleme. Oricum, obrazul nu îl mai durea.

Reonet îl privi cu atenţie.

— Nu te mai uita aşa, prostuţule! Ce ţi-au făcut acolo? Înainte îţi plăceau glumele bune. Hai să luăm canoea mea! Am o surpriză pentru tine.

Senu nu se credea în stare să mai suporte alte surprize. Dar să se certe cu cineva i se părea atât de obositor, încât a preferat să urmeze cuminte, printre trestii, agrafa turcoaz din părul lui Reonet. Când i-a văzut canoea, a zâmbit. Era la fel ca a celorlalţi, o grămadă de trestii legate la capete cu funii şi cu o platformă de lemn la mijloc. Dar Reonet decorase lemnul cu animale şi păsări, viu colorate, în galben, roşu şi albastru. Miu, ghemuită într-un coş în mijlocul acestei platforme strălucitoare, sufla ameninţătoare la orice foşnet al trestiilor. Când şi-a văzut stăpâna, pisica şi-a pus lăbuţele pe marginea coşului şi a miorlăit plină de încântare.

— Poţi să ai necazuri dacă vreun funcţionar vede ce ai pictat aici, îi zise Senu.

Reonet îşi băgase degetele prin găurile coşului pentru ca Miu să i le poată linge.

— Ba nu... A rămas nişte material şi Tefen mi l-a dat mie. Oricum, nu mai putea fi folosit. Miu, frumuşica mea! Te-ai speriat? Ştii că eu nu te voi părăsi niciodată. Se întoarse către Senu. O antrenez să vâneze păsări. Poţi să mă ajuţi, dacă promiţi să fii serios.

Pisica crescuse mult de când nu o mai văzuse Senu. Blana nu mai era aşa moale şi acum avea dungi aurii şi maro. În stufărişul de-acolo era mai greu de văzut decât Red când se bosumfla.

— Nu ţi-e teamă că o s-o pierzi pe-aici? întrebă el, ca răspuns la aluzia ei că nu ar fi în stare să se comporte ca un om matur.

Reonet îi aruncă o privire nimicitoare.

— Până când învaţă o să stea în zgardă. În afară de asta, ea mă iubeşte– nu-i aşa, Miu?

Deschise coşul şi luă pisica în braţe, mângâindu-i blana aurie şi murmurându-i la urechea pufoasă.

Senu privea stânjenit, amintindu-şi ceea ce îi spusese Reonet odată, anume că pisica o înlocuise pe Moon.

— Ia să încerci tu să mă cocoloşeşti aşa, să vezi cum te muşc, îl avertiză Red plutind uşor cu picioarele încrucişate către canoe.

Senu zâmbi şi, luând unul dintre beţele ce serveau drept vâslă, îl învârti pe deasupra capului, făcând-o pe Reonet să se lase în jos.

— Ei bine? zise el. Ce mai aşteptăm? Hai să găsim nişte păsări!

Nu se putea vâna bine în apropiere de Locaşul Adevărului. Prea mult praf şi zgomot, prea multă lume, prea multe mirosuri. Orice pasăre cu puţină minte migrase către mlaştini, la începutul anotimpului, şi chiar şi cele fără prea multă minte se grăbeau să zboare când vedeau canoele *hemutiu* şi auzeau chicote şi zgomot de vâsle. În fiecare zi, Senu şi Reonet se aventurau tot mai departe de ceilalţi, în căutarea unui loc mai liniştit în care Miu să se poată concentra asupra antrenamentului. Începuseră să exploreze lagunele ascunse de pe malul vestic al râului, croindu-şi drum către canalele de irigare în speranţa descoperirii unui loc secret. În apa adâncă se reflecta soarele, Reonet nu îl mai sâcâia în legătură cu adevărata poveste a rănii de pe obraz, aşa că Senu chiar începea să se distreze.

Aerul curat şi râsul îi făceau într-adevăr bine, mai mult chiar decât ţiparul doctorului. Nu după mult timp a început să se simtă mai puternic decât înainte ca

Batahotep să-i şteargă hieroglifele. Zilele petrecute pe şantier începeau să i se şteargă din memorie, ca nişte amintiri nedorite. Aproape că se convinsese de unul singur că jaful putea să reuşească fără ajutorul lui şi al lui Red şi că tatăl lui îi va da oricum nişte aur, după ce doctorul va decide că s-a vindecat şi poate să se întoarcă la muncă.

Reonet a hotărât să sărbătorească întoarcerea lui pe tărâmul celor vii chinuindu-se din răsputeri să prindă ceva. Aşa că în ultima lor după-amiază de libertate s-au aventurat mai departe ca niciodată, ajungând într-o lagună. În laguna nou descoperită, înconjurată de papiruşi înalţi, mişunau câteva păsărele pe care Senu a încercat fără succes să le doboare cu vâsla. Miu, al cărui interes de-abia fusese stârnit, a încercat şi ea să le prindă, reuşind să îşi înnoade de minune funia de la gât printre trestii. Senu a sărit în apă ca să recupereze vâsla pe care tot el o aruncase. Chicotind, Reonet s-a întins pe toată platforma ei decorată ca să desfacă funia pisicii.

Senu tocmai punea mâna pe vâslă, când Red a apărut deasupra apei şi l-a apucat de coadă.

— Cineva ne urmăreşte, zise el încet. Acolo.

Senu se ţinu la suprafaţa apei dând din picioare şi întoarse capul. Nu vedea pe nimeni. Dar trestiile erau dese acolo. Deodată, şi-a dat seama cât de mult se îndepărtaseră şi ce linişte domnea acolo. Nici măcar piramida lui Kheops nu se vedea la orizont. Luă vâsla şi începu să înoate către canoe, cuprins brusc de nelinişte.

— Cine este, Red?

— Monstrul. *Ka-ul* său licări puţin, apoi dispăru complet. Monstrul care nu are umbră.

Pe Senu l-a cuprins frica. Se ridică pe platformă, în spatele lui Reonet, concentrându-şi privirea doar asupra stufărişului. I se păru că vede o altă canoe. O siluetă scundă şi îndesată, ghemuită pe platformă, îi privea.

— Reonet! zise el printre dinţi. Grăbește-te!

Ea se uită în jur, oprindu-se brusc din chicotit.

— Ce s-a întâmplat?
— Acolo, în stufăriş, e cineva
Văzând silueta, Reonet s-a mai liniştit.
— E vreun copil care ne spionează. Mi se pare că e Iny. E gelos, înţelegi… îi zise ea chicotind.
— Nu, eu cred că este un pitic…
Nu era timp pentru explicaţii.
Deodată, trestiile s-au aplecat trosnind şi canoea a început să vină către ei, silueta aplecându-se acum incomod peste vâslă. Cu picioarele lui micuţe ghemuite sub el, cu muşchii încordaţi şi umerii strânși arăta exact ca Bes, zeul casei. Dar ochii aceia de culoarea norilor argintii erau uşor de recunoscut. Era Pehsukher.
Reonet o luă repede pe Miu, aproape sugrumând-o.
— Repede, Senu! Desfă funia!
Acesta aruncă o privire îngrozită la nodurile din trestii.
— Hai, grăbește-te… Oh, Miu, termină, mă zgârii!
— Spune-i fratelui-geamăn al lui Moon să lase pisica, sugeră Red.
Senu aruncă o privire disperată către canoea care se apropia. Venea din ce în ce mai repede, din ce în ce mai sigură. Ochii piticului sclipeau straniu, mult mai înfiorător decât în timpul întrunirii din mormânt.
Reonet a dat drumul pisicii şi a luat în mână vâsla. Luase o poziţie de atac cu vâsla pe post de armă, picioarele depărtate şi bărbia ridicată.
— Dacă te atingi de noi, te denunţ saper-ilor! zise ea.
La auzul vocii, piticul şi-a ridicat capul încercând să oprească canoea. Prea târziu însă. Canoea continuă să se mişte şi se izbi de cea a copiilor, umplând-o de apă. Coşul lui Miu căzu în apă şi pisica se pomeni direct în noroi. Trestiile se aplecară şi funia se desprinse. Din nefericire, Reonet desfăcuse celălalt capăt al funiei de la gâtul pisicii ca s-o poată descurca mai bine din stufăriş. Funia dispăru şi ea după coada tărcată a pisicii.
— MIU! strigă ea, cuprinsă de panică.
— Scuze, zise Pehsukher cu vocea lui moale. Mi se întâmplă uneori să calculez greşit distanţele.
Reonet s-a întors către el, ţinând încă vâsla în mână.

— E numai vine ta, ciudatule! Pleacă de aici! Dacă îndrăzneşti să… Deodată tăcu privind atentă ochii lui. Mişcă de câteva ori vâsla în aer, apoi o lăsă în jos cu un aer războinic. Eşti orb, nu? Cine eşti? Nu ştii că aici sunt crocodili şi hipopotami, şi…

Faţa plină de riduri a piticului se încreţi într-un zâmbet.

— Şi doi tineri *hemutiu* şi o pisică, singuri-singurei, atât de departe de sat. Eu pot să îmi port singur de grijă. Dar voi?

Reonet ridică din nou vâsla.

— Să nu îndrăzneşti să te apropii de noi. Pleacă de-aici… acolo… acolo unde ţi-e locul!

— Înainte, vreau să vorbesc ceva cu băiatul.

— Senu? Reonet se încruntă: De ce?

Pehsukher oftă.

— În curând o să îmi urmez şi eu *ka-ul* şi o să îmi primesc judecata. Am făcut la vremea mea câteva lucruri care mi-au împovărat sufletul, dar nu pot să stau pur şi simplu şi să văd cum viaţa unui adolescent este distrusă aşa cum s-a întâmplat cu a mea. Pentru o clipă în ochi i se aprinse o luminiţă. Fereşte-te de căpitan, băiete! El este şarpele care vorbeşte cu două limbi. Spune-i asta tatălui tău.

În tot acest timp, Senu nu-şi desprinsese privirea de la mâna cu un singur deget a lui Pehsukher. Îşi atinse fruntea, înfiorat. Îi aruncă o privire plină de nelinişte lui Reonet, dar ea îl privea încă încruntată pe pitic.

— Iar în ceea ce te priveşte pe tine, copilă… spuse acesta îndreptându-şi atenţia către Reonet, ai grijă ce întrebări pui. S-ar putea să nu îţi placă răspunsurile.

Îşi îndreptă capul, ascultă o secundă ţipetele gâştelor, apoi se lăsă în jos şi începu să vâslească încet către stufăriş.

— Hei, unde te duci? îi strigă Reonet, încercând să-şi păstreze echilibrul pe platforma care se clătina. Ce înseamnă asta? Aşteaptă!

Pehsukher nu se opri.

Reonet îşi strânse buzele.

— Cine se crede? A speriat-o pe Miu, iar pe noi era gata-gata să ne scufunde. Şi cui îi spune el „copilă“? Mi-am tăiat coada acum trei ani! zise ea plină de hotărâre, băgă vâsla în apă şi începu să urmărească cealaltă canoe.

— Nu te duce, zise el în şoaptă, ţinându-se cu mâinile de margini.

Ea continua să vâslească.

— Reonet, termină!

— Nu îmi plac oamenii care mă sperie şi care îmi alungă pisica. Nu îmi plac piticii tâmpiţi care vorbesc aiurea! Ce tot zicea despre chestia aia cu două limbi? Şi… de unde te cunoaşte?

Fiecare cuvânt era întărit de o mişcare a vâslei, care, mânuită cu neîndemânare, abia mişca apa. În ciuda handicapului său, bătrânul pitic se îndepărtă şi dispăru.

Reonet rosti un cuvânt care, dacă ar fi fost auzit de Batahotep, i-ar fi adus o lovitură zdravănă de vergea. Apoi se auzi un miorlăit înăbuşit şi Reonet uită subit de urmărire.

— Miu! Vino la Reonet, hai!

Pisica sări pe platformă, târând după ea zgarda udă; botul îi era plin de o grămadă încâlcită de pene. A depus raţa la picioarele lui Reonet, miorlăind şi dând mândră din coadă.

— Bravo, Miu! Ai văzut, Senu? Nu-i aşa că e deşteaptă? Diseară la cină avem carne.

— A mâncat deja jumătate din ea, murmură Senu. Nu o să vrea nimeni.

Dar lui Reonet nici nu îi păsa; era prea ocupată să îşi laude pisica. Nu au mai pomenit nimic despre pitic, până au început să se apropie de casă. Soarele apunea în spatele Orizontului lui Kheops şi ultimele bărci se grăbeau către debarcaderele aflate dincolo de Zidul lui Amun. Miu se ghemuise pe canoe, în faţă, alături de Red, şi dormea fericită. O corabie care ducea o statuie imensă a Stăpânului Khefren, destinată templului de lângă râu, trecu pe lângă ei. Statuia era aşezată în picioare şi ochii ei negri din granit îl priveau fix pe Senu, ca şi cum i-ar fi cunoscut gândurile. Senu începu să tremure.

— Îţi cam dă fiori, nu? îi zise Reonet.

Pentru o secundă, Senu a crezut că Reonet se referea la statuie.

— Ce… zici?

— Spală-te în urechi! Piticul acela bătrân de la lagună, ce ciudăţenii zicea! chicoti. Înfiorător, ca preoţii!

Senu îşi luă genunchii în braţe, cuprins din nou de un tremur. Stătuseră prea mult. Îi era frig, chiar dacă rana de pe obraz îl ardea.

— Şi tu erai speriată, ţinu el să menţioneze.

— Doar la început. Era bătrân şi orb. Puteam să îi dau o vâslă în cap şi să îl arunc în apă.

Senu îşi umezi buzele.

— Da, cred că asta era. Nu are umbră.

La început, el crezuse că piticul nu mai avea *ka,* pentru că acesta plecase, aşa cum li se întâmplă deseori adulţilor, mai ales când erau foarte bătrâni, ca Pehsukher. Acum nu mai era atât de sigur.

— Tu l-ai mai văzut vreodată?

— Păi… nu.

Ezitarea lui o făcu pe Reonet să se încrunte.

— S-ar putea să îl fi văzut pe şantier. Îţi dai seama cât de greu e să… îţi aminteşti toţi oamenii. Sunt câţiva bătrâni care vin pe-acolo, ca să se uite şi ei.

— Chiar şi tu ţi-ai fi amintit un pitic bătrân şi ciudat! Oricum, el nu are cum *să se uite!* E orb. Şi nu vorbeşte ca un *mertu.*

— Păi… poate îi place să asculte? Sau să miroasă? Ai ce să miroşi pe şantier! zâmbi, încercând să facă o glumă.

Reonet intră cu canoea în stufăriş, apoi aşeză vâsla pe genunchi, încruntată.

— Îmi dau seama când minţi, Senu. Piticul te cunoştea şi tatăl tău se poartă foarte ciudat de când ai fost rănit. Eu sunt prietena ta, e adevărat? Înainte ne împărtăşeam toate secretele. Hai, Senu! Poţi să ai încredere în mine. Buzele mele sunt pecetluite, asemenea unei statui. Promit. Pe viaţa lui Moon.

Nu exista jurământ mai serios decât acesta.

Senu a închis ochii. Ce mai conta acum? Oricum, pe şantier nu mai avea de stat prea mult. Şi Reonet *era* prietena lui.

Red îl trase de coadă.

— Nu-i spune! O să avem necazuri! Te rog, Senu, nu face asta!

— O să jefuim Orizontul Stăpânului Kheops, şopti el.

Nimeni nu s-a repezit din papiruşi ca să îl ia la rost. *Ka-ul* Stăpânului Kheops nu a venit din piramidă ca să-l atace pe Red. Iar Miu a continuat să toarcă. Senu începea să se liniştească.

La început, Reonet nu a avut nici o reacţie.

— Ce? zise ea după câteva clipe.

— O să jefuim piramida Stăpânului Kheops. Căpitanul Nemheb– despre care vorbea piticul – are nevoie de mine ca să îl scoatem afară pe *ka-ul* Stăpânului Kheops şi astfel oamenii să sape tunelul fără probleme. Ce uşurare să îşi împărtăşească problemele, aşa că se grăbi să continue, fără să îşi dea seama că Reonet îl privea neîncrezătoare. Dar Red este prea speriat ca să facă asta, aşa că noi ne-am prefăcut doar, şi sper să nu fim obligaţi s-o facem din nou, pentru că, dacă noi ne prefacem şi *ka-ul* Stăpânului Kheops se întoarce şi îi vede pe oameni înăuntru, aceştia şi Sobek o să intre în bucluc. Mie îmi place de Sobek, s-a purtat frumos cu mine. Aşa că ar fi mai bine dacă ar găsi pe altcineva care să facă treaba asta…

— Hei, hei, ia-o mai încet! Reonet îl luă de mână. Miu s-a trezit, s-a întins, a clipit somnoroasă, apoi s-a ghemuit la loc. Vrei să spui că un căpitan o să jefuiască piramida Stăpânului Kheops? E puţin probabil, nu crezi?

Senu se încruntă.

— Ei bine, e adevărat! Poate că nu o să intre chiar el, totuşi. Sunt şi alţii implicaţi, şi fiecare o să primească o parte din aur. La început, mi-a plăcut ideea, dar asta înainte să încep să muncesc pe şantier. *Mertu* sunt îngrozitori, chiar şi atunci când stau închişi în colibele lor. Şantierul este un coşmar oribil de care nu mai pot să scap.

Buzele lui Reonet tremurau. Încerca să se stăpânească, dar până la urmă izbucni în hohote de râs.

— Oh, Senu! exclamă ea. Asta a fost bună! Eram gata-gata să te cred! Tu împreună cu Red şi un căpitan *imakhu* jefuind o piramidă? Nemaipomenit! chicoti din nou şi luă vâsla: Hai, s-a făcut târziu! Ar trebui să ne întoarcem.

— Dar este adevărat, zise Senu.

— Da, ca şi atunci, în mormânt, când ne-ai speriat pe toţi, spunându-ne că ne urmăresc *ka*-urile morţilor? Şi atunci când ne-ai zis că bătrânul Batahotep era un agent trimis de Palat ca

să ne spioneze? Şi când ai povestit cum Red s-a dus în templul Ka-ului şi i-a văzut pe preoţi trecând printr-un zid?

— Bine, recunosc, am mai inventat şi eu câte ceva. Senu se înroşi: Dar acolo, în mormânt…

— Le-ai inventat pe toate, Senu. Te cunosc prea bine.

— Şi atunci cu piticul cum rămâne? zise el, deja plictisit.

— Da, îţi convine, nu? Sunt sigură că ţi s-a părut foarte amuzant să îmi tragă o sperietură. Cu cât te întorci mai repede la muncă, Senu, fiul lui Tefen, cu atât mai bine! Totuşi, ar fi mai bine să nu povesteşti nimic despre jafuri, dacă te afli în templul de lângă râu, a adăugat ea, privindu-l. Preoţii nu prea ştiu de glume. Ar putea să te creadă şi să te ducă în spatele Zidului Alb, ca să te judece Stăpânul Kheops şi apoi să te tragă în ţeapă, ca să te vadă toată lumea. Durează zile întregi ca să mori în felul acesta, sau, cel puţin, eu aşa am auzit. Eu sper să-l tragă în ţeapă pe cel care ţi-a făcut rana asta pe obraz.

— L-au luat *saper*-ii…

Senu îşi muşcă buza când Reonet începu din nou să râdă.

— Vezi! *Ştiam* eu că nu a fost un accident! Până la urmă tot te-am făcut să spui tot, nu?

Vâsla ei lovi apa cu zgomot. Senu îşi încleştă pumnii, privind fix agrafa ei din păr, stăpânindu-se să nu înceapă s-o zgâlţâie şi să-i strige că era adevărat, adevărat, ADEVĂRAT! Dar asta nu ar fi convins-o; dimpotrivă. Ea chicotea încă înfundat. Senu clătină din cap.

— Bine, nu trebuie să mă crezi, murmură el. Eu voiam să îţi dau şi ţie din partea mea din comoară ca să te poţi duce la şcoala de scribi. Dar, din moment ce acest aur nu există, nu o să te poţi folosi de el, nu? Oricum, cel puţin nu am de ce să mă preocup de toţi preoţii tăi. Mâine mă întorc pe şantier.

Reonet se opri din râs şi privi jur.

— Dar eu am crezut…

— Este complicat. Căpitanul Nemheb a fost plecat şi ştii cum este, orice trebuie să fie semnat de trei ori până să fie aprobat. Tata spune că ar fi mai bine să mă întorc. Doar pentru câteva zile, până când se rezolvă toate lucrurile cu autorităţile. În afară de asta… Am ceva de făcut, zise cu hotărâre. Unul dintre băieţii

din echipa Scorpionilor a furat ceva ce îi aparţine mamei mele. Vreau să îl recuperez.

Reonet privi suspicioasă obrazul lui, apoi îi spuse cu voce gravă.

— Senu… nu crezi că îţi ajunge prin ce-ai trecut?

— De data asta, nu eu, ci altcineva va avea de suferit…

Capitolul 7

HEKA

„Eu sunt cel adorat de tatăl meu, eu sunt cel care îşi iubeşte nespus tatăl.”
Incantaţia 99

Senu n-a închis ochii toată noaptea, încercând să găsească un mod prin care să-şi recupereze *Ankh*-ul de la Gef. Red a venit şi el cu nişte sugestii tâmpite care nu i-au fost de niciun folos; de exemplu, să fure o lance din barăcile *saper*-ilor şi să îl atace pe Gef în Pasajul Purificării. După ce Senu şi-a epuizat imaginaţia, a fost cuprins de nelinişte, amintindu-şi de avertismentul piticului; apoi s-a gândit cum ar putea-o convinge pe Reonet că era adevărat ceea ce îi spusese, în timpul acesta, Red dispăruse complet. Lampa de lângă aşternutul lui scânteia. Demonii stăteau la pândă în umbră. Senu şi-a aţintit ochii pe fereastră şi a privit cerul pal, cu un sentiment ciudat, un amestec de uşurare şi de anxietate.

Mama lui a tăcut tot timpul cât i-a împletit coada, după micul dejun. A ţinut strâns vârful şi a murmurat o rugăciune către Bes, apoi l-a lăsat să plece. Tefen i-a spus lui Senu să stea liniştit, că el o să rezolve tot. Plecase de-acasă înaintea lui Senu, aşa că acesta n-apucase să îi transmită mesajul acela ciudat din partea piticului. Senu s-a prezentat la muncă la ora obişnuită; tocmai stătea în mijlocul prafului, la locul de întâlnire al Scorpionilor, când s-a pomenit că nu are nici cea mai vagă idee despre ce urma să îi spună lui Gef.

Sobek l-a zărit şi a rânjit.

— Cum te simţi, puştiule? îmi pare bine că te-ai întors. Astăzi o să săpăm, aşa că nu o să avem nevoie de prea multă apă. Poţi să aduci unelte şi să faci unele comisioane. Asta ca să te linişteşti până îţi intri în mână, ce zici?

Era sau nu de bine?

— Mă simt mult mai bine, mulţumesc, bâigui Senu.

Locţiitorul, Adjedd, îl mângâie cu stângăcie pe cap.

— N-o să se mai întâmple, îi promise. Am avut o discuţie cu fiul meu.

Spera într-un fel ca băiatul să apară acolo cu mersul lui ţanţoş şi cu amuleta la gât, pentru ca în felul acesta să îl poată înfrunta în faţa lui Sobek şi a celorlalţi. Dar Gef era prea deştept. Când l-a văzut pe Senu, ochii lui negri s-au mărit uşor. Le-a zis ceva în şoaptă lui Patep şi Teti, care se holbau la Senu ca şi cum i-ar mai fi apărut un cap. Apoi cei trei băieţi s-au dus să îşi ia uneltele, de parcă dimineaţa aceea ar fi fost ca toate celelalte.

„De fapt pentru ei aşa şi este, se gândi Senu. Eu sunt cel care nu are ce căuta aici.“

— Cel puţin, dacă suntem în cariera de piatră, nu avem de ce să ne facem griji că o să ne pună să vorbim cu *ka-ul* Stăpânului Khufu, îi spuse el încet lui Red.

Până la pauza de prânz, Scorpionii tăiaseră cinci blocuri de piatră din platou, pe care fasonatorii *hemutiu* le aranjaseră, ţinând cont de măsurătorile stricte ale supraveghetorului. Cariera de piatră era ferită de vânt. În aerul fierbinte, plutea un praf dens de culoarea ambrei; oamenii tuşeau, iar pe Senu îl ustura îngrozitor rana de pe obraz. Nimeni nu pomenise nimic, nici de accident, nici de iminenta plecare a lui Senu. Poate că nu aflaseră încă.

Ostentativ, a început să îşi mănânce prânzul în văzul tuturor, fiertură de orz şi o ceapă dulce. În timp ce îşi ronţăia ceapa, îl privea cu coada ochiului pe Gef. La rândul lui, băiatul era cu ochii pe el. De câteva ori, Gef i-a dat impresia că ar vrea să îşi lase prietenii şi să vină până la el. Până la urmă, i-a indicat cu privirea un loc, o aglomerare de pietre de la marginea carierei, şi i-a făcut un semn cu capul.

Senu se uită repede în jurul său muşcându-şi buzele. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să joace după regulile lui Gef. Dar nu peste mult timp începeau din nou munca şi până seara nu ar mai fi avut vreo altă ocazie pentru a-l înfrunta.

Red apăru lângă el, pâlpâind.

— Eşti de-a dreptul idiot dacă te duci singur acolo, îi şopti el.

Senu înfulecă şi ce mai rămăsese din orz şi ceapă.

— Nu scapă el aşa uşor, îi răspunse Senu în şoaptă. *Ankh-ul* era amuleta specială a mamei. E foarte supărată. Oricum, vezi că e o grămadă de lume în jur. Dacă se întâmplă ceva, poţi să vorbeşti cu unul din Ka-urile celor de-aici şi să le ceri ajutorul.

— Ştii că nu pot! Adulţii nu pot intra în legătură cu Ka-urile lor decât în somn; o să fie prea târziu, pentru că tu vei fi deja mort.

— Sobek doarme. Chiar l-am auzit adineauri sforăind.

Red pluti până la Sobek, care îşi rezemase capul ras de cea de-a cincea piatră a Scorpionilor; ochii îi erau închişi, iar gura deschisă. Red dădu din cap şi se întoarse.

— Nu doarme.

— Atunci, o să te audă dacă se întâmplă ceva, nu? întrebă Senu.

Se simţea mai bine, acum după ce mâncase. În plus, îl întărea şi gândul că nu o să îşi petreacă toată viaţa acolo. Doar câteva zile, cel mult. Cu puţin noroc, tatăl lui ar fi putut să rezolve chiar în seara aceea, din moment ce căpitanul Nemheb trebuia să se întoarcă.

Încercând să pară sigur pe el, se îndreptă cu paşi măsuraţi către locul indicat de Gef. Pietrele de-aici erau mult mai mari decât crezuse el, trecând cu mult peste capul lui. Gef aruncă o privire către Sobek care moţăia, apoi îşi băgă degetele mari în *perizoma* şi îl urmă.

Au ajuns la o deschizătură îngustă, ascunsă privirilor celorlalţi. S-au oprit amândoi, măsurându-se cu privirile. Inima lui Senu îşi acceleră bătăile. Observase cu atenţie peretele din spatele lui, atât de înalt şi neted, că era imposibil de escaladat. A uitat subit toate lucrurile pe care plănuise să le spună. Stătea în faţa lui Gef şi se uita la el cu o privire tâmpă.

Gef nu îşi desprindea privirea de la el.

— Nu mă gândeam că ai să te întorci, îi zise el.

— Sigur că da. *Mertu* ticălos ce eşti! Hoţule! Mi-ai luat *ankh*-ul, nu? Credeai că în halul în care eram nu o să îmi dau seama, dar nu sunt prost.

Ochii negri ai celuilalt se îngustară. Gef făcu un pas către el; faţa lui frumoasă era încordată şi întunecată. Îl apucă pe Senu de coadă.

— Ascultă, *hemutiu* idiot ce eşti! Nu ţi-am luat eu preţiosul tău *ankh,* e clar? Am spus adevărul în legătură cu bătaia la care am fost martor şi m-am ales cu o vergea pentru asta!

Băiatul era puternic. Senu îşi luă inima în dinţi şi îl privi în ochi.

— Dacă mă mai atingi o dată, îl chem pe Sobek, îi zise el încet.

— N-ai decât. Dar nu o să mai auzi ce am să îţi spun.

Se priveau în continuare. Ochii lui Senu erau plini de lacrimi. Îşi muşcă buzele, hotărât să nu-i arate lui Gef cât de tare îl durea.

Băiatul slăbi puţin strânsoarea şi îi spuse cu voce mai moale.

— Se întâmplă ceva, Coadă-Roşcată. Spune-mi ce urmăreşti şi poate te ajut… dacă mă ajuţi şi tu.

— Nu se întâmplă nimic! zise Senu, simţind cum i se strânge stomacul. Dă-mi drumul!

Gef clătină din cap, încruntat încă.

— Mai întâi fratele meu mai mic e nevoit să plece de-aici, tocmai el care urma să muncească tot anul pe şantier; şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de-ajuns, toate raţiile familiei noastre sunt tăiate din cauza asta. Şi apoi apari tu, un *hemutiu* înfumurat, şi îi iei locul. E evident că eşti la fel de folositor precum un vas de apă crăpat, dar te pedepseşte cineva pentru neîndemânarea ta? Nu! Nici măcar atunci când ţi-am pus piedică şi ţi-a căzut vasul. Oricare alt băiat ar fi fost biciuit pe loc. Pe tine însă, ca pedeapsă, Sobek te mângâie pe cap. În sfârşit, te îmbolnăveşti şi toată lumea răsuflă uşurată. Dar când întreb dacă fratele meu se poate întoarce pe şantier în locul tău, Sobek mă biciuieşte *pe mine* pentru că tu ai fost rănit. Ţi se pare corect?

Senu vru să protesteze. Auzindu-l însă pe Gef, care recunoştea că în ziua aceea îi pusese piedică, cuvintele îi rămaseră în gât. Închise gura şi îl împinse pe Red care încerca să îi desprindă degetele lui Gef din coada lui Senu; era tot atât de neputincios ca un copil care ar fi încercat să-i deschidă fălcile unui crocodil.

— Tu l-ai lovit pe Hori, nu? zise el, clarificându-şi acum unele lucruri. Am crezut că Red, dar…

Gef făcu o grimasă.

— Tu eşti atât de fraier, încât nici măcar nu ştii să îţi foloseşti puterile cu care te-ai născut. Măcar recunoşti asta. Îi dădu drumul lui Senu, dar rămase în faţa ieşirii. Ai puteri *Heka,* Coadă-Roşcată! Te-am văzut cum te-ai făcut albastru. De ce nu le-ai folosit ca să te scapi?

Aşadar, despre *asta* vorbeau mama şi sora lui.

Senu se scărpină în cap, apoi îi aruncă o privire războinică.

— Dar eu nu am avut… nu am…

Aşa s-ar explica însă unele lucruri. Red apărea şi dispărea, clătinând din cap. Senu se simţea din nou ameţit.

Gef înjură încet şi îi dădu ceva.

— Ţine! zise el. N-a fost prea uşor s-o iau înapoi. Sper că apreciezi!

Senu se uita zăpăcit la micuţul *ankh* din cupru. Şnurul se rupsese când amuleta îi fusese smulsă în încăierarea de pe piramidă. Se uită încruntat la Gef, incapabil să gândească, apoi strânse amuleta în mână, cu fălcile încleştate.

— Deci, tu ai luat-o! Crezi că totul se aranjează acum că mi-ai dat-o înapoi.

Gef se încruntă şi el.

— Când ai de gând să creşti şi tu odată, Coadă-Roşcată?

Era prea mult. Tot ce se întâmplase de la începutul *Akhetului,* secretul care îl chinuia, rana, furtul, tratamentul cu ţiparul, avertismentul piticului, reacţia lui Reonet, totul explodă într-un pumn neaşteptat care îl lovi pe Gef drept în ochi. Gef, luat prin surprindere, se dădu în spate clătinându-se. Imediat însă îi întoarse lovitura.

— Nu! strigă Red, băgându-se între ei. Oh, nu, nu din nou!

În timp ce Senu stătea cu mâna la ochi, văzând stele verzi, simţi cum *ankh-ul* din mână se răceşte şi, deodată, un vânt albastru îl împinge în spate. Cu răsuflarea tăiată, Gef şi Senu se aşezară, privindu-se printr-o coloană de nisip mişcător.

— Scuze, murmură Red. Eşti mai puternic decât aş fi crezut.

La început, Senu n-a înţeles ce se întâmplase. Dar, spre surpriza lui, Gef a început să râdă.

— Aşadar, poţi s-o faci, Coadă-Roşcată! Ţi-era teamă că o să afle lumea, asta era? Tu eşti spion, nu? Preoţii te-au trimis aici ca să fie siguri că nu scriem vreo incantaţie malefică pe pietre,

nu? Să nu uiţi să le spui că eu ţi-am recuperat amuleta, Coadă-Roşcată. Fratele meu ar avea încă nevoie de slujba asta. Rânjind încă, se ridică în picioare şi se scutură de praf: Ai fi avut mai puţine probleme dacă ţi-ai fi folosit puterile din timp. La fel şi Hori.

Se auzeau paşi apăsaţi care se îndreptau către ei, alertaţi de coloana de nisip.

— Ce s-a întâmplat cu Hori? întrebă Senu, curios.

Gef trase aer în piept.

— Cincizeci de lovituri zdravene de la căpitanul *saper-ilor.* Toată lumea ştie că nu avem voie să ne atingem de uneltele meşteşugarilor.

Senu clipi încercând să îşi imagineze cum ar fi fost să primească cincizeci de lovituri cu vergeaua lui Batahotep.

Gef chicoti.

— Tu eşti plăpând. El o să supravieţuiască. Numai că s-a învăţat minte.

Oamenii sosiseră deja. Câţiva l-au dat pe Gef la o parte şi l-au ajutat pe Senu să se ridice. Adjedd îşi privea fiul furios. Sobek era şi el încruntat. Red plutea de colo-colo, neliniştit. Ochiul lui Gef începuse să se învineţească. Praful i se lipise de tot corpul, iar cotul îi sângera. Privindu-l pe Red, Senu îşi dădu seama că şi el arăta la fel de râu.

Sosi şi supraveghetorul, gâfâind, şi întrebă de ce în după-amiaza aceea munca nu începuse la ora obişnuită. Oamenii murmurară ceva despre o încăierare. Senu îi privea pe sub sprâncene, neîncrezător. Văzuseră lumina albastră?

Sobek clătină din cap şi oftă.

— Ce mă fac eu cu tine, Senu? Ia ziceţi, cine a început?

— Nimeni, domnule, zise Gef. A fost un mic incident.

Adjedd îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Dă-le câte zece bice la fiecare, îl sfătui şeful uneia dintre echipe. Biciul face minuni cu băieţii mei.

— Na, leagă-le gleznele cu o funie scurtă până când se învaţă să muncească împreună, strigă altcineva. În felul acesta, nu trece mult şi nu o să le mai ardă de bătăi. O să vedeţi.

— Linişte! interveni supraveghetorul. Dacă niciunul din băieţi nu recunoaşte că a început bătaia, o să chem *saper*-ii ca să

rezolve problema. Nu vreau să se mai repete ce s-a întâmplat pe piramidă. Nu în cariera mea de piatră.

Senu încremeni.

— Nu cred că este necesar, domnule, zise Sobek clătinând din cap. Mie mi se pare că a fost o revanşă. Băieți, acum aţi terminat?

Gef îl privi pe Senu, clipi şi aprobă cu un semn din cap. Stăpânindu-se cu greu să nu râdă, Senu dădu şi el din cap. Ceilalţi oftară uşuraţi.

Supraveghetorul îi privi cu suspiciune pe amândoi, apoi bătu din palme.

— Bine, înapoi la muncă! Distracţia s-a terminat. Aveţi timp să vă împăcaţi, dacă nu vreţi să vă tai din raţii diseară.

Toată după-amiaza, Senu s-a gândit cât de puţin ştia despre *Heka.* Inutil de menţionat, lecţiile lui Batahotep nu trataseră acest subiect. Elevii erau bătuţi dacă puneau întrebări legate de acest subiect. Senu ştia doar *căi Heka* avea legătură cu magia. De-asta era folosită de doctori. Şi de preoţi. Era posibil ca tatăl lui să ştie că el are puteri *Heka?* Sau Reonet? Nu, ea s-ar gândi doar că glumeşte şi ar râde din nou de el.

Clătină din cap. Gef se înșelase. Oricum, de unde să ştie un *mertu* asemenea lucruri?

După încăierare, Sobek le dăduse voie celor doi băieți să îşi clătească ochii şi rănile. Dar abia la apus, când s-a terminat lucrul, au primit permisiunea de a se duce la râu ca să se spele. Senu era aproape sigur că şeful echipei nu văzuse nimic neobişnuit, altfel l-ar fi luat deoparte şi i-ar fi spus ceva până acum. Sau – şi o suspiciune începu să îl sâcâie, întunecând victoria de a fi luat înapoi *ankh*-ul – poate că ştiuse tot timpul? Îl privi cu coada ochiului, încercând să se decidă.

Sobek îl chemă la un moment dat, dar numai pentru a-l trimite pe şantier ca să înlocuiască un ciocan. După ce s-a întors, a aflat că Gef fusese trimis şi el să facă un comision. Şi tot aşa. Şeful echipei îi ţinea în mod deliberat separaţi pe el şi pe Gef. Senu şi-a dat seama de acest lucru târziu, atunci când soarele începuse să coboare în spatele dunelor. Se consolă cu gândul că mama lui o să se bucure de amuletă.

— N-ar fi amuzant ca eu chiar să am puteri *Heka,* Red? îi şopti el Ka-ului său în timp ce se îndreptau grăbiţi către casă prin Pasajul Purificării. Am putea să facem nişte glume trăsnet. Poate că…

Deodată tăcu. Red şuiera printre dinţii lui fantomatici, aşa cum făcea numai când se întâmplau lucruri extrem de rele.

Senu îngheţă. Străzile erau liniştite, femeile îşi chemaseră deja familiile înăuntru la cină. Micuţele case din cărămidă păreau că vin către el, umbrele lor pârându-i deodată ameninţătoare. Deasupra zidului satului, norii serii erau roşii ca focul. La colţul străzii lor, mama lui îl aştepta nemişcată ca o statuie, uitându-se către el.

— Ce e? zise Senu în şoaptă, simţind un gol în stomac. Red? *Ce se întâmplă?*

Ka-ul său şuieră, pâlpâind în umbrele serii.

Senu o luă la goană. Mama lui alergă către el, cu părul ei negru desfăcut, cu obrajii pătaţi de lacrimi. Tamuway apăru în spatele ei, cu fetele ei agăţate de picioare şi suspinând. Din casele vecine, o grămadă de ochi îi urmăreau de la ferestre.

— Ce e, mamă? şopti Senu. Ce s-a întâmplat?

Mama lui căzu în genunchi şi îl luă în braţe, strângându-l atât de tare, încât Senu abia mai respira.

— Senu, oh, Senu… tatăl tău…

Jumătate din sat îi privea şi nu suporta să fie îmbrăţişat în public, dar nu o dădu la o parte. Panica din vocea ei îl speriase.

— Ce s-a întâmplat cu tata? o întrebă el cu voce stinsă, simţind cum i se înmoaie picioarele.

— L-au luat, Senu, zise ea gâfâind, încercând să fie calmă. *Saper*-ii l-au luat de la templu şi l-au dus pe o corabie, legat cu lanţuri la glezne! continuă ea, ridicând vocea. Tefen al meu, artizan-şef la Locaşul Adevărului! Prizonier ca un *mertu* oarecare!

Brusc, frica şi disperarea l-au copleşit. Se uită la Red care pâlpâia încă în lumina apusului asemenea unei flăcări care se stinge.

— Dar de ce? Când? Nu se putea concentra asupra vorbelor mamei lui. Unde l-au dus?

Mama lui izbucni în lacrimi. Tamuway începu să îi explice cu o voce calmă şi îngrijorată.

— A fost recrutat şi dus la minele de granit la Cataracta lui Knum, îi zise ea. Vasul a plecat azi după-amiază. Îmi pare râu, Senu!

— Nu… Senu se desprins din braţele mamei lui, ameţit, abia ţinându-se pe picioare. Cataracta lui Knum. Acolo unde animalele sălbatice cu piele neagră vin din munţi şi atacă, acolo unde oamenii mor din cauza unei febre ciudate din sud şi din cauza muncii grele. Nu! ţipă el, imaginându-și degetele fine ale lui Tefen pline de băşici şi strivite sub imensele blocuri negre de piatră. Nu, tată! Nu!

Îşi smulse *ankh*-ul din coadă şi i-l aruncă mamei lui. Apoi o luă la fugă, orbit de lacrimi, pe străzile întunecate, îndreptându-se către Poarta dinspre Râu.

— Senu! strigă Tamuway, cu voce stinsă. A plecat, Senu, noi nu putem să facem nimic. Întoarce-te! Mama ta are nevoie de tine, toţi avem nevoie de tine…

Nu voia s-o audă; începu să alerge mai repede şi cu pumnii încleştaţi. Cicatricea de pe obraz îl ardea, iar sângele îi colora obrajii. Un singur gând, un gând îngrozitor, îl mistuia.

— Trădare! îi zise lui Red în timp ce alerga. Cineva ne-a trădat!

Poarta dinspre râu era închisă în timpul nopţii şi păzită de un *saper.* Acesta trebuia să păzească pe *hemutiu* de *mertu* nelegiuiţi care îşi făcuseră tabăra dincolo de zidul satului. Pentru prima oară, Senu se îndoia de acest lucru.

Coti pe o alee întunecoasă, aşteptă momentul în care garda privea în altă parte şi se repezi la zid. Red trecu fără probleme printre cărămizi şi se întâlniră în cealaltă parte a zidului.

— Ce faci? îl întrebă el în şoaptă. La ora asta toţi *mertu* sunt beţi. Dacă te văd, te snopesc în bătaie.

Senu era prea atent la orice umbră sau foşnet pentru a-i putea răspunde.

Pe şantier tocmai se făcea un control. În jurul noii piramide scânteiau mai multe luminiţe. Cu inima cât un purice, începu să traverseze tabăra *mertu.* Nu îl urmărea nimeni. Cărarea către râu era pustie, argintie în lumina lunii. Senu scurtă drumul până

la lagună, luând-o pe lângă şcoală, mergând mereu pe sub umbrele palmierilor. Niciun țipăt. Se repezi în ascunzătoarea stufărişului, respirând uşurat.

— E de-a dreptul idiot, mormăi Red, apărând lângă el, din tulpinile negre.

Senu se chinuia să îşi păstreze echilibrul. Fluxul era furios. Locul în care stătuse cu Reonet în noaptea aceea era acum sub apă. Seminţele papiruşilor îi intrau în ochi şi în gură, în timp ce încerca să îşi croiască drum prin stufăriş. Continuă să meargă poticnindu-se la fiecare pas, trecând prin canalele de irigare ascuns sub apă. Făcea prea mult zgomot, ştia asta. Dar cu cât mergea mai repede, cu atât îi creşteau şi şansele de a ajunge din urmă barca.

Canoea lui Reonet era la locul în care ea o ţinea de obicei, legată cu grijă de trunchiul unui palmier. Desfăcu frânghia şi o trase în apă. Câteva gâşte se împrăștiară, speriate. De undeva, din întuneric, se auzi răgetul unui hipopotam. Senu se simţea încă slăbit din cauza căldurii de la carieră şi a confruntării cu Gef. Stelele se învârteau deasupra capului său, în timp ce vâslea de-a lungul unui şanţ către cursul principal al râului, înjurându-i pe Hapi şi pe toţi zeii pe care şi-i mai amintea când, brusc, canoea s-a blocat în mâl.

Red se tot învârtea agitat în jurul canoei.

— Unde te duci? Este periculos. O să te scufunzi din cauza hipopotamului pe care l-am auzit! O să te mănânce crocodilii! Te rog, Senu, hai să ne întoarcem acum!

— Am sau nu puteri *Heka?* scrâşni Senu printre dinţi, vâslind plin de furie.

Ka-ul său tăcu.

Stufărişul a început să se rărească şi, deodată, în faţa lui a apărut scânteind marele râu, o întindere vastă de apă neagră cu reflexe argintii, care se roteau sub clarul lunii. Undeva, aproape de malul din depărtare, se zărea o corabie, o mică pată neagră pe dune.

— Tată! ţipă el. Sosesc!

Picioarele îi tremurau. Canoea se înţepenise din nou în nişte crenguţe şi Senu începu să lovească obstacolul cu furie. Acum era în curent, liber, simţind răcoarea brizei.

Fără să se gândească o clipă, fără să ia în seamă avertismentele mamei sale privind forţa curentului în acea perioadă a anului, se avântă înainte. Canoele mici ca aceea în care se afla trebuiau să rămână aproape de mal în timpul *Akhetului,* altfel riscau să se răstoarne.

Red încercă să îl oprească, luându-l de mână, asemenea unei pisici furioase, dar total neajutorate. Senu ridică vâsla la Red.

— Termină, Red! Tata este acolo!

— Nu fi prost! Nu e nimeni pe corabia aceea. Au ancorat de mult timp.

Târziu, prea târziu, Senu şi-a dat seama că Red spunea adevărul. A început să vâslească înapoi, dar curentul prinsese deja canoea şi o învârtea la vale. Se apropia de Zidul lui Amun şi panica creştea. *Saper*-ii, după lăsarea nopţii, aveau permisiunea de a ucide orice intrus.

Apoi s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Din întuneric, s-a repezit la el un monstru cu nişte braţe imense şi ţepoase care târa nişte trestii amestecate cu mâl. Un nor a trecut prin dreptul lunii. *Ka-ul* său dispăruse.

— Întoarce-te! strigă Senu, cuvintele lui pierzându-se în adâncurile negre ale apei. Red!

Trestiile din pluta lui Reonet începuseră să se desfacă rapid. Senu făcea încercări disperate să ţină bucăţile împreună, dar asta ar fi însemnat să se oprească din vâslit. Monstrul cu mai multe braţe rotea acum o creangă uriaşă şi noduroasă, care, cu siguranţă, se afla în râu de pe vremea lui Knum, cel puţin. Senu a îngenuncheat pe plută, prinzându-se de marginile acesteia. În următoarea secundă însă a căzut în apă.

— RED! urlă el, încercând să înoate către mal.

O bucată ţepoasă de lemn îl lovi în ceafă, scufundându-l; reuşi să iasă la suprafaţă şi începu să tuşească şi să dea din mâini.

„Heka, îi trecu prin cap. Trebuie să îmi folosesc puterile Heka."

Dar, înainte să îi vină vreo idee despre cum ar putea să le folosească, apa îl înghiţi din nou.

Capitolul 8

LIMBA ŞARPELUI

„Înapoi! Pleacă de aici,
târâtoare! Lasă-mă în
pace, şarpe!”
Incantaţia 39

Senu se chinuia să distingă ceva în întuneric, surprins să descopere că încă putea să respire. Pe ochi simţea ceva greu şi rece. Un parfum dulce, necunoscut îl mângâia. Niciodată, în toată viaţa lui, nu simţise un aşternut atât de moale. Auzea ca prin vis un clinchet ciudat, care îi aducea aminte de muzica de pe corăbiile *imakhu* care, în drumul lor către Templul Soarelui, treceau pe lângă Locaşul Adevărului.

Oftă. Dacă asta însemna să fii mort, de ce se chinuise atât de tare să rămână în viaţă?

— Nu ai murit, fraiere! Deşi era cât pe ce, îi şopti Red la ureche, stricând totul.

Chiar în timp ce Red rostea aceste cuvinte, Senu începu să simtă rănile dureroase care zvâcneau. Se întoarse pe cealaltă parte, gemând. Simţi cum îi intră fulgi în nări şi strănută. Lucrul pe care îl avea pe ochi căzu pe podea cu un zgomot înfundat.

Undeva, în apropiere, se auzi un trosnet şi o mână moale îi atinse fruntea.

— Cum te simţi? îl întrebă o voce de femeie. Am vrut să chem doctorul când te-au adus aici, dar Stăpânul nici n-a vrut să audă. A zis că n-avea rost să îl deranjăm în mijlocul nopţii pentru un fleac. Ai dormit atât de mult, încât începusem să mă îngrijorez.

Senu a deschis ochii şi, pentru o clipă, a crezut că se afla din nou pe râu. În jurul patului, o mulţime de păsări şi peşti de toate felurile zburau sau mişunau printre trestiile dese. Culorile străluceau în lumina puternică a soarelui şi Senu, ameţit, închise ochii., Pereţi, îşi zise el. Doar picturi pe pereţi.” Tavanul era mult mai înalt decât cel din casa mamei sale, neted şi alb, plin de rândunele pictate, gata să îşi zborul.

Se ridică, sprijinindu-se într-un cot pentru a putea vedea mai bine. Era un templu? Nu, astfel de picturi nu se găseau în temple. Tatăl său se plângea mereu că picta la nesfârşiţi zei şi zeiţe, încadraţi perfect în pătrate, când el ar fi vrut să picteze şi alte lucruri.

Tatăl lui!

Deodată, îşi aminti totul. Împinse la o parte mâinile femeii şi dădu să coboare din pat. Observă uimit suportul din lemn al patului, pe care nu şi l-ar fi putut permite decât un *imakhu* bogat. Strănută din nou, din cauza norişorilor de fulgi cenuşii şi albaştri care zburau.

— Stai liniştit, îi zise femeia, strângând bandajele care căzuseră; îl împinse înapoi în pat şi în acelaşi timp îi turnă o băutură. Era gata-gata să te îneci. Norocul tău că Stăpânul era în apropiere de râu noaptea trecută ca să observe stelele, altfel ai fi fost dus de curent direct în mlaştini. Dar ce făceai acolo în canoe, atât de departe de mal?

— Unde este tatăl meu? o întrebă Senu.

— Tatăl tău? Ea se încruntă. Era drăguţă, observă el în treacăt. Peruca împodobită cu mărgele colorate îi ajungea până la umeri şi purta o rochie din pânză fină. Totuşi, era desculţă. O slujitoare. Erai cumva la pescuit? A fost un gest necugetat din partea lui să te ia cu el în perioada asta a anului. Fluxul era foarte puternic. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

Senu roşi.

— Nu sunt un copil mic!

— Da, într-adevăr, eşti mare, dar…

Degetele ei îi mângâiară coada. Senu se dădu într-o parte şi se uită la şirul de ferestre înalte. Soarele era pe cer de mult timp.

— Am de făcut ceva important pe şantier, îi zise el. Am întârziat. Trebuie să plec.

Nu avea deloc intenţia de a se întoarce pe şantier, dar ea nu trebuia să ştie acest lucru. Începea să înţeleagă. Casa asta frumoasă era, cu siguranţă, a unui scrib important. Probabil că privea stelele când l-a văzut pe Senu luptându-se cu apa. Norocul lui!

— Nu are nici o legătură cu norocul, zise Red, terminând de examinat picturile de pe pereţi. Eu i-am cerut ajutorul.

Senu se încruntă.

— Ai chemat *ka-ul* unui străin?

Red îşi făcea de lucru cu coada, deja încâlcită, mimând agitaţia de care era cuprins Senu.

— Nu… nu chiar… zise, evitând privirea lui Senu. Nu am avut de ales. Te înecai! Şşş! Uite-l că vine din nou!

Se auzea zgomotul unor sandale care se apropiau de uşă, cu mers grăbit şi sigur. Femeia renunţă la încercarea de a-l face pe Senu să se întindă în pat şi se retrase într-un colţ, ţinând încă în mână vasul şi pocalul. Un om slăbuţ, îmbrăcat după moda veche, cu un şorţ din pânză fină, care îi ajungea până la glezne, intră în cameră şi femeia lăsă ochii în jos. Senu sări ca ars, deşi ar fi trebuit să îşi imagineze dinainte. Cine ar fi avut permisiunea de a-şi construi o asemenea casă atât de aproape de Locaşul Adevărului?

Ochii fardaţi cu *kohl* ai căpitanului Nemheb îl cercetau amuzaţi.

— Aşadar, eşti cu noi? Bravo!

Vocea sa metalică îi deşteptă teroarea primei lor întâlniri din mormântul *hemutiu* şi Nemheb părea că îşi dă seama de acest lucru. Zâmbi din nou şi pocni din degete.

— Adu băiatului ceva de băut. Mi se pare puţin slăbit, îi zise el femeii.

Senu se ridică în capul oaselor, cu pumnii strânşi.

— Mă simt bine, zise el.

Nemheb ridică o sprinceană.

— Domnule! adăugă Senu.

Căpitanul rânji din nou.

— Îmi pare bine să aud asta. Dar cred că ar trebui să bei ceva. Oamenii mei ştiu să prepare un ceai special, care îţi limpezeşte capul. Trebuie să stăm puţin de vorbă şi nu vreau să leşini în timpul discuţiei noastre.

Femeia se duse la Senu, păşind în vârful picioarelor. Aruncând o privire neliniştită stăpânului său, îi întinse vasul băiatului. Senu cercetă cu suspiciune conţinutul acestuia.

— Bea, insistă Nemheb.

Senu luă vasul şi îl mirosi, în timp ce Red se rotea agitat prin cameră. Mirosea bine, a miere caldă. Luă o înghiţitură. Dulce. Apoi începu să bea şi suspină când simţi lichidul dulce care aluneca pe gât, alinându-i durerea.

Nemheb îi făcu femeii semn să iasă din cameră şi trase un taburet aproape de pat. Se aşeză şi îl privi pe Senu în ochi.

— Aşadar, ce făceai aseară pe râu?

Senu îşi muşcă buzele. Îşi aminti de avertismentul lui Pehsukher şi se întrebă dacă e înţelept să îi spună despre el lui Nemheb. Dar băutura îl întremase. Praful dansa în razele soarelui. Picturile erau atât de colorate, camera – atât de liniştită şi răcoroasă! Prin ferestre se auzeau cântecul păsărilor şi sunetul unei fântâni. Era atât de confortabil şi de bine! Iar căpitanul Nemheb îi salvase viaţa. Piticul ce făcuse? Îl ameţise cu o lovitură în cap, când fusese dus în morminte, şi îl speriase în lagună.

— E vorba de tatăl meu… Se înecă, apoi încercă din nou: Căpitane Nemheb, a fost arestat şi dus la Cataracta lui Knum!

Expresia de pe faţa scribului nu se schimbă. Oftă.

— Ştiu. Am auzit aseară. Îmi pare râu, nu am putut să fac nimic pentru a împiedica acest lucru.

Senu îl privi îndelung.

— Ştiaţi? Dar… dar de c*e? Nu* înţeleg.

Nemheb îi atinse mâna lui Senu. Mâna căpitanului era rece şi umedă. Senu simţi fiori reci pe şira spinării, dar nevoia lui de compasiune era atât de mare, încât nici nu se mişcă.

— Senu, îi zise Nemheb. Trebuie să înţelegi. Nu putem să punem în pericol planul nostru pentru un om. *Saper*-ii au auzit un zvon cum că Tefen ar fi implicat într-un complot împotriva Stăpânului. Este mai bine pentru el să stea acolo pentru moment, crede-mă! Şi pentru noi e mai bine. Stai liniştit, când terminăm cu asta o să fac tot posibilul să îl eliberez.

Nu era deloc o uşurare să descopere că avusese dreptate în privinţa trădării. Nu îşi putea imagina ce auziseră *saper*-ii sau cine le spusese. Gef? Dar el nu bănuia nimic legat de jaf, credea doar că Senu era spion.

— Dublura umană a lui Moon ştia, şopti Red.

Senu închise ochii. Dacă Reonet spusese ceva vreunui copil, continuând să creadă că este o glumă, şi vreun *saper* auzise? Îngheţă.

— Dacă fac acum scandal, şeful lucrărilor o să intre la bănuieli, zise Nemheb, luându-i reacţia drept îngrijorare pentru tatăl lui. Apoi îl mângâie pe Senu pe mână. Tu trebuie să îţi vezi mai departe de treburile tale, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Azi o să te iau cu mine şi o să explic de ce ai întârziat. Lumea o să-şi dea seama că ai fost mâhnit din cauza tatălui tău. Să nu îţi faci griji, o să mă asigur ca raţiile familiei tale să nu fie reduse. Mama şi sora ta se bazează acum pe tine, Senu! Se încruntă: Eşti conştient de acest lucru, nu?

Senu se cutremură. Ceea ce îi spusese Nemheb părea să aibă logică. Totuşi, nu avea pe deplin încredere în el, reamintindu-şi de întrunirea din morminte.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră să mă primiţi în casa dumneavoastră, domnule, zise el cu hotărâre. Dar tata mi-a spus că nu o să mă mai lase pe şantier şi ar fi mai bine să nu mă întorc acolo până nu vine el acasă, dacă nu vă supăraţi. Mama o să îşi facă griji în privinţa lui. Ultimul lucru de care ar avea nevoie este să înceapă să îşi facă griji şi din cauza mea.

Atitudinea lui Nemheb se schimbă brusc. Îşi îndreptă spatele, cu privirea întunecată.

— Dacă nu te întorci la lucru, nu am cum să te ajut. Mama ta şi familia surorii tale vor fi alungate din casă şi vor fi nevoite să cerşească împreună cu gloata resturi de mâncare dincolo de Zidul Alb. Soţul lui Tamuway nu o să mai poată munci prea mult şi la Locaşul Adevărului nu e loc pentru leneşi.

Lui Senu i se puse un nod în stomac.

— Dar nu este corect! Ei nu au nici o vină!

— Nu. Dar tatăl tău are – cel puţin aşa consideră autorităţile. Până când se întoarce de la Cataracta lui Knum, familia ta va fi privită cu suspiciune, inclusiv tu.

— Atunci va trebui să găsiţi pe altcineva care să se ocupe *de ka-ul* Stăpânului Kheops! zise Senu, uşurat, cel puţin în această privinţă. Dacă sunt urmărit de *saper*-i, Red nu va putea face nimic.

— Situaţia nu se schimbă. Sobek o să aranjeze totul, aşa cum a făcut şi înainte. Te-ai descurcat de minune data trecută, în ciuda încăierării. Nu îţi face griji! O să mă asigur să nu te mai deranjeze nimeni.

Senu începu să tremure.

— Dar nu înţeleg. Aţi zis că aţi putea să găsiţi un alt copil care să vă ajute dacă eu v-aş refuza. De ce nu folosiţi pe unul dintre băieţii *mertu?* În celelalte echipe sunt câţiva băieţi care încă nu şi-au tăiat cozile, i-am văzut eu.

Nemheb luă vasul din mâna lui Senu şi îl aşeză cu zgomot pe podea. Se aplecă spre Senu, îl luă de încheietură şi îl privi în ochi. Senu ar fi vrut să se elibereze şi să fugă, dar nu putea de căpitan şi de taburetul pe care acesta stătea. Red, care, auzind de *ka-ul* Stăpânului Kheops, se făcuse nevăzut, îl privea acum pe Senu pe deasupra perucii lui Nemheb.

Căpitanul se apropie atât de mult de urechea lui, încât Senu îi simţea respiraţia caldă. Mirosea a curmale.

— Nu îţi dai seama cât eşti de deosebit, nu? îi zise el cu voce moale.

Senu se dădu în spate, atingând zidul cu umerii.

— Nu sunt deosebit... Dar imediat se întrerupse amintindu-şi ce se întâmplase când îl lovise pe Gef.

— Tu ţi-ai păstrat *ka-ul,* în timp ce toţi ceilalţi de vârsta ta nu îl mai au de mulţi ani. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

Senu se uită la Red, care dădea energic din cap.

— De ce? întrebă în şoaptă Senu, simţind fiori reci pe şira spinării. Dar bănuia ceva.

— Gândeşte-te puţin! De ce crezi că atât de mulţi oameni care nu ştiu să scrie apelează la scribi pentru a scrie morţilor? Nu ar fi mai uşor şi mai simplu dacă lumea ar pune Ka-urile copiilor să ceară direct sfatul înaintaşilor lor?

— Presupun că da.

— Mai exact, câte din ka-urile prietenilor tăi au vorbit vreodată cu morţii?

— Hm, păi, noi... Se gândea la întrecere, nimeni nu încercase atunci de-adevăratelea. Crezuse mereu că tuturor le era teamă să nu se facă de râs, în cazul în care nu ar fi primit niciun răspuns de la ka-urile lor.

Căpitanul zâmbea din nou, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile lui Senu.

— Nimeni nu a reuşit, e adevărat, Senu? Numai tu.

— Nu, nu, nu, nu! zise Red, agitându-se prin cameră, din ce în ce mai tare, ca şi cum ar fi fost un om prins într-o capcană.

— Noi suntem singurii care putem s-o facem, zise Senu în şoaptă, înţelegând acum panica din morminte. Eu şi Red suntem singurii care putem să vorbim cu morţii!

Nemheb chicoti uşor.

— Nu, nu chiar singurii. Nu eşti chiar unic. Dar este un dar foarte rar în zilele noastre. Tefen nu era atât de important pentru noi. L-am luat printre noi datorită ţie.

Tăcu pentru a-i da timp să înţeleagă.

Senu nu zise nimic, aşa că Nemheb adăugă.

— Acum poate înţelegi de ce nu putem să folosim un alt băiat! Este în avantajul tău, pe cuvântul meu de onoare. Slujba şi raţiile familiei tale sunt garantate, cel puţin până dăm jaful. Iar după asta, tu şi familia ta nu veţi mai avea de ce să vă faceţi griji în legătură cu munca sau cu hrana, zise cu un zâmbet strâmb.

Senu îşi simţea picioarele atât de moi, încât nu ar fi fost în stare să fugă, nici dacă Nemheb l-ar fi lăsat. Red se opri o secundă în mijlocul camerei, apoi se repezi la el asemenea unui vânt dezlănţuit.

— Scrisorile sunt cel mai bun lucru, îi suflă *ka-ul* său în ureche. *Ka*-urile morţilor nu au chef să fie deranjate de cei vii, înţelegi? Preferă scrisorile, ăsta e adevărul. Poate că ai putea să scrii una *ka-ului* Stăpânului Kheops?

Abia îl auzea. Nemheb îl privea încă, cu ochii săi fardaţi cu *kohl.*

Senu respiră adânc.

— Are legătură cu puterile mele *Heka,* nu?

— Ca să vorbeşti cu morţii ai nevoie de *Heka,* da, zise căpitanul fără să clipească.

— Ştiaţi că eu am astfel de puteri! Aţi ştiut tot timpul.

— Să spunem că am bănuit. *Saper*-ii care te-au prins în mormânt au făcut un raport detaliat. Ei nu şi-au dat seama de *Heka,* bineînţeles, dar este de datoria lor să raporteze ce se

întâmplă şi să ne lase pe noi, persoane inteligente şi instruite, să le interpretăm. Unul dintre voi trebuia să aibă *Heka.* N-am fost sigur care anume, până când ceilalţi nu şi-au tăiat cozile. Pentru o vreme am crezut că e Iny.

— Dar de ce nu mi-ai *spus?*

Chicoti din nou.

— Toţi căpitanii trebuie să slujească în Templu înainte să îşi intre în drepturi. În mare parte este plictisitor, dar am învăţat câteva lucruri despre puterile *Heka.* Cum pot fi trezite. Cum unii oameni nu-şi dau seama că le au până nu devin adulţi şi atunci este prea târziu. Cum cei care îşi arată puterile devreme sunt luaţi în temple înainte să îşi taie coada. Ţi-am făcut o favoare, Senu! Dacă nu aş fii păstrat secretul despre ceea ce s-a întâmplat atunci în morminte, tu şi prietenii tăi aţi fi fost testaţi de către preoţi, iar tu te-ai fi aflat acum dincolo de zidurile templului. În afară de asta, dacă îmi amintesc eu bine, erai destul de dornic să ne ajuţi, în schimbul unei părţi din aur. Ca un gest de bunăvoinţă faţă de situaţia asta nefericită a tatălui tău o să dublez partea familiei tale. Ce zici de asta?

Dădu drumul mâinii lui Senu şi ridică vasul.

— Acum, bea asta, şi o să ne ocupăm de întoarcerea ta pe şantier. Pot să fiu sigur şi să am încredere în tine că nu o să atragi atenţia asupra ta?

Senu îl privi pe Red. Gândul că Red a putut să îi ascundă acest lucru îl rânea mai mult decât trădarea lui Nemheb.

— N-aveam cum să îţi spun, Senu! Nu puteam! îi zise *ka-ul* său. Te iubesc! Aveai coşmarurile acelea îngrozitoare. *Ka-ul* căpitanului Nemheb mi-a zis că, dacă eu te ajut să uiţi ce s-a întâmplat, o să scapi de ele! Tăcu o secundă. Chiar ai scăpat de ele, nu?

Zâmbetul lui Nemheb lăsa să se înţeleagă faptul că bănuia ceea ce îi spunea Red.

— A fost foarte bine aşa, crede-mă. Nu e nevoie să te duci într-un templu ca să înveţi despre *Heka.* Piticul meu te poate învăţa – ţi-l aminteşti, nu? E bătrân acum, dar a avut şi el odată puterile astea. După jaf, poţi să vii şi să trăieşti cu noi aici, în casa mea. Ţi-ar plăcea asta?

Senu simţea că i se învârte capul. Mormintele *hemutiu,* coşmarurile, puterile *Heka* nebănuite nici măcar de părinţii lui… Căpitanul Nemheb îl urmărise. Toată viaţa.

Tremură înfiorat.

— M-aţi trimis pe şantier pentru a-mi trezi puterile *Heka,* nu? spuse el încet. Ştiaţi că o să am probleme cu băieţii de-acolo şi tocmai de-asta m-aţi trimis. L-aţi înşelat pe tata! Ne-aţi înşelat pe toţi!

Nemheb îşi ridică una din sprincenele lui arcuite şi mângâie cu un deget obrazul lui Senu.

— Înşelat este un cuvânt cam dur. Eu doar am aranjat lucrurile pentru ca ţie şi lui Red să vă fie mai uşor să-i vorbiţi Ka-ului Stăpânului Kheops. Recunosc că a fost mai dur decât mi-am propus eu, dar ăștia sunt *mertu!* Nu fac niciodată un lucru cum trebuie. Zâmbi din nou. Sper că nu mă învinovăţeşti pe mine pentru prostia unor ţărani. Dacă ţi-aş fi spus planul meu, nu ar fi funcţionat. Este mai amuzant aşa şi se pare că tu ai bănuit, mai mult decât oricine altcineva, că *Heka* este ferecată în coada ta scânteietoare. Pot să te ajut, Senu, şi pe tine, şi familia ta. Dar şi tu trebuie să mă ajuţi în schimb.

— Bine. Se forţă să îl privească în ochi pe căpitan: O să mă întorc! Dar trebuie să îmi promiteţi că o să îl eliberaţi pe tata! Şi trebuie să ştiu data exactă a jafului. Văzând cum i se îngustează ochii lui Nemheb, adăugă repede: Ne-ar ajuta pe mine şi pe Red dacă am şti, domnule. Ca să fim pregătiţi pentru discuţia cu *ka-ul* Stăpânului Kheops. Nu vă faceţi griji, nu voi spune nimic altcuiva. Nu sunt atât de *prost.*

Scribul râse.

— Ştiu că nu eşti. Dar cel mai bine e să nu cunoşti detaliile. Ai putea să fii agitat şi *ka-ul* Stăpânului Kheops te-ar simţi datorită lui Red. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să te pierd. Alte întrebări?

Senu avea sute de întrebări, dar niciuna dintre acestea nu fi putea fi pusă lui Nemheb. Dădu din cap. Nu îl putea privi pe Red.

— Bun! zise Nemheb. Atunci am stabilit. Îmi pare bine că am avut ocazia să vorbim, ca de la bărbat la bărbat.

Ca de la bărbat la bărbat. În ciuda a tot ce se întâmplase, Senu nu îşi putu înăbuşi o scânteie de mândrie. Un căpitan, *un imakhu,* care vorbea cu el pe picior de egalitate!

Nemheb se ridică brusc şi bătu din palme. Uşa se deschise şi în cameră intră femeia de dinainte. Văzu vasul gol şi îi zâmbi lui Senu. Acesta se gândi că probabil arăta mai bine acum, în pofida a ceea ce simţea.

— Spală băiatul şi adu-i o *perizoma* curată şi ceva de mâncare, îi ordonă Nemheb cu vocea lui metalică.

O să plecăm către Locaşul Adevărului la cea de-a patra oră de lumină. Şi nu vreau să aud vorbe despre cum a ajuns băiatul aici aseară. Ai înţeles?

Femeia lăsă ochii în jos, dând afirmativ din cap.

După ce căpitanul a plecat şi ea a început din nou să se ocupe de el, Senu a încercat să îi pună întrebări despre pitic. Dar degeaba. Numai la menţionarea numelui acestuia, femeia a pălit şi s-a uitat către uşă. Tot ce a putut să scoată de la ea a fost.

— Stăpânul i-a salvat viaţa. *Saper*-ii îl torturau şi Stăpânul l-a salvat.

— Aşa şi-a pierdut vederea? o întrebă Senu, cuprins de oroare şi de curiozitate în acelaşi timp. De ce i-au tăiat degetele?

Ea clătină din cap.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Pe atunci, eu eram doar un copil şi tu n-ar trebui să îţi baţi capul cu asemenea lucruri la vârsta ta. Fii recunoscător pentru bunătatea Stăpânului şi nu-ţi face singur probleme gândindu-te la lucruri care nu te privesc. Eşti norocos să ai un asemenea *ka,* isteţ şi descurcăreţ. Nu te mai gândi la Pehsukher. Şi-a pierdut de tot *ka*-ul, nefericitul!

Femeia îi frecase atât de energic capul, încât pe Senu îl usturau ochii. Orice altă întrebare era în zadar. Totuşi aflase ceva. Piticul îşi pierduse *ka-ul.*

— Cum s-a întâmplat, Red? se bâlbâi el, înfiorat, prin prosop. Din cauza torturilor? Nu m-am gândit că cineva ar putea să omoare un *ka.*

Dar Red, care dispăruse din nou supărat în momentul în care Senu acceptase să se întoarcă pe şantier, nu-i răspunse.

Capitolul 9

DISPARIŢII

„Deschide-mi, şi o să-ţi
povestesc ce am văzut”
Incantaţia 86

Senu sperase că Pehsukher o să îi însoţească în călătoria lor pe râu până la Locaşul Adevărului. Dar la cârma corăbiei se aflau patru *medjay* care, urmând exemplul stăpânului lor, îl tratau pe Senu ca şi cum ar fi fost o vâslă de rezervă. În timp ce barca se îndrepta către şantier, trecând pe lângă câmpiile inundate, care străluceau într-o ceaţă albastră cu reflexe aurii, Senu a luat decizia de a-l înfrunta pe Gef. Numai aşa putea să afle cât de mult ştia băiatul despre *Heka.*

Dar când a ajuns însoţit de Nemheb la cariera de piatră, unde era ultima zi de muncă a Scorpionilor la tăierea pietrei pentru noua piramidă, nu a reuşit să îl găsească pe Gef.

— A fost mutat la altă echipă, l-a informat concis Sobek, răspunzându-i la întrebare. Privirea lui îndreptată către Nemheb, care rămăsese să discute cu supraveghetorul, l-a avertizat să nu mai pună alte întrebări.

Patep şi Teti păreau să îl învinuiască pe Senu pentru mutarea prietenului lor şi nu voiau să stea de vorbă cu el. Şi-a petrecut după-amiaza aducând muncitorilor fiertură de orz şi încercând să afle de la ceilalţi băieţi în ce echipă lucra acum Gef. Niciunul nu ştia sau cel puţin aşa spuneau, ceea ce era acelaşi lucru. Disperat, i-a cerut lui Red să intre în contact cu unul dintre ka-urile băieţilor mai mici. Dar Red era încă supărat de decizia lui Senu de a se întoarce pe şantier şi s-a prefăcut că nu-l aude.

Acasă era şi mai râu. Le-a găsit pe mama şi pe sora lui stând tăcute în casă, pe întuneric, ţinându-se de mâini. Când Senu a intrat, s-au repezit să îl îmbrăţişeze atât de tare, încât a crezut că o să-i rupă oasele. N-a primit mustrările la care se aştepta, în schimb i-a fost servită o cină specială cu peşte proaspăt care, cu

siguranţă, era raţia pe o săptămână întreagă. Apoi mama şi sora lui l-au lăsat să mănânce liniştit şi s-au retras pe acoperişul plat ca să vorbească despre arestarea lui Tefen. Dar, când Senu s-a furişat pe scări ca să asculte, ele au început să vorbească de o nouă reţetă de pâine. Mama lui se făcea că lucrează la un coş pe care îl începuse când fusese luat Tefen. Nu se lăsa el păcălit aşa uşor, dar îi zâmbi cuminte. Le strigă că se duce s-o vadă pe Reonet şi se repezi pe alee, fără să le mai lase timp să îl oprească.

Casa lui Reonet era întunecată şi goală. Nici măcar Miu nu era acolo. A strigat-o pe Reonet, ecoul vocii sale răsunând în liniştea din jur; femeia care locuia alături şi-a scos capul pe fereastră şi a ţipat la el să înceteze.

— Nu e nimeni acasă, îi zise lui Senu, aruncând o privire reprobatoare cozii sale. Du-te acasă, băiete, şi lasă-ne să ne odihnim!

— Unde sunt cei care locuiesc aici? întrebă Senu.

Femeia clătină din cap.

— Nu e treaba mea şi nici a ta. Prea era neastâmpărată, fata aia. Nici nu m-am mirat când a venit preotul.

— Ce preot? întrebă Senu, cuprins de panică acum. Ce s-a întâmplat?

Dar femeia dispăru de la fereastră, bombănind ceva în legătură cu tinerii cărora li se permitea acum să îşi ţină *ka-ul* atât de mult. Senu dădu cu piciorul în zid. Neştiind ce altceva ar fi putut să facă, se duse acasă.

Era cea de-a doua oră din întuneric când, în sfârşit, lui Red îi trecuse supărarea. A apărut unduindu-se şi s-a aşezat în faţa lămpii în care Senu punea ulei. Băiatul a îngheţat când a înţeles că mâinile sale se aflau chiar în *ka-ul* său.

— Nu *face* asta! zise înfiorat, trăgându-și mâinile repede.

— Şi tu faci lucruri care mie nu îmi plac, îi spuse Red fără să se mişte.

— Ştii că nu aveam de ales. Se uită la scara care ducea la acoperiş; mama şi sora lui erau încă acolo şi vorbeau. L-ai auzit pe căpitanul Nemheb, îi zise el încet. Este singurul mod prin care pot să îl ajut pe tata. Oricum, nu e acelaşi lucru cu ce mi-ai

făcut tu. Te iert pentru că m-ai ajutat să uit; dar acum am nevoie de tine.

Ka-ul său îl privi chiorâş.

— Bine. Putem să ne prefacem în continuare.

— Nu! zise, încleştându-şi pumnii. Nu, Red, trebuie să fim serioşi de data asta, altfel Sobek şi ceilalţi oameni o s-o păţească.

— Ba nu!

— Ba da! Altfel Nemheb nu şi-ar bate atâta capul ca să îl ajutăm noi. În cazul în care *ka-ul* Stăpânului Kheops îi atacă, noi vom fi vinovaţii.

— Nu poate să îi atace, îi şopti *ka-ul* său, licărind uşor.

Senu se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Pentru că e imposibil. Vrei să încerc să intru în contact cu *ka-ul* tatălui tău? îi propuse el cu o voce mai vioaie. Poate că acum visează.

Într-o secundă, Senu uită de *ka-ul* Stăpânului Kheops. Se ridică în capul oaselor şi îşi luă genunchii în braţe, cuprins de emoţie şi de nelinişte.

— Chiar poţi, Red? Să baţi atâta drum?

— Călătoriile Ka-urilor sunt diferite de cele ale oamenilor, îl informă Red. Să mă duc?

Nici nu se punea problema. Senu i-a acordat imediat permisiunea. Red a lipsit toată noaptea. Senu nu a putut deloc să închidă ochii cât a lipsit acesta. Ar fi vrut să îşi întrebe *ka-ul* despre *Heka* sau despre ceea ce spuseseră Ka-urile morţilor cu şase ani în urmă, în morminte, sau să o întrebe pe Moon unde era Reonet, dar nu mai avea cum. Ar fi vrut şi să discute cu Tefen. Când şi-a dat seama că Red nu avea să reuşească, cerul tocmai se lumina şi era timpul să plece pe şantier.

Ziua a trecut greu pentru Senu. Echipa Scorpionilor lucra pentru încă o săptămână la piramidă, la ridicarea pietrelor. Fără nici o îndoială, era mâna lui Nemheb, întrucât nu era rândul lor. De Gef nu ştia încă nimic. Dar n-au mai fost alte „accidente” ca acela care distrusese maşinăriile, nici alte probleme în tunelul săpat de hoţi. Totuşi, lui Senu nu prea îi mai venea să creadă povestea lui Red, anume că dublura Stăpânului Kheops era

„într-un fel ocupată“. Zilele treceau şi toată lumea începuse să se agite, în aşteptarea vizitei Stăpânului Khefren.

În fiecare seară, se ducea la casa lui Reonet, dar ea nu era niciodată acolo. O dată s-a până la lagună, dar strigătele sale au rămas fără răspuns. Nu era nimeni, în afară de câteva gâşte sălbatice. Era pe la sfârşitul săptămânii când a dat de tatăl lui Reonet, care i-a trântit uşa în nas.

— Nu vreau ca fiica mea să umble cu copiii criminalilor! îi strigă de la fereastră o voce furioasă. Dacă te mai întorci aici, o să chem *saper*-ii.

Senu începu să bată cu pumnii în uşă.

— Unde este? ţipă el. Dacă nu îmi spuneţi, o să îi spun căpitanului Nemheb că aţi fermentat din nou orz!

Nu credea că tatăl lui Reonet o să riposteze. Dar se auzi un trosnet, apoi o înjurătură şi la fereastră apăru o faţă roşie şi nebărbierită.

— S-a dus la locul de veci al mamei sale, acolo s-a dus. Ca să-şi descarce sufletul la *sahu*-ul acela… mda. Ce fată proastă… Eu îi tot spun că nu are niciun rost. Că mama ei e moartă şi n-are să se mai întoarcă niciodată…

Dispăru de la fereastră şi începu să suspine.

— El nu ştie nimic, zise Red. Orzul fermentat i-a alungat până şi propriul *ka.*

— Lasă-l în pace, Red! Lui Senu nu îi mai era frică acum, se simţea mai degrabă stânjenit. La locul de veci al mamei sale… Ar fi trebuit să îmi dau seama. Hai!

Când a venit ora de culcare, a controlat dacă lampa avea ulei, apoi s-a ghemuit în aşternut şi a închis ochii ca de obicei. A aşteptat până când mama lui a adormit, a acoperit lampa sub *perizoma* şi s-a furişat afară. Era o noapte minunată d*e Akhet.* Cerul de un violet-închis strălucea, iar stelele luminau şantierul. Nimic nu prevestea faptul că Sobek şi oamenii săi urmau să intre în Orizontul lui Kheops şi să fure comoara chiar de sub nasul *ka-ului* Stăpânului. Tremurând uşor, a sărit zidul satului şi s-a îndreptat către mormintele *hemutiu.*

Se întreba ce ar fi făcut în cazul în care Nemheb convocase o altă întrunire secretă. Dar mormintele, ale căror intrări păreau nişte ochi negri ce priveau deşertul luminat de lună, erau

liniştite şi tăcute. Doar un paznic moţăia sprijinit în lance, în umbra povârnişului, asemenea celui care făcuse de gardă cu şase ani în urmă. Refuzând să se gândească la ceea ce se întâmplase în ziua aceea, Senu se furişă pe lângă el.

Când a ajuns în primul tunel, s-a oprit şi a scos lampa, care lumină pereţii, dezvăluindu-le toate crăpăturile şi asperităţile. Pe şantier, meşteşugarii *hemutiu* se străduiau să şlefuiască şi să netezească fiecare părticică a pietrelor, aşa că uitase cum arătau mormintele de-aici. Mirosul închis îi trezea amintiri din ziua întrunirii, când fusese legat la ochi.

A respirat adânc de câteva ori până când a simţit că se relaxează.

— Va trebui să o iei tu în faţă, Red. Nu mai ştiu drumul.

Red s-a dus în faţa lămpii, proiectând o umbră fantomatică de culoare albastră pe perete. Senu se încruntă. Nu îşi aducea aminte să fi văzut aşa ceva la Red. În timp ce traversau galeria în care Nemheb ţinuse întrunirea secretă, Senu se împiedică de o lampă. A şovăit puţin, amintindu-şi atingerea degetelor tatălui său pe umerii săi şi vocea lui blândă. Apoi i se păru că aude un zgomot şi se grăbi să îl urmeze pe Red. Cu cât se afunda mai tare, cu atât tunelurile deveneau mai întortocheate. Erau atât de joase încât trebuia să se aplece. Nici nu-i venea să creadă că în urmă cu şase ani era atât de scund.

Red se opri în faţa unei intrări înguste de unde venea un miros dulceag.

— Aici, şopti el.

În mod inexplicabil, Senu a început să transpire. Şi-a făcut curaj şi s-a cufundat într-unul din tuneluri, ţinând o mână în jurul flăcării. A făcut câţiva paşi. În întunericul din faţa sa cineva cânta încetişor:

„… Chem inima ta, ib, *car*e cuprinde toată dragostea…

…Chem spiritual tău, akh, *car*e te face pe tine să respiri…“

Din când în când, vocea șovăia puţin, apoi mormăia o înjurătură:

„… Chem umbra ta, khab*it, car*e se ascunde în spatele tău…”

— Cine e acolo, Red? întrebă Senu, înfricoşat.

— Dublura umană a lui Moon, bineînţeles.

Senu îşi reveni.

— Reonet? strigă el încet. Tu eşti?

Descântecul s-a întrerupt şi lumina albastră s-a stins. Totul a încremenit ca şi cum aerul şi-ar fi ţinut respiraţia. Apoi a simţit o rafală rece de vânt şi imediat ceva a ţâşnit din mormânt, s-a lovit de glezna sa, apoi a dispărut în tunel, scoţând nişte zgomote înspăimântătoare. Senu se rezemă, abia ţinându-se în picioare, de perete. Lampa îi alunecă printre degetele transpirate, căzu pe jos şi uleiul începu să ardă cu o flacără intensă. Red scânci şi dispăru.

Pentru o clipă, flacăra a luminat toate cotloanele mormântului. Reonet, îngenuncheată, cu părul zburlit, cu ochii ei mari îndreptaţi către el, cu o bucăţică de papirus în mână… lespedea de piatră pe care se afla sahu*-ul mam*ei sale nebandajat, exact aşa cum şi-l amintea, cu mâinile încrucişate pe piept… petale uscate de lotus pe podea… o lumânare din templu, în formă de braţ omenesc, aşezat alături de genunchii fetei…

Flăcările au mai scânteiat puţin, apoi încăperea s-a cufundat în întuneric. Senu a îngheţat, cuprins de sudori reci.

— Mamă? vocea subţire şi speriată a lui Reonet. Mamă, tu eşti?

Senu deschise gura, dar nu putu să articuleze niciun cuvânt. Simţea că i se învârte capul. Era întuneric şi inima îi bubuia. Exact ca atunci…

În faţa lui se auzi un foşnet. O licărire şi flacăra neaşteptată a unei alte lămpi. Reonet îi băgă lumina în faţă, izgonindu-i amintirile.

— Senu! Credeam că eşti prea speriat ca să mai vii aici, îi zise ea făcând ochii mari.

Nici nu ştia dacă să se simtă uşurat sau supărat; merse câţiva paşi, aşezându-se cât mai departe de *sahu.* Red era încă invizibil, deşi îl simţea în spatele său, plutind ca un fum.

— Te-am căutat toată săptămâna! îi spuse el. Miu a fost mai înainte? M-am speriat ca un fraier… hei, ce s-a întâmplat?

De-abia acum vedea cât de bolnavă părea. Avea cearcăne întunecate sub ochi, părul îi era unsuros, rochia pătată şi murdară.

— Nu ai auzit? Am fost dată afară din templu, îi zise ea cu un ton amar.

Senu clipi.

— Dată afară? Vecina ta mi-a spus că a venit un preot acasă la tine, dar nu m-am gândit că…

— Era Ankhsheshonq, zise ea cu buzele strânse, preotul *sem* care ne supraveghează pe toţi. A zis că cineva m-a denunţat că fur incantaţii şi că nu se poate să mai rămân acolo. Am încercat să îi spun că tatăl tău mă ajuta să mă pregătesc pentru şcoala de scribi şi că trebuie să învăţ bine incantaţiile, dar el mi-a aruncat obişnuitul său zâmbet superior şi mi-a spus să îmi iau gândul de a mai lucra cu Tefen pentru că, pentru o perioadă foarte îndelungată, o să lipsească de-acolo. Când eu i-am zis că este un mincinos şi că o să mă duc la superiorii lui, el mi-a răspuns că am noroc că nu i-au făcut o vrajă lui Moon şi mi-a reamintit ce se întâmplă cu hoţii. Aşa că l-am lovit cu piciorul. Tata m-a certat pentru lipsa mea de respect; părerea mea e că, într-adevăr, lucrurile mi-au cam scăpat de sub control. Clătină din cap. Nu îl mai suportam pe tata. Se plângea tot timpul că sunt o sălbatică, pentru că nu am avut o mamă care să aibă grijă de mine, iar el nu avea ce să facă. Muncea toată ziua şi nu putea să stea mereu cu ochii pe mine. Se tot scuza, ca şi cum e vina mea că m-am născut! Când am auzit că bietul tău tată a fost arestat, nu am ştiut ce să mai fac. M-am dus la lagună, dar nu ştiu ce nenorocit îmi furase canoea. N-aveam niciun chef să mă întorc acasă doar ca să îl văd pe Ankhsheshonq rânjind la mine, aşa că am venit aici ca să fiu cu mama. Îmi pare râu, Senu! Cred că te simţi îngrozitor. Dar nu îmi venea să dau ochii cu nimeni, iar tu erai pe şantier toată ziua, şi… of, nimic nu a mers cum trebuia! Oricum, incantaţia asta nu e bună de nimic. Aruncă papirusul în zid.

Senu se uită la ea.

— De când eşti aici?

Ea îl privi pierdută.

— Nici nu ştiu, de câteva zile, cred. Miu se poate hrăni singură acum şi am adus o grămadă de curmale şi alte lucruri.

— Ai înnebunit, Reonet! De câteva zile? Mai degrabă de o săptămână! Nu ţi-a fost fiică?

— De ce?
— De întuneric… de ka-u*ril*e morţilor…
Ea îl privi cu ochii stinşi.
— Am o lampă. Eu încercam să fac economie la ulei. Tu ce făceai? Voiai să dai foc la morminte? Şi nu sunt copil mic. Nu e nimeni aici, ştiu asta. Nici un ka.
— Ba nu.
Ea îl privi.
— Red poate să stea de vorbă cu ele. Eu am puteri *Heka.*
O secundă ea îl privi ca şi cum ar fi fost gata-gata să plângă. Apoi începu să chicotească.
— Oh, Senu! Eşti atât de amuzant! La fel ca povestea aceea cu jaful! Cel puţin m-ai făcut să rid. Şi n-am mai râs de mult timp.
Senu se ridică în picioare, uitând de tavanul jos. Se lovi la cap şi durerea îi risipi ultimele rămăşiţe de frică.
— Termină! Termină, Reonet! Este adevărat, nu vezi? Tata a fost dus la Cataracta lui Knum. Ar putea să moară. Eu sunt prins pe şantier şi tu stai aici aşteptând să te îmbolnăveşti. Ai furat o incantaţie. O duceai înapoi şi îţi cereai scuze. Nu e atât de grav precum ceea ce mi se întâmplă mie. Cineva a aflat despre jaf. De-asta l-au arestat pe tata. Nu glumesc deloc. Iar dacă tu… dacă tu ai spus ceva…
Nu reuşi să mai termine. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Se priviră şi Reonet se opri brusc din râs.
— Oh, Senu, nu… aş… niciodată… N-am scos niciun cuvânt, jur! Pe viaţa lui Moon.
El se aşeză la loc.
— Ştiam că tu nu ne-ai trăda niciodată. M-am gândit doar că, dacă nu m-ai crezut…
— N-am spus nimănui.
El dădu aprobativ din cap, întrebându-se cine altcineva ar fi putut s-o facă.
— Vei lua parte la jaful din Orizontul lui Kheops? Serios?
— Da. Numai că o să iasă prost din cauza lui Red. O ţine întruna că intruşii nu vor fi atacaţi de *ka-ul* Stăpânului Kheops, dar căpitanul Nemheb nu este de aceeaşi părere, şi el ar trebui să ştie mai bine. A slujit în Templu!

Reonet păli.

— Acest căpitan al tău ar putea avea vreo legătură cu faptul că eu am fost dată afară din templu? Ştie că suntem prieteni.

— Nu m-am gândit la asta.

— Ankhsheshonq e şi el probabil implicat. Reonet strânse pumnii: Îi urăsc pe preoţii *sem!* Mereu cu nasul pe sus; şi poartă pielea aceea de leopard pe umeri ca şi cum ar fi nişte zei cu cap de om! Dacă aşa sunt trataţi scribii, nu cred că mai vreau să mă fac scrib. Respiră adânc, agitată: Of, nu este adevărat. Vreau mai mult ca orice să fiu scrib şi acum ştiu că acest lucru nu se va împlini niciodată. N-ar fi trebuit să îi spun toate lucrurile acelea lui Ankhsheshonq, dar mă *enervase* atât de râu! Se aşeză, clătinând din cap: Am cam dat de bucluc, nu? Ce ne facem?

Senu întinse mâna să ia o curmală, ca să mai câştige puţin timp de gândire.

— Cred că ar trebui să spun cuiva despre Red, dar nu prea am în nimeni încredere. Căpitanul Nemheb are spioni peste tot şi, dacă nu fac ce îmi spune, o să le trimită pe mama şi pe Tamuway să cerşească la Zidul Alb.

Reonet întoarse capul către el, uluită.

— Nu poate să facă asta.

— Poate. Sunt singurul din familie care munceşte.

Rămase încruntată, cu privirea la perete, atât de mult timp, încât pentru o clipă Senu îngheţă, gândindu-se că şi Reonet lucra pentru căpitanul Nemheb.

— Tot nu înţeleg de ce ar avea nevoie un căpitan să fure, zise ea. Şi el, ca toţi ceilalţi căpitani, e putred de bogat. Când e jaful?

— Nemheb nu a vrut să îmi spună. A zis că o să fiu anunţat.

— Săptămâna viitoare are loc vizita Stăpânului Khefren, nu? Probabil că jaful o să fie după vizită, aşa că avem cel puţin câteva zile. Cum rămâne cu bătrânul pitic de la lagună? Părea să fie de partea noastră.

— Prea riscant, zise Senu, clătinând din cap. Pehsukher munceşte pentru Nemheb de ani de zile. A avut şi el puteri *Heka.* Nemheb i-a salvat viaţa sau ceva de genul acesta. Nu am încredere în el.

— Atunci, Batahotep?

— Fii serioasă!

— Sunt serioasă. Este încă în sat. Să ştii că profesorii nu dispar o dată cu terminarea şcolii. Tendele şi tăbliţele se strâng, da.

Senu se încruntă.

— Ce poate să facă *el?*

— Este scrib, nu? Şi lucrează pentru Şcoli, care nu au nimic de-a face cu Construcţiile, deci nu este unul dintre oamenii lui Nemheb. Ar putea să ne ajute.

Senu respiră adânc. Reonet era deşteaptă chiar şi când era supărată şi bolnavă.

— Am putea să ne ascundem în mlaştini până când se termină totul, îi zise el fără să se gândească. Toţi *imakhu* se duc să vâneze acolo. O să-i placă la nebunie lui Miu!

Ea a oftat şi i-a atins mâna.

— Senu, eşti atât de dulce. Dar nu putem să fugim. Tata s-ar putea să nu bage de seamă, dar biata ta mamă? În afară de asta, adăugă ea, nu mai am canoe.

Avea dreptate, bineînţeles. Nemheb ar găsi un mod prin care să le pedepsească pe mama şi pe sora lui.

— Eu ţi-am luat canoea, îi mărturisi el. M-am comportat atât de prosteşte, mi s-a părut că îl văd pe tata… A fost distrusă de curent. Îmi pare râu.

Reonet îl privi supărată.

— Tu mi-ai distrus canoea?

— Îmi pare râu.

— Of, Senu! Ce idiot eşti! Toată munca mea!

— O să te ajut să faci alta.

— Mulţumesc, îi zise ea oftând. Dar durează mult timp şi tu încă mai ai coadă. Dacă ne vede cineva, o să mă oblige să te aduc înapoi.

Lui Senu îi ardeau urechile.

— O să-mi tai coada.

Reonet îl privi nedumerită.

— Fără să îl eliberezi pe Red?

— Da… adică… of, nu ştiu! Zvârli curmala în perete. Nu ştiu ce să fac.

Ochii ei negrii străluceau. Reonet se uită la *sahu-ul* mamei sale, muşcându-şi buzele.

— Du-te mai întâi şi vorbeşte cu Batahotep. Apoi vom lua o hotărâre.

Capitolul 10

MOARTEA

„Salvează-mă de duşmanii de pe
acest pământ al drepţilor, dă-mi
gura mea cu care să pot vorbi,
lasă-mă să uni întind braţele în
prezenţa ta, pentru că eu te cunosc.”
Incantaţia 72

Casa lui Batahotep era aşezată pe o mică movilă, într-un loc ferit, în partea cea mai puţin aglomerată a satului. Semăna cu celelalte case, cu ziduri din cărămizi pătrate şi scară exterioară care ducea la acoperişul plat. Dar statutul lui Batahotep îi permitea o curte privată plină de ghivece mari cu palmieri pitici. Plantele erau tunse şi îngrijite de servitori, aşa că de-a lungul curţii se înşiruiau rânduri ordonate după înălţime, aşa cum îi plăcea lui să îşi aranjeze elevii la şcoală. Un zid ornamental ferea curtea de furtunile de nisip şi de soare.

Senu se apropia de poartă; încetini pasul. Bătrânul scrib stătea pe un covoraş umbrit de frunze, concentrat asupra unei bucăţi de papirus. Vergeaua lui Batahotep nu se vedea, dar asta nu însemna că nu era undeva, prin apropiere. Şi-a aranjat bine tăbliţa sub braţ (ideea lui Reonet, pentru a nu bate la ochi, în cazul în care l-ar fi văzut cineva), apoi şi-a şters palmele ude pe *perizoma.* Nu era prea târziu ca să treacă pe lângă poartă şi să se îndepărteze liniştit.

— Este prea târziu, interveni Red. Ar fi trebuit să fii de-acum o oră la Pasajul Purificării. Şeful s-o întreba deja pe unde eşti.

— Şş! îi zise Senu. Trebuie să ies bine din chestia asta. Lasă-mă să mă concentrez!

Auzindu-l, Batahotep îşi ridică privirea. Ochii lui se îndreptară către Senu şi-l priviră încruntat de sub pleoapele grase.

— Pleacă de-aici! mormăi el. Şcoala s-a terminat. Dacă te mai prind pe-aici, o să… Ochii lui erau aţintiţi pe coada lui Senu: Ce vrei?

Senu îşi umezi buzele. Repetase cu Reonet, dar, ca de fiecare dată când se găsea faţă în faţă cu bătrânul său profesor, se zăpăci.

— Dumneavoastră… testul… am terminat hieroglifele… domnule! îi zise şi îi întinse tăbliţa, destul de murdară.

Reonet terminase hieroglifele cu o noapte înainte. Acum Senu îşi dorea să nu se fi chinuit atâta. Batahotep privi tăbliţa şi zise cu buzele strânse.

— Ce zici tu că e asta?

— Eu… păi… examenul meu, domnule! Vă amintiţi, nu? Aţi zis că, dacă fac douăsprezece hieroglife până la apus, mă recomandaţi anul viitor la templu, şi m-am gândit că, întrucât tatăl meu este… plecat, ar fi posibil să mă duc la templu anul acesta?

Scribul clătină din cap, ca şi cum nici nu i-ar fi venit să creadă ce auzea.

— Până la apusul soarelui în prima zi a *Akhetului,* nu în ziua în care se termină de construit piramida Stăpânului Khefren!

Senu roşi şi îşi plecă ochii.

— Despre asta voiam să vorbesc cu dumneavoastră, domnule, se grăbi el. Voiam să v-o predau până la apus, vă dau cuvântul meu. Dar s-a întâmplat ceva, şi…

Batahotep se ridică în picioare, uitându-se la el alarmat.

— Nu vreau să îţi aud scuzele! Voi, băieţi, mă credeţi cam prost. Am auzit până acum toate scuzele posibile.

— Dar de data asta, nu este vorba de o scuză.

— Am spus că nu vreau să aud nimic! Nu ţin să aflu de ce căpitanul Nemheb vrea să plătească atâta aur pentru ca un băiat să nu treacă un examen. Şi dacă tu ai ceva minte în capul ăla, o să faci ce ţi se spune şi o să îţi ţii gura închisă. Ceea ce i s-a întâmplat tatălui tău nu te-a învăţat minte? Batahotep aruncă o privire neliniştită către porţi, apoi îşi luă papirusul şi călimara de cerneală. Îmi pare rău pentru tine şi pentru biata ta mamă, îi strigă peste umăr, îndepărtându-se. Dar să nu crezi că asta o să mă facă să te recomand la templu înainte ca tu să fii pregătit. Nu mă interesează dacă restul sătenilor îţi văd sau nu coada ta roşcată, eu însă o văd foarte clar. Mai bine te-ai întoarce pe

şantier, acolo unde ţi-e locul, înainte să trimită Nemheb *saper*-ii acasă la tine.

Senu îngheţă, apoi îşi simţi corpul inundat de un val fierbinte de mânie. Căpitanul Nemheb îl plătise pe Batahotep să îl pice! Nu ar fi trecut niciodată examenul acela, oricât de tare s-ar fi străduit, iar profesorul nici măcar nu voia să ştie de ce.

— Hipopotam bătrân şi tâmpit! Red apăru deodată în faţa scribului şi îi scoase limba. Batahotep, care nu avea cum să vadă *ka-ul,* trecu chiar prin el. Red începu să tremure, făcând semne exagerate cu mâna către gât, ca şi cum i s-ar fi făcut brusc râu.

De data asta, glumele *ka-ului* său nu îl înveseleau deloc pe Senu. Batahotep trebuia să asculte toate cuvintele pe care le repetase, tot ceea ce plănuise să spună.

— Aşteptaţi! îi strigă el.

Scribul se apleca ca să intre pe uşă, agăţându-şi peruca în glaf. Peruca îi alunecă peste ochi, dar el nu se opri.

— Nu, aşteptaţi! Senu începu să alerge după el: Trebuie să mă ajutaţi, domnule. Vă rog! Căpitanul Nemheb vrea să ne oblige pe mine şi pe Red să îl ajutăm să jefuiască piramida…

Batahotep îi trânti uşa în nas.

Red veni lângă el şi făcu un semn destul de nepoliticos către casă.

— Lasă-l în pace, îi zise *ka-ul* său. Oricum, nu ar fi făcut nimic. Este prea gras. Dacă ar încerca să meargă cu corabia până la Palat ca să îl avertizeze pe Stăpânul Khefren, s-ar scufunda.

Senu a strâns tăbliţa în mână privind uşa închisă.

— M-a auzit, şopti el. Sunt sigur de asta.

— Presupun că de-asta a pălit aşa şi stă sprijinit de zid.

Senu îi aruncă o privire severă Ka-ului. De obicei, Red nu vorbea despre ceilalţi. Deodată, curtea îi dădea senzaţia unei capcane. Frunzele palmierilor pitici ai lui Batahotep erau încremenite, în jurul lor, nici cea mai uşoară adiere. I se păru că aude scârţâitul unor sandale pe aleea din faţa porţii; întoarse imediat capul, dar nu era nimeni. Senu simţea că explodează.

— Crezi că o să-i spună căpitanului Nemheb? murmură el.

Red clătină din cap.

— Nu, dacă are puţină minte. Ai auzit ce a spus. Nu vrea să ştie ce pune Nemheb la cale. Probabil îi este frică să nu fie trimis la tatăl tău, la Cataracta lui Knum.

De data asta, Senu izbucni în râs. Imaginea profesorului lor durduliu, spărgând granit în mine, alături de *mertu* condamnaţi, era de-a dreptul comică. Apoi şi-a amintit că, în curând, Tefen urma să facă exact acest lucru şi râsul i-a rămas în gât. Privi tăbliţa, liniile îngrijite ale lui Reonet, pe care el le pătase cu degetele lui transpirate, străfulgerat de gândul că obiectul acela era responsabil pentru toate necazurile din viaţa lui. Ridică deasupra capului tăbliţa şi o izbi cu toată puterea în uşa lui Batahotep. Tăbliţa din calcar pocni zgomotos. Ce plăcere!

— Iată ce cred eu despre testul ăsta idiot! strigă Senu, călcând peste bucăţile de pe jos, spărgându-le în bucăţele cât mai mici. Şi asta puteţi să faceţi şi cu şcoala aia tâmpită! Ca să vedeţi cât îmi pasă! Noi o să plecăm şi nu o să ne mai întoarcem niciodată. Niciodată!

Câteva femei care se duceau la lagună, cu braţele pline de rufe murdare, se opriseră în faţa porţii şi se uitau la el ca la un nebun. O mână de copii mici, cu coada Ka-ului atârnând într-o parte, au început să fugă, ţipând şi chicotind. Senu privea încruntat casa lui Batahotep, întrebându-se de ce nu ieşise niciun servitor ca să vadă ce se întâmplă. Clătină din cap şi îşi scutură picioarele de resturile de la tăbliţă. Uşa rămânea în continuare închisă. Batahotep nici măcar nu îl ameninţase că o să îl bată.

— Hai, Red, zise el. Pierdem timpul aici. Hai s-o găsim pe Reonet!

Se puseseră de acord să se întâlnească la lagună, după întrevederea cu Batahotep, pentru a discuta. Ajuns la jumătatea dealului, Senu văzu vârfurile de papirus legănându-se în vânt şi auzi înjurăturile murmurate de Reonet. A găsit-o pe fată cu genunchii în noroiul negru; în mână ţinea o seceră veche cu care tăia trestii. Avea părul plin de cocoloaşe de noroi, iar faţa şi braţele îi erau şi ele negre de noroi. Rochia era udă şi murdară. Senu nu înţelegea ce tot mormăia fata, dar cuvântul „tâmpit“ se distingea destul de clar.

„… O seceră tâmpită… descântece tâmpite… preoţi tâmpiţi… băieţi tâmpiţi!“

— Cred că asta se referă la tine, îi zise Red în şoaptă.

Senu îşi muşcă buzele, stingherit de amintirea propriei izbucniri.

— Aşadar? îl întrebă Reonet, cu mâinile în şolduri. Ai de gând să stai acolo cu gura căscată toată ziua sau pui şi tu mâna şi mă ajuţi? îi zise şi îi aruncă secera care se scufundă încet în noroiul de la picioarele lui. Secera asta tâmpită e tocită, nu mai pot de mâini. Ce a zis bătrânul Batahotep?

Senu a scos secera din noroi, apoi şi-a şters mâinile de *perizoma.* Apele începuseră să se retragă, dar noroiul era ca orzul negru şi des. Soarele nu îl uscase încă. Reonet îi dădu un brânci.

— Hai! Nu poţi să tai trestii fără să te uzi la picioare!

— Dar nici nu poţi să faci o canoe din trestii ude, bombăni Senu.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să îmi strici canoea. Aşadar? O să rezolve el?

— N-a vrut să asculte.

Îl privi neîncrezătoare.

— Nu i-ai spus despre jaf?

— Ba da, dar…

— Şi? Ce a zis?

— Nimic. Mi-a închis uşa în nas.

Ea îl privi din nou.

— Şi tu ce ai făcut?

— Am aruncat tăbliţa în uşă. Zâmbi.

— Oh, Senu, eşti îngrozitor! Ştiam eu că trebuia să vin cu tine. Probabil că a crezut că e vreo glumă.

Senu se încruntă.

— Puţin probabil. Sunt sigur că m-a crezut. Părea speriat. Se pare că şarpele acela de Nemheb l-a plătit ca să fie sigur că o să pic examenul, numai că nu i-a spus şi de ce.

Reonet clipi.

— Ei bine, acum ştie, zise ea. Poate că o să se ducă la autorităţi, după ce se gândeşte mai bine. Nu e nevoie să menţioneze de mită. Mai e timp până la vizita Stăpânului

Khefren. Făcu o pauză şi privi către şantier: Mă întreb dacă asta este cauza!

— Ce?

— M-am tot gândit de ce preoţii m-au dat afară din templu. Ai dreptate, nu ar fi făcut asta doar pentru că am furat o incantaţie – toată lumea care lucrează acolo poate copia incantaţiile şi presupun că pe pereţi nu sunt scrise cele cu adevărat importante. Dar câteodată Ankhsheshonq aducea preoţi mai tineri şi vorbeau despre tot felul de lucruri interesante. Zei, zeiţe, înmormântări, vrăji... Eu eram mereu cu urechile ciulite şi cu o zi înainte să-l aresteze pe tatăl tău i-am auzit vorbind despre un scarabeu de templu şi despre un ka r*eg*al. Păreau îngrijoraţi. Şi cred că atunci m-a prins Ankhsheshonq că ascultam.

Senu încremeni.

— Un scarabeu de templu? Asta este un fel de amuletă, nu? Gef m-a ameninţat odată cu una. Ce legătură are?

Ea îl privi absentă.

— Uitasem că încă nu ţi-ai tăiat coada. Stai liniştit, o să înţelegi, când o să îl eliberezi pe Red. Credeam că era numai ca să ne sperie pe noi. Nu ne mai pot da ordine, aşa că au inventat altceva ca să ne controleze. Inspiră adânc: Preoţii pot chema prin incantaţii *ka-urile* adulte, apoi le închid în scarabei, pedepsindu-i astfel pe oameni. Eu nu credeam că există asemenea lucruri oribile, dar încep să mă îndoiesc. Şi ziceau ceva de un *ka* regal...

Se uită în jur.

— Oh, Senu, dacă planul lor este să-l închidă pe *ka-ul* Stăpânului Khefren într-un scarabeu? îi zise ea încet.

Senu simţi că se sufocă, imaginându-şi-l pe Red închis într-o amuletă micuţă.

— Dar de ce să vrea să îl închidă pe *ka-ul* Stăpânului Khefren? Şi de ce să aştepte până vine aici? Clătină din cap: Nu te mai gândi la asta, Reonet! Sunt alte lucruri mai importante la care trebuie să ne gândim, bunăoară, ce facem dacă Batahotep nu ne ajută. Şi trebuie să aflu mai multe despre puterile mele *Heka.*

Pentru o clipă, ochii lui Reonet s-au întunecat.

— Orice s-ar întâmplă, Senu, să nu îi întrebi pe preoţi.

— După ce te-au dat afară? Nici vorbă.

Rânji. Dar continuă să se gândească la ceea ce spusese Nemheb despre templu, despre copiii cu puteri *Heka,* duşi acolo pentru a fi pregătiţi. Preoţii ar putea cunoaşte răspunsurile la întrebările sale.

Şi-au petrecut restul după-amiezii tăind trestii pentru canoe, deşi era evident că n-aveau cum să termine platforma înainte de vizita Stăpânului Khefren. Suita regală sosea pe şantier peste câteva zile şi, cu siguranţă, vigilenţa *saper*-ilor urma să sporească; n-aveau cum să mai rişte să ia lemn.

Reonet era tot mai tăcuta. Îl privea aproape tot timpul, mai ales când Red se prostea şi îl făcea să râdă.

— Cât de fericit eşti tu, Senu, îi zise ea la un moment dat, cu o voce subţire. Mi-e dor de Moon. Tare dor.

— Reonet…? Senu lăsă secera în jos şi făcu un pas către ea, apoi se opri, simţindu-se stingherit.

— La început nu a fost aşa de rău, îi zise ea fără să îl privească. O aveam pe Miu, era şi şcoala, aveam prieteni cu care mă duceam să vâslesc. Chiar şi când eram la templu, a fost bine. Se întâmplau atâtea, erau atâtea lucruri noi de învăţat. Apoi tatăl tău a fost arestat şi totul a început să meargă prost… Respiră zgomotos: Ka-u*l mam*ei mele nu poate să stea de vorbă cu mine. Iar cu Moon mi-e atât de greu să intru în contact, chiar şi atunci când visez.

— Nu poţi să vorbeşti cu ea în vis? Simţea că i se face rău de la stomac: Dar eu credeam…

— Şi eu. Aşa ţi se spune când ţi se taie coada. „Stai liniştit, *ka-ul* tău îţi va fi mereu alături când vei avea nevoie de el.“ Dar nu este adevărat! Noi creştem, iar Ka-urile îşi văd de treaba lor. Nu le pasă de noi, nu le pasă deloc de noi.

Red plutea neliniştit în umbrele capetelor pufoase ale papiruşilor imenşi. Senu îl privi încruntat. Umerii lui Reonet tremurau. Un gând îl fulgeră pe Senu.

— Red? şopti el. Există scarabei de templu?

Red dispăru încet-încet până când coada lui deveni o pată pe apă.

— Întoarce-te! ţipă Senu. Este important!

Spre surpriza lui, *ka-ul* său reapăru.

— Există o vrajă pe care o fac preoţii, îi şopti el. Dar oamenii nu mai au puterea să o facă. Numai câţiva ar mai putea.

Senu îngheţă.

— Moon… ar putea să fie şi ea închisă?

— Poate. Avea o voce stranie. Dar incantaţiile le împiedică pe *ka-uri* să se uite înăuntru.

Reonet îl privea cu ochii mari.

— Ce? îl întrebă ea. Ce spune Red?

El îi povesti ce îi spusese Red, iar ea gemu.

— Aşadar, este adevărat. *Ka*-urile pot fi într-adevăr închise. Şi eu chiar îl cred în stare de asta pe Ankhsheshonq! Dacă i-a făcut asta lui Moon, o să…

O să îl *omor.*

— Sunt sigur că nu a…

Un ţipăt ascuţit care venea de undeva de pe malul râului i-a întrerupt.

Reonet a întors capul. Senu a îngheţat. Red sări din stufăriş ca o pasăre speriată, îşi pierdu pentru o secundă forma, apoi sclipi ca o stea în zorii zilei. Au alergat către mal, sărind peste şanţurile de irigare şi canalele care le umpleau gleznele de noroi. Au ajuns printre ultimii. Aproape toată lumea din sat, inclusiv câţiva băieţi *mertu* care se grăbiseră într-acolo ca să vadă ce se întâmplase, se înghesuia pe mal cu ochii holbaţi la ceva ce se înţepenise în stufăriş. Se vedeau bucăţi de pânză murdară şi… un cadavru umflat. Unul dintre băieţi a împuns cadavrul cu un băţ, stârnind şi mai multe ţipete.

— Mort, s-a pronunţat el cu un ton satisfăcut.

Femeile şi-au tras într-o parte ţâncii şi le-au zis copiilor mai mari să nu se mai uite. Apoi au trimis pe unul dintre băieţi să cheme *saper*-ii. Bărbaţii, care lucrau în templul de la râu al Stăpânului Khefren, alarmaţi de ţipete, au venit în fugă de-a lungul malului.

Reonet şi-a croit drum cu coatele prin mulţime. Senu a urmat-o în silă. Aruncând încă o privire către cadavru, băiatul încremeni, îngrozit. Peruca şi sandalele dispăruseră, hainele fine fuseseră distruse de noroi. Dar nu se putea înşela în privinţa identităţii înecatului.

— Batahotep, îngăimă el.

Reonet păli. Se priviră. Fără niciun cuvânt, ieşiră val-vârtej din mulţime, fugind să se adăpostească sub palmieri.

— Mi-e frică, Senu, şopti ea.

Nu trebuia să fii un geniu ca să îţi dai seama de ce.

— Şi mie.

Capitolul 11

CAMERA OARBĂ

„Viziunea ta este clară
în Casa întunericului.”
Incantaţia 169

Moartea lui Batahotep a schimbat complet situaţia. Fie că scribul încercase să îl avertizeze pe Stăpânul Khefren despre jaf şi fusese prins, fie *medjay*-ul lui Nemheb îl urmărise pe Senu şi-l auzise cerându-i ajutorul, ei nu mai aveau nici o scăpare. În momentul în care Nemheb descoperea că Senu îi spusese şi lui Reonet, viaţa ei era în pericol.

Planul lui Senu era să fure o canoe chiar în noaptea aceea şi să fugă amândoi cât timp *saper*-ii erau încă ocupaţi să ancheteze moartea lui Batahotep. Dar Reonet nu era de acord. Cu siguranţă, în căutarea asasinului lui Batahotep, *saper*-ii urmau să controleze orice ambarcaţie neînregistrată care părăsea şantierul. În afară de asta, mai era şi Miu, pe care nu putea s-o lase singură, plus alte câteva lucruri de aranjat înainte de plecare. Până la urmă, s-au înţeles ca Senu să se întoarcă la muncă şi să se comporte cât mai normal posibil până în ajunul vizitei Stăpânului Khefren, când, sperau ei, toată lumea o să fie atât de agitată şi ocupată, încât nici nu o să observe doi tineri *hemutiu* pe râu.

Cele două zile care au urmat au fost cele mai lungi din toată viaţa lui Senu. Nu era sigur că Sobek chiar crezuse scuza lui pentru ziua liberă, anume că obrazul i se infectase din nou, dar marele şef de echipă nu insistase prea mult. Toate echipele fuseseră obligate să rămână o oră în plus pentru a încerca să termine cel de-al nouălea nivel al noii piramide, înainte de sosirea Stăpânului Khefren, şi toată lumea era mai nervoasă şi mai irascibilă decât de obicei. Chiar şi tradiţionalul joc al amuletei îşi pierduse tot farmecul. Senu nu ştia însă dacă acest lucru era cauzat de absenţa lui Gef sau de iminenta vizită

regală. De mai multe ori, lui Senu şi lui Red li s-a spus că trebuie să se ocupe de *ka-ul* Stăpânului Kheops şi, din nou, Red a insistat să îl asigure pe băiat că nu are de ce să îşi facă probleme.

În ultima seară, de îndată ce supraveghetorul i-a dat ordin să aducă uneltele jos, Senu a coborât de pe piramidă şi a început să alerge către Pasajul Purificării. Sobek a strigat ceva după el, dar el s-a făcut că nu îl aude. S-a dus într-un suflet la lagună, terorizat de gândul că Reonet ar putea să creadă că el nu o să apară. Dar când a ajuns la locul lor de întâlnire, ea nu era.

S-a învârtit pe sub palmierii umbroşi ceva timp, îndeajuns cât să fie cuprins de remușcări. Mama lui o să înceapă să îşi facă griji când o să vadă că nu se întoarce acasă de la muncă. Se întreba dacă ar trebui să lase un mesaj cuiva din sat. Apoi zări un *saper* care mergea agale pe mal, împungând cu suliţa stufărişul. Clătină din cap. Mama şi sora lui ar fi trimis pe cineva din sat după el, nu un *saper.* Dacă nu ştiau unde se dusese, Nemheb n-avea cum să le facă să îi spună.

Deasupra platoului, stelele străluceau cu o lumină orbitoare. Noua piramidă, neterminată încă, începea să se zărească deasupra Zidului lui Amun. Dincolo de schelărie, Orizontul lui Kheops reflecta lumina stelelor, palid şi maiestuos. *Saper*-ii de serviciu se strigau unii pe alţii în spatele Zidului, vocile lor răsunând puternic în noapte. Senu începu să tremure înţelegând nebunia pe care voiau s-o facă Scorpionii. Chiar dacă intrau noaptea, n-aveau cum să nu fie văzuţi de cineva.

— Red, şopti el. Red, poţi să vii acum. Este în regulă, nu o să ne mai ducem acolo. Niciodată.

Nu se aştepta ca Red să apară prea repede. De data asta Red nu a făcut niciun comentariu „inteligent”. A apărut pur şi simplu, unduindu-se încet, în faţa unui palmier, al cărui trunchi se vedea prin corpul lui fantomatic.

— Te rog să nu mă pui să discut cu *ka-ul* lui Batahotep, îi zise el cu voce supusă.

Senu clipi, dându-şi seama că nici măcar nu se gândise la asta.

— Nu fi prostuţ, n-a vrut să ne asculte el nici când era viu, darămite acum când e mort!

— Sau mamei dublurii umane a lui Moon?

— Nu o să te mai pun să vorbeşti cu Ka-urile morţilor niciodată. Promit! Plecăm de-aici în noaptea asta. O să îl salvăm pe tata şi totul o să fie bine.

Privi către cărarea care ducea în sat. Nici urmă de Reonet.

— Chiar promiţi? îl întrebă Red.

— Da. Ştiu ce frică îţi este. Şi mie. Doar că Nemheb a fost atât de… of, nu mai contează, vino aici! Te rog!

Faţa lui Red se lumină. Îl luă pe Senu în braţe, iar acesta simţi o mare uşurare. Red îi transmitea atâta dragoste! Închise ochii, respiră adânc şi izbucni în plâns.

Aşa l-a găsit Reonet, îmbrățișându-l încă pe Red, cu obrajii scăldaţi de lacrimi. Senu îşi şterse grăbit lacrimile, cu obrajii arzând. Reonet nu a zis nimic. Într-o mână o ţinea pe Miu, în acelaşi coş pe care îl luaseră la vânătoare. În cealaltă mână, un alt coş, plin cu pâine şi peşte afumat. În jurul taliei îşi legase o funie. Învelit într-o cârpă, scânteia un cuţit lung de bucătărie.

— Îmi pare rău că am ajuns aşa târziu, îi zise ea. Mi-a luat o grămadă de timp să o prind pe Miu. Drăcușorul ăsta mic se dusese să prindă şobolani. Tu aşa vii?

Senu îşi luă ochii de la cuţit şi se privi. Era încă îmbrăcat cu *perizoma* veche şi pătată pe care o purtase pe şantier.

— Aşa cum?

— Nu-ţi mai iei nişte haine de schimb, ceva?

Senu dădu din umeri. Din nou se simţea vinovat, amintindu-şi de mama lui şi de Tamuway.

— Îl am pe Red. De altceva nu am nevoie.

Expresia serioasă de pe faţa lui Reonet se transformă repede într-un zâmbet larg.

— Bine că vin eu cu tine, pentru că tu nu te-ai descurca de unul singur, Senu, fiul lui Tefen! Noaptea e frig, ştii asta. El roşi, iar ea chicoti: Stai liniştit, în seara asta o să te încălzeşti vâslind. O să facem noi rost de nişte haine.

Găsirea unei canoe s-a dovedit mai uşoară decât ar fi crezut. Datorită vizitei Stăpânului Khefren, de a doua zi, majoritatea copiilor *hemutiu* fuseseră obligaţi să ajute la pregătiri, aşa că puteau alege între mai multe ambarcaţii destul de bune. Dar Reonet începuse brusc să facă mofturi, ba trăgea de legăturile

trestiilor, ba încerca platformele de lemn, sărind pe ele, în timp ce Senu stătea ca pe ghimpi, privind neliniştit în jurul său.

— Ia-o pe prima, îi zise el iritat. Repede, să nu ne vadă gărzile de pe zid.

Dar Reonet nu voia să se grăbească.

— Niciuna de-aici nu e la fel de bună ca a mea, mormăi ea. O să se umple imediat de apă.

— În felul ăsta o să fim prinşi înainte să apucăm să plecăm! izbucni Senu, încordarea făcându-l să îşi piardă cumpătul.

A urmat o altă controversă legată de direcţia în care trebuiau s-o apuce. Bineînţeles că Reonet zicea că ar trebui să o ia în jos, către mlaştini. În primul rând, era mai uşor şi mai rapid să vâsleşti în sensul curentului decât împotriva lui; în plus, puteau găsi adăpost, vânat şi o climă mai blândă. Nu trebuiau decât să treacă, fără să fie văzuţi, pe lângă şantier şi apoi pe lângă Templul Soarelui. Nici nu se compara cu celălalt traseu, care îi ducea pe lângă Palatul Zidului Alb, tocmai atunci când Stăpânul Khefren se pregătea să-şi înceapă Turul Regal.

— În afară de asta, adăugă ea, a fost ideea ta, nu? Miu o să aibă ce vâna, aşa ai zis.

— Tatăl meu a fost dus în cealaltă parte, zise Senu hotărât.

— Nu are nici o logică! Chiar dacă am ajunge din urmă barca, cum să salvăm un prizonier? *Vrei* să îl urmezi pe tatăl tău în mine?

La gândul de a nu-şi mai vedea niciodată familia, ochii lui Senu s-au umplut de lacrimi.

— Poate că totuşi nu ar trebui să plecăm, îngăimă el.

Red stătea în faţă, tăcut, foarte puţin vizibil.

Reonet îşi aruncă vâsla şi îl privi cu ochii scânteind.

— Eşti imposibil! Nu e de mirare că bătrânul Batahotep se purta aşa cu tine!

— Nu e cinstit! Tatăl *tău* nu a fost dus în mine.

— Cel puţin, tatăl *tău* nu te urăşte pentru că mama ta a murit când te-a născut!

Începuseră să ţipe unul la altul. Dându-şi seama că era un lucru cu adevărat prostesc, se priviră în ochi, oftând.

Senu clipi, cuprins de un sentiment ciudat.

— Nu am ştiut…

— De unde să ştii? De ce crezi că îmi doream atât de mult să iau legătura cu *ka-ul* mamei mele? Nu am avut ocazia de a o cunoaşte. Niciodată.

— Îmi pare râu.

Reonet oftă.

— N-are de ce să îţi pară râu. Tata are dreptate. Nimic nu o s-o aducă înapoi. Şşş!

Auzind un foşnet în stufăriş, amândoi au încremenit.

— E cineva acolo, şopti Senu, cu inima cât un purice.

Reonet a rămas câteva secunde nemişcată, ascultând.

— Nu, este doar o raţă, zise ridicând fără zgomot vâsla. Hai odată, o luăm în sus. Dar ai putea şi tu să mă ajuţi! Sunt două vâsle. Nu pot să înfrunt de una singură curentul lui Hapi.

Au ieşit din stufăriş, s-au îndepărtat de mal şi nu după mult timp au ajuns pe cursul principal al râului; Senu începuse deja să transpire. Stelele se reflectau în apa neagră, amintindu-i lui Senu de noaptea în care fusese atât de aproape să se înece. Dar, în ciuda mormăielilor lui Reonet, curentul nu era nici pe departe la fel de puternic precum în noaptea aceea; aşa că înaintau încet, dar sigur, de-a lungul canalelor de lângă mal. Braţele îl dureau îngrozitor, dar nu îndrăznea să o roage pe Reonet să facă o pauză. Ea stătea în faţa lui, în genunchi, vâslind într-un ritm perfect; agrafa ei turcoaz scânteia în lumina lunii. Senu privea neliniştit în depărtare, unde începeau să se vadă câmpiile lui Nemheb, albe în lumina lunii. Senu greşi următoarea mişcare de vâslă şi coşul lui Miu se umplu de apă; Miu, cu urechile ude şi pleoştite, începu să miorlăie supărată.

Reonet întoarse capul.

— Fii atent! Vrei să ne înecăm sau ce? În curând ne apropiem de Palat. Ar trebui să ne furişăm către celălalt mal.

— Nu! Nu încă, zise Senu, care începuse din nou să transpire.

— Malul acesta o să fie plin de gărzi. Dacă traversăm acum avem o şansă să trecem fără să ne vadă cineva.

— Dar curenţii…

Ea îi aruncă o privire plină de reproş.

— Asta a fost ideea ta, dacă îţi aduci aminte. Dacă ţi-e frică, putem să ne întoarcem chiar acum.

Senu privi în spate. Casa lui Nemheb se făcea din ce în ce mai mică. Se relaxă puţin, apoi înţepeni din nou, cuprins brusc de spaimă.

— Cred că ne urmăreşte o barcă.

Reonet privi cu atenţie întinderea de apă.

— Nu văd nimic.

— A intrat în stufărişul de-acolo.

Au mai stat puţin să se uite, dar n-au zărit nici o mişcare. Senu începea să creadă că barca fusese doar o închipuire.

Reonet îl privi din nou reprobator.

— Nu e momentul să te ţii acum de glume, Senu!

Se încruntă şi cârmi canoea către curent.

Senu era atât de concentrat să se uite la stufărişul din spate, încât nici nu a observat pericolul din faţa lor, până când nu a auzit cuvintele lui Reonet:

— Repede! Vâsleşte, dacă vrei să mai trăieşti, îi zise ea gâfâind.

Zări două ambarcaţii negre care se îndreptau către ei în întunericul nopţii. Canoea, prinsă în curent, îşi mări brusc viteza şi începu să alunece repede pe apa neagră, cu reflexe argintii. Copiii încercau, mişcând disperaţi vâslele, să împiedice răsturnarea canoei. Ajunşi în dreptul stufărişului unde Senu văzuse prima barcă, aceasta ieşi din ascunziş. În barcă se vedeau doi bărbaţi cu pielea închisă la culoare, aplecaţi peste margini, care strigau. Reonet le arătă pumnul în timp ce treceau chiar pe sub nasul lor. Senu se ghemui, îngrozit, sperând ca aceştia să nu aibă lănci.

Pentru un moment, Senu a crezut că au scăpat. Apoi ceva, şuierând îngrozitor, i-a zburat pe lângă ureche. Din stufărişul des ţâşnise o suliţă cu cârlig, de care era prinsă o funie şi care se înfipse în spatele canoei, zgâlţâind-o din toate încheieturile. Senu îşi pierdu echilibrul, iar vâsla îi zbură din mână. Coşul în care stătea Miu alunecă de pe platformă şi căzu în apă. Reonet ţipă alarmată şi se repezi să îl prindă. Vâsla ei se pierdu în curent. Privi disperată în jurul ei, neînţelegând ce se întâmplă.

— Harpon[3] de hipopotam! strigă Senu, aşezat pe burtă şi încercând să desfacă frânghia. Înainte să apuce să scoată cârligul, deasupra lor se lăsă o plasă, prinzându-i pe amândoi într-o ţesătură deasă de fire groase.

— Nu! strigă Reonet, agitându-se în plasă ca un crocodil înnebunit. Miu se îneacă! Senu, fă ceva!

Panica era prea mare pentru a mai putea gândi. Senu văzu pisica zbătându-se să îşi ţină capul afară, închisă în coşul care era deja prins de curent. Senu, îngrozit, începu şi el să se agite, întrucât plasa îi trăgea pe el şi pe Reonet în râu. Apoi îşi dădu seama că încă putea să respire. Curentul negru nu se închidea deasupra capului lui, iar ei nu se mai aflau în apă, ci erau târâţi prin stufăriş.

Faţa îngrijorată a lui Red apăru de cealaltă parte a frânghiilor înnodate.

— Senu! Senu! E în regulă, sunt aici! Prinde-te de mâinile mele!

Red şi-a băgat degetele lui fantomatice printre găurile plasei; *Ka-ul* său strălucea din nou, cu lumina aceea palidă şi albastră, ca în ziua aceea când îl salvase pe Senu de sub blocul de piatră. Inima lui Senu începu să bată mai tare. A întins mâna către Red, dar imediat a simţit greutatea unui picior mare şi greu pe braţul său ţintuindu-l în noroi.

— Cuţitul tău! îi strigă lui Reonet, prin firele acelea care se mişcau, strângându-l din toate părţile. Foloseşte cuţitul!

Reonet încetă să se mai agite şi se răsuci în plasă, încercând să scoată cuţitul din toc. O mână neagră apucă însă arma înaintea ei. Cineva chicoti.

— Nu, pisicuţa mea sălbatică, zise o voce cu accent kuş.

Şi imediat o aripă neagră a întunecat cerul, acoperind stelele. Senu, urlând, se prăbuşi la pământ, strivit sub greutatea aripii. Mirosea a sânge şi a moarte. Simţea că se sufocă sub cutele groase ale pielii care îl acoperea. Nu vedea absolut nimic, funiile plasei îi intrau adânc în piept şi îl durea un picior, prins într-o poziţie incomodă. O auzea pe Reonet, care ba ţipa şi înjura, ba o

[3] Unealtă în formă de lance, cu vârf metalic în formă de cange, prinsă cu o frânghie lungă şi groasă, întrebuinţată pentru vânarea balenelor, rechinilor. (n.tr.)

plângea cu sughiţuri pe Miu. Imaginea pisicii închise în coşul care se scufunda trecu prin faţa ochilor lui Senu. Înduioşat, îşi plecă privirea. Se auzeau mai multe voci care vorbeau în limba kuş. Cineva a dat un ordin şi ţipetele lui Reonet au încetat.

— Reonet! strigă el de sub piele, cu voce înăbuşită. Red? Ce se întâmplă?

— Senu! ţipă *ka-ul* lui. Senu, pe mine o să… este incantaţia care mă cheamă… Nu… nu vreau să mă duc… cuvintele lui Red se pierdură asemenea prafului în vânt.

— Red! îl strigă Senu. Red!

Nimic.

Senu renunţase la luptă. Picioarele îi tremurau ca unui copil. Îl luaseră pe Red, la altceva nu se mai putea gândi. Şi o răniseră pe Reonet.

Pielea de hipopotam se înfăşură în jurul corpului său, luându-i şi ultimele guri de aer. Tot mai multe frânghii în jurul corpului său care îl strângeau, blocându-i braţele şi picioarele, sufocându-l. Îşi simţea muşchii încordaţi de groază.

— Re… e… ed!

La ţipătul său sugrumat, ceva înţepă pielea care îl acoperea, undeva aproape de gură. Respiră lacom prin micuţa gaură. Apoi simţi cum nişte mâini puternice îl ridică şi îl poartă câţiva paşi, după care îl aşază pe ceva tare şi mişcător. Sub el, se auzea susurul râului. S-a chinuit din răsputeri să nu leşine, încercând să-şi dea seama dacă Reonet fusese luată prizonieră împreună cu el şi, totodată, care era direcţia în care se îndreptau. Dar pielea îi înăbuşea auzul şi nu putea să-şi dea seama încotro se îndreptau. Prin deschizătura aceea mică nu intra aer îndeajuns. Dar mai rău decât orice era că nu îşi putea simţi *ka-ul.*

Nu mult după începutul acestei călătorii de coşmar, Senu nu a mai rezistat şi a leşinat.

Când s-a trezit, se putea mişca, dar nu vedea încă nimic. Era beznă ca într-un mormânt. Şi-a frecat ochii; de data asta nu era legat la ochi. A pipăit piatra rece de lângă el, cuprins de spaimă.

„Trebuie să fie o uşă, şi-a spus. Pe undeva. Trebuie să fie.“

Foarte încet, ameţit de întuneric, s-a ridicat şi a început să pipăie în jurul său. Piatră, numai piatră, a cărei suprafaţă era plină de crestături şi denivelări.

— Red? zise el încet. Reonet?

Şoaptele sale s-au izbit de ziduri, făcându-l să priceapă dimensiunile temniţei sale. Îngrozitor de mici!

Şi-a ridicat o mână deasupra capului. Piatră, la fel de aspră, şi tot mai multe cocoloaşe şi crestături ciudate. A tresărit şi s-a forţat să se târască, pipăind cu o mână în faţa lui. Un alt zid. S-a dat înapoi. Perete.

Apoi s-a târât către dreapta.

Perete.

La stânga.

Perete.

Toată suprafaţa acestuia era scrijelită. Pipăi peretele şi recunoscu uimit o hieroglifă.

„Incantaţii”, îşi dădu el seama.

Se ghemui cât putu de mult, cu mâinile strânse la piept.

Era atât de întuneric, atât de puţin spaţiu! Nu era aer. Şi pentru prima dată în viaţa lui, *ka*-ul său nu era cu el.

Degetele sale se mişcau neputincioase peste incantaţii.

— Te rog, suspină el. Te rog, dă-mi drumul! E o greşeală. Dă-mi drumul! Te rog! O să fac orice, numai dă-mi drumul, te rog, dă-mi drumul!

Dar nu a venit nimeni. Şi, aşa cum se aştepta deja, vechiul coşmar s-a întors să-l chinuie.

Avea opt ani şi era în mormintele *hemutiu* împreună cu Ka-urile morţilor. Erau trupuri umane cu capete de lei şi trupuri de pisici cu capete de om. O creatură cu corp de şarpe, aripi cu solzi, şi faţa unei femei care îi aducea aminte de bătrâna regină din picturile tatălui său. Străluceau cu o lumină albastră şi încercau să îi spună ceva. Nu auzea prea bine cuvintele.

— Unde este Red? întrebă el în şoaptă. Ce i-aţi făcut?

Ka-urile au început să strige mai tare. Pentru prima dată el a înţeles ceea ce spuneau.

— ÎNCHIS! ÎNCHIS! CEL MARE ESTE ÎNCHIS!

Era închis, bine, înţelesese.

— Plecaţi, gemu el, punându-şi mâinile la urechi. Nu vă pot ajuta. Plecaţi…

Mult mai târziu, de cealaltă parte a zidului s-a auzit un zgomot. S-a ridicat cu inima cât un purice şi a privit firicelul de

lumină care se lărgea încet în faţa lui. După atâta timp de stat în întuneric, luminiţa aceea era orbitoare. Şi-a dus o mână la ochi, crezând pentru moment că se întorsese în coşmarul lui şi ka-urile morţilor veneau din nou după el. Dar silueta subţire din lumină era un om. Iar forma aceea spectrală care se grăbi să o ia în faţa siluetei era…

— Red! suspină el, aruncându-şi braţele în jurul *ka-ului* său şi strângându-l cu putere la piept.

Uşurat deodată, obrajii i s-au umplut de lacrimi de dragoste. Cel care îl făcuse prizonier stătea afară şi privea. După o vreme, o voce familiară, metalică a zis:

— Cred că îţi dai seama, Senu, că ştiu exact ceea ce te sperie. Te afli în ceea ce se numeşte o Cameră Oarbă. Incantaţiile îl împiedică pe *ka-ul* tău să te găsească. Dacă încerci din nou să fugi de îndatoririle tale, eu pot să-ţi fac alte lucruri şi mai rele. Asta nu este decât o mică demonstraţie. Vino acum! Vreau să mă asigur că ne înţelegem, înainte să te întorci la Locaşul Adevărului.

Senu şi-a ridicat faţa scăldată în lacrimi.

— Tu ai fost, nu? zise el încet. *Tu* l-ai trimis pe tatăl meu la Cataracta lui Knum!

Pe buzele lui Nemheb flutură un zâmbet.

— Mda. Aşadar, nu eşti atât de prost precum zice toată lumea.

Brusc, Senu a fost cuprins de o furie teribilă, care a stins şi ultimele rămăşiţe ale fricii. Se repezi la căpitan, lovind cu pumnii în gulerul de aur de la gâtul acestuia.

— Te urăsc! *Te urăsc!*

Nemheb s-a retras într-un pasaj fără ferestre, ai cărui pereţi erau luminaţi de torţe. Apoi s-a dat într-o parte, făcându-i loc *medjay*ului care îl însoţea. Acesta îl apucă pe Senu de coadă şi îl trase. Senu încercă să se lupte, dar braţul gros al aceluia îi înconjură gâtul. Nemheb împunse bărbia lui Senu cu bastonul lui de scrib.

— Vrei să te întorci? în întuneric, fără *ka-ul* tău?

Senu se potoli. Şi începu să transpire din nou.

— N-ai cum să îl ţii departe de mine!

Nemheb ridică o sprinceană.

— Nu pot? întreabă-l!

— El m-a chemat, printr-o incantaţie, zise Red. Dar nu are puterea unui preot, deci nu poate să mă ţină mult.

— Vezi incantaţiile acestea?

Nemheb luă o torţă din perete şi o roti în jurul său, arătându-i hieroglifele care în lumina mişcătoare păreau nişte păianjeni care se zvârcoleau. Senu le privi înfricoşat.

— Eu le-am făcut. Nemheb părea mândru de această realizare: *Ka*-urile nu pot să vadă prin ele.

— Stai liniştit, îi şopti Red. Dacă te bagă din nou aici, voi şti unde să vin. Incantaţiile alea tâmpite nu mă pot opri. Uite!

Şi ca să-i demonstreze, *ka*-ul lui pluti calm prin încăpere, apoi dispăru prin peretele din fund.

— Red! ţipă Senu, începând din nou să se zbată.

— Vezi? zise Red cu un rânjet, apărând din perete.

Nemheb, care urmărise privirea lui Senu, înţelesese cu siguranţă despre ce vorbeau.

— E firesc să cunoască această încăpere acum. Dar am şi alte camere unde *ka-ul* tău nu o să te găsească niciodată. Micuţa ta prietenă se află în acest moment într-una din ele.

— Reonet! suspină Senu, uşurat, dar cuprins totodată şi de un sentiment de vină. Spaima sa fusese atât de mare, încât uitase de ţipătul acela întrerupt atât de brusc. Unde este? Nu are nici o legătură cu toate astea! Las-o în pace!

Nemheb zâmbi.

— Te înşeli. Cred că o să fii mai bine motivat dacă ştii că o s-o luăm cu noi în piramidă când o să intrăm.

Senu îl privi îngrozit.

— Nu!

— Ba da. Zâmbetul se lăţi. Îl mângâie pe Senu pe obraz: îmi pare rău că s-a ajuns aici. Eu speram să fim prieteni. Dar, de-acum încolo, tu şi Red veţi face exact ceea ce o să vă spun eu, altfel o să am grijă să nu îţi mai vezi niciodată nici tatăl, nici prietena. Ne-am înţeles?

Senu îşi înghiţi nodul din gât.

— Lasă-mă să o văd pe Reonet, zise el. De unde să ştiu eu că trăieşte încă?

— Va trebui să ai încredere în mine, ce zici? Aşa cum eu o să am încredere în tine.

— Imediat ce mă voi întoarce pe şantier, o să mă duc la autorităţi. O să te aresteze şi o să vină aici şi o s-o găsească.

— A, da? zise Nemheb râzând. Aşa cum ai făcut tu data trecută, poate? Ai fugit ca un copil mic la profesorul tău.

— Deci tu l-ai omorât, îngână Senu cu inima strânsă.

— Batahotep a căzut în râu şi s-a înecat, zise Nemheb cu o grimasă. Tu ce zici, lumea o să creadă balivernele fiului unui trădător sau vorbele unui căpitan? Gândeşte-te puţin, Senu! Nu trebuie decât să faci ceea ce îţi zic eu şi nimeni nu o să păţească nimic.

Senu îl privi pe Nemheb, simţind o ură din ce în ce mai mare.

— Credeam că vrei să ne ajuţi! Toate lucrurile acelea frumoase, că aurul este pentru familiile *mertu,* ca să aibă ce mânca şi ca să împiedice o revoltă… toate erau doar nişte minciuni, nu? Ţie nici nu îţi pasă de noi! Faci asta doar pentru tine!

— Bineînţeles.

Din nou lui Senu îi venea să plângă. Încercă să se stăpânească.

— De ce ai nevoie de aur? Ai o casă frumoasă. Ai putere. Eşti căpitan! Un *imakhu!* Poţi să ai tot ce vrei. De ce trebuie să ne faci pe toţi să suferim? Nu înţeleg.

— Ajunge, zise Nemheb cu voce aspră. Du-l înapoi pe şantier! Urmărește-l tot timpul! La cea mai mică mişcare greşită, ucide-o pe fată.

— O s-o salvez, zise Senu în şoaptă. Nu te voi lăsa s-o duci în piramidă.

Căpitanul râse.

— Tu să faci azi ce trebuie şi după aceea o să ne gândim şi la familia ta. Altfel… şi lăsă propoziţia neterminată.

Nu era nevoie să mai spună nici cuvânt.

Capitolul 12

VIZITA REGALĂ

„Ai venit ca Stăpân al
Celor Două Regate.”
Incantaţia 183

Doi *medjay* tăcuţi l-au însoţit pe Senu pe şantier, într-una din bărcile de lucru ale lui Nemheb, în timp ce căpitanul a rămas ca să se pregătească pentru vizita regală. De data asta, cei doi *medajay* l-au supravegheat tot timpul pe Senu de parcă le-ar fi fost teamă să nu se arunce în apă în momentul în care şi-ar fi luat ochii de pe el. Senu s-a gândit la asta, dar a renunţat repede. Imaginea lui Reonet, închisă într-o cămăruţă întunecată, fără Miu, fără ka-ul ei care s-o consoleze, nu-i dădea pace. Fusese ideea lui să fugă, deci totul se întâmplase numai din vina lui. Dacă nu ar fi fost el, Reonet s-ar fi aflat acum în siguranţă, în mormintele *hemutiu,* aproape de *sahu*-ul mamei sale.

S-a aşezat în genunchi, şi-a pus braţele pe balustradă şi şi-a sprijinit capul pe ele. Privea trist valurile apei, în timp ce servitorii lui Nemheb mişcau vâslele, pentru a menţine direcţia. Aproape că nici nu era nevoie. Curentul începea să se domolească, dar era încă destul de puternic pentru a lua o barcă micuţă ca aceea. Au trecut fără probleme pe lângă laguna de unde el şi Reonet furaseră canoea, pe lângă şcoală, pe lângă locul unde femeile spălau şi în care fusese găsit *sahu-ul* lui Batahotep. Senu ar fi vrut să îşi arunce mâinile în apă şi să ţină barca în loc. Dar acest lucru era imposibil.

Îl consola gândul că era puţin probabil să li se ceară, lui şi lui Red, să contacteze astăzi *ka-ul* Stăpânului Kheops. Locaşul Adevărului era plin de agitaţie, asemenea unui roi invizibil de albine. Pe mal mişunau mai multe femei, cu braţele pline de fâşii de pânză vopsite în culori vii, pe care le agăţau prin palmieri sau le înfăşurau în jurul gâturilor statuilor din faţa intrării în templul de lângă râu al Stăpânului Khefren. Pe scările

lustruite care străluceau în lumina soarelui de dimineaţă fuseseră presărate petale albastre de lotus. Toţi copiii *hemutiu* fuseseră scutiţi de îndatoririle lor matinale. Îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune, alergau în jurul lagunei, ţipând şi râzând asemenea unor copilaşi cu coadă. Senu l-a zărit printre ei pe Iny, care se bătea în noroi cu doi copii mai mici. Râsetele şi exclamaţiile lor îl făceau să se simtă foarte bătrân. Pe şantier, munca părea să-şi urmeze cursul normal. Vântul purta aproape pocnetele de bici ale şefilor de echipe şi mirosul familiar de canal. Senu zâmbi. Era puţin probabil ca Stăpânul Khefren să zăbovească acolo.

— O să-i spunem tot lui Sobek, Red, şopti el. El o să ştie ce trebuie făcut. Stai liniştit, înţeleg acum de ce ţi-e frică. Femeia cu aripi şi corp de şarpe era destul de înfricoşătoare.

De data asta, *ka-ul* său nu s-a evaporat.

— Te-am făcut să uiţi pentru că am crezut că aşa te ajut.

— Ştiu. Nu sunt supărat pe tine.

Şi nu era. După spaima trăită în Camera Oarbă a lui Nemheb, era foarte calm.

— Aşa o să arăţi tu când eu o să fiu mort? îl întrebă el, curios.

— Fiecare *ka* ia o formă proprie, când dublura sa umană moare. Încă nu ştiu cum o să arate a mea.

Senu simţi un tremur.

Red se apropie de el.

— Te iubesc.

— Ştiu.

— Trebuie să îţi spun ceva despre *ka-ul* Stăpânului Kheops.

Senu încremeni.

— Ce?

— Este închis în piramida lui. Din cauza asta Ka-urile din morminte sunt supărate.

Lui Senu i se strânse stomacul, amintindu-şi vocile din coşmar. *ÎNCHIS, CEL MARE ESTE ÎNCHIS!*

Se uită în jur, asigurându-se că nu ascultă nimeni. Atenţia *medjay*-ilor fusese distrasă de pregătirile de pe mal, iar cârmaciul striga la cineva de la debarcader, cerând să i se facă loc.

— Dar e îngrozitor! O să vadă când o să intre oamenii înăuntru! De ce nu mi-ai spus dinainte?

— Nu, nu o să-i vadă. Este închis în sarcofag. De-asta nu a fost nevoie de noi atunci când au săpat oamenii. Stai liniştit, nu are cum să vadă nimic şi nu poate să atace pe nimeni. Aşa că ne putem preface, cum am făcut data trecută.

Senu se încruntă.

— Dar sarcofagul lui Kheops nu este făcut din granit? Credeam că voi puteţi să treceţi prin piatră.

Red se agită, neliniştit.

— De obicei, putem. Nici eu nu înţeleg, dar este adevărat. Aşa au zis *ka-urile* şi eu am verificat.

Nu era vreme de stat pe gânduri. Barca ajunse la debarcader şi *medjay*-ul care îl dusese pe Senu la morminte în prima noapte îl apucă de mână.

— Hei, tu! zise el. Trebuie să te duc la şeful echipei tale.

Senu s-a dat jos din barcă, clătinându-se; picioarele îi amorţiseră. Nu putea ţine pasul cu *medjay*-ul care îl tot zorea pe cărarea spre şantier. O grămadă de ochi curioşi îi urmăreau. Dar cineva escortat de unul dintre *medjay-i* lui Nemheb, în vecinătatea Palatului Adevărului, nu era un lucru neobişnuit. Probabil că muncitorii îşi închipuiau că Senu fusese prins aruncând cu beţe pe undeva.

Senu ar fi vrut să îi mai pună nişte întrebări lui Red despre *ka-ul* Stăpânului Kheops, dar acest lucru era imposibil din cauza prezenţei *medjay*ului. Se îndrepta către rampele de la baza piramidei Stăpânului Khefren, prin praf şi pocnete de bici, simţind cum i se învălmăşesc toate gândurile. Cel mai important lucru era să o scape pe Reonet din ghearele lui Nemheb, înainte ca acesta să o ducă în piramidă. Apoi se puteau duce la autorităţi. Trebuiau să ajungă la cineva mai mare decât căpitanul Nemheb, şi-a dat el seama. Şeful lucrărilor? Poate că azi se afla pe şantier, datorită vizitei Stăpânului.

Pe şantier, muncitorii cântau cu entuziasm. Peste glasurile celorlalţi se auzea vocea lui Sobek, mai tare şi mai veselă decât de obicei.

— Scor-pi-o-nii! Scorpionii MEREU!

Senu zâmbi.

Medjay-ul îl privi suspicios.

— Fără şmecherii, mormăi el, strângându-l de braţ ca avertisment. Căpitanul Nemheb este un om puternic. Poate să facă tot ceea ce zice, ba chiar mai mult.

Senu îşi muşcă buzele.

— Este un şarpe! De ce lucrezi pentru el?

Ochii negri ai *medjay*ului s-au întunecat.

— Plăteşte bine. Adu-ţi aminte de ce îţi zic acum: Să-ţi ţii gura, altfel fata moare.

Predarea lui Senu s-a făcut repede şi eficient. Sobek l-a privit îndelung, apoi a făcut un gest cu capul către *medjay.*

— Vă sunt recunoscător că l-aţi adus înapoi. De-acum încolo, eu răspund de el.

— Trebuie să îi legi nişte butuci de glezne, îi comunică *medjay*-ul. Ca să nu mai fugă din nou. Ordinul căpitanului.

Inima lui Senu începu să bată mai tare. Dar Sobek mârâi încet şi zise hotărât.

— Spune-i căpitanului tău că siguranţa muncitorilor mei este importantă. Să pui unui băiat butuci la picioare şi apoi să îl arunci peste pod nu cred că o să facă o impresie prea bună Stăpânului Khefren când va veni să îşi vadă piramida, nu? Poţi să îi spui căpitanului Nemheb că am metodele mele să mă fac ascultat.

Mângâie biciul, încruntându-se. Dar pe sub privirea aceea ameninţătoare, Sobek îi făcu cu ochiul lui Senu.

Senu a lăsat capul în jos, ascunzându-şi zâmbetul. *Medjay-ul* i-a aruncat o privire neîncrezătoare, apoi a clătinat din cap către Sobek.

— Tu ştii mai bine, dar fii cu ochii pe băiat. Căpitanul nu mai vrea probleme pe ziua de astăzi.

După ce *medjay*-ul a plecat, spre surprinderea lui Senu, Sobek l-a îmbrăţişat.

— Credeam că ai fugit, murmură el.

Senu şi-a îngropat faţa în pieptul asudat al lui Sobek, răsuflând uşurat.

— Nemheb pune ceva la cale, îi zise el în şoaptă. Trebuie să îi anunţi pe ceilalţi!

Braţele groase ale bărbatului l-au strâns mai tare.

— Stai liniştit, nu suntem aşa de proşti, cum ne credeţi voi, *hemutiu!* în piramidă, se găseşte un lucru special pe care îl vrea Nemheb. N-o să aibă linişte până când nu îl ia O să ne ocupăm de tot. O să vezi.

— Dar…

— Tu fă ce ai de făcut. Stai liniştit, o să am eu grijă să nu păţeşti nimic. Presupun că Nemheb ţi-a comunicat deja instrucţiunile, aşa că nu o să mai pierd timpul să ţi le repet. Fii pregătit!

Senu a încercat să îi spună că Nemheb nu îi transmisese nimic în acest sens. Ceilalţi muncitori însă îi priveau curioşi, ceea ce i-a atras atenţia supraveghetorului şi scribului său. Aşa că Sobek l-a lăsat să plece, trăgându-l uşor de ureche.

— S-a întors băiatul care aduce apă, domnule! strigă el. L-a găsit un *medjay* lângă lagună, încerca să îşi facă un culcuş. Vino aici, băiete! adăugă el cu voce tare. Şi dă-le o mână de ajutor celorlalți!

Senu mai primi o palmă uşoară de la Sobek, după care începu să se caţere pe piramidă, în fluierăturile şi în râsetele batjocoritoare ale celorlalți băieţi. Era prima dată când Red, care apăruse deodată lângă el, urca serios pe schele. Supraveghetorul le-a strigat oamenilor să îşi vadă de lucru. Voia încă zece pietre ridicate pe ambele părţi până la sosirea Stăpânului Khefren.

— Cum să terminăm piramida când înălţimea Sa trebuie să sosească din moment în moment, nu ştiu! mormăia el scribului său. S în tem în urmă cu o săptămână şi căpitanul ăsta iar ne-a dat programul peste cap…

Senu s-a grăbit să dispară din faţa lor înainte ca aceştia să îşi aducă aminte că, în urmă cu o săptămână, fusese adus înapoi chiar „de acel căpitan“. Cu toate acestea, se simţea uşurat că se întorsese pe şantier în după-amiaza aceea fierbinte, că se afla sub cerul liber împreună cu Red, că era înconjurat de oameni care ziceau pe faţă ce aveau de zis şi care te ameninţau cu pumnii, nu cu vorbele. A privit în jur în speranţa de a-l vedea pe Gef, dar nici urmă de el. Şlefuitorii *hemutiu* munceau de zor, dând ultimele retuşuri părţii centrale, deja ridicate. Băieţii se târau în urma lor, cu vase de apă, curăţând praful. Al nouălea

nivel era aproape gata. În partea de est se făcuseră trepte, în cazul în care Stăpânul Khefren ar fi vrut să urce şi să inspecteze ce se făcuse. Băieţii din celelalte echipe făceau pariuri pe amulete: până unde o să urce Stăpânul Khefren, ce coroană o să poarte, câte amulete, câte inele, şi alte lucruri de genul acesta.

Orele treceau încet. Tensiunea din aer era atât de grea, că puteai s-o atingi. Senu a luat un vas cu apă şi, cu jumătate de inimă, a început să muncească alături de Patep şi Teti, care, de emoţie, uitaseră că nu trebuiau să discute cu el. Cei doi băieţi stăteau în genunchi unul lângă altul, ştergând ultimele pete de mizerie de pe pietre şi sporovăind întruna despre vizita regală, încercând să îl impresioneze pe Senu cu ceea ce aflaseră. El însă nu auzea nimic din ce spuneau.

Apoi cineva a ţipat.

— Vine! Uitaţi-vă! Este corabia lui!

Şi toată lumea – muncitori, şefi de echipe, supraveghetori, scribi, băieţi, meşteşugari – s-au grăbit către partea de est a piramidei, împingându-se fără milă pentru a prinde un loc cât mai bun. Senu, care se pierduse de Patep şi de Teti, se pomeni înghesuit la colţul nordic, înconjurat de nişte băieţi pe care nu îi cunoştea. Îl înghionteau, ţipând şi dând agitaţi din mâini.

— Uitaţi-vă la *saper*-i! Cred că sunt câteva sute acolo!

Senu se înfiora. O grămadă de *saper-i* în uniformă înconjurau templul de lângă râu şi păzeau cărarea de lângă debarcader. Alţi *saper-i* erau aliniaţi de-a lungul drumului pe care Stăpânul Khefren urma să ajungă la piramidă. Alte vârfuri de lănci străluceau sus, pe Zidul lui Amun, câte o gardă, din doi în doi metri. Iar pe malul stâng al râului fuseseră aliniate alte gărzi pentru a avea grijă ca, în timpul vizitei regale, să nu ancoreze niciun vas neautorizat. Aerul plin de praf s-a umplut deodată de uralele mulţimii de pe malul râului. Senu şi-a pus mâinile streaşină la ochi. O corabie enormă, aurită, care strălucea ca soarele, se apropia de debarcader. O tendă aurie, cu dungi albastre îi ascundea pe pasageri de privirile lumii, dar era evident cine era la bord, din felul în care oamenii se îmbulzeau pe mal ca să îi întâmpine, aranjând pe jos scânduri şi pânze pentru ca Stăpânul lor să nu calce în noroi. Din cauza mărimii

sale, ambarcaţia se înclină uşor într-o parte şi din mulţimea care aclama se auziră câteva înjurături şi ţipete speriate.

— Ar fi trebuit să vină într-o canoe! Ar fi fost mult mai uşor, zise râzând batjocoritor unul dintre băieţii de lângă Senu.

Femeile aruncau cu petale de lotus pe pânzele de jos, în timp ce servitorii coborau pe mal, purtând apărătoare de soare cu franjuri. Apoi, treptat, vocile s-au stins. Mulţimea care se întindea de la râu până sus pe deal aştepta acum în tăcere. Emoţia era contagioasă. Senu înţelese cu stupoare că îşi ţinea răsuflarea.

Într-un târziu, Stăpânul Khefren a fost adus pe mal pe un tron de aur, cu picioare lungi, purtat pe umeri de patru bărbaţi cu capetele rase. Pe capul Stăpânului, a cărui bărbie ieşea în evidenţă datorită bărbii false, se clătina Dubla Coroană a Celor Două Regate, însemnele puterii sale, sceptrul în formă de cârlig şi biciul regal, erau încrucişate pe piept, iar *kilt-ul* pe care îl purta era plisat cu grijă în jurul genunchilor, după cum cerea protocolul regal. Stătea ţeapăn, cu privirea în faţă, ca o statuie vie.

Dealul răsună de un strigăt puternic.

— ACOPERIŢI-VĂ OCHII ÎN FAŢA STÂPÂNULUI KHEFREN CEL MARE! TAURUL CEL PUTERNIC! STÂPÂNUL CELOR DOUĂ REGATE! FIUL LUI RA!

Nimeni nu s-a supus. Toţi erau absorbiţi de parada regală. După ce Stăpânul a fost purtat pe mal, cinci *imakhu* foarte importanţi şi care purtau gulere aurii, cu roşu şi albastru, au coborât din corabie. Fiecare avea în mână câte un baston în vârful căruia strălucea un simbol diferit. Senu a privit curios simbolurile, dar era prea departe pentru a putea distinge ceva. După *imakhu* au urmat douăzeci de tinere, îmbrăcate toate la fel, în veşminte albe şi strălucitoare, plisate după ultima modă, cu bijuterii de aur la urechi, în jurul braţelor şi gleznelor. Unele zdrăngăneau din sistre, unele băteau din palme, altele cântau sau dansau. Purtătorii steagurilor s-au aliniat în faţa tronului. Apoi o fată, care avea câteva fire de în albastru în păr, a adus un taur de un alb imaculat care avea prinsă la gât o ghirlandă din lotus alb, o floare rară.

Băiatul de lângă Senu privi cu atenţie tronul.

— Iat-o! zise el, făcând agitat semn cu mâna. O are încă! Eu aşa am zis! Ai să îmi dai două amulete! zise el, luându-l de mână pe unul dintre băieţi. Prinţul Mikerinos încă are coada Ka-ului!

Senu tresări. Se uită pe furiş la alaiul care ajunsese la intrarea de la templul lui Khefren. Tronul fusese aşezat pe pământ şi statuia vie a coborât solemnă pe una dintre treptele albe şi strălucitoare. În umbra din spatele tronului, la fel de ţeapănă, stătea sosia Stăpânului Khefren, Prinţul, care era mai plinuţ şi mai mic de statură. Prinţul era şi el plin de aur, doar că pe cap nu purta coroană, în schimb, avea o coadă împletită cu o bucată de stofă albastră. Era greu să vezi bine de la o asemenea distanţă, dar lui Senu i se păruse că băiatul îşi băgase un deget sub gulerul care îi strângea gâtul.

Pe moment, a fost cuprins de un val de simpatie.

— Red? zise apoi încet, privind în jurul său, străfulgerat de o idee îndrăzneaţă.

Băieţii de lângă ei erau ocupaţi să schimbe amulete. Toţi ceilalţi încă erau cu ochii aţintiţi la parada regală.

— Red! zise cu nerăbdare Senu, făcându-și loc prin mulţime.

Dintr-o dată, *ka-ul* lui şi-a făcut apariţia.

— Ţi-am spus să stai liniştit. *Ka-ul* Stăpânului Khefren este încă închis.

— Lasă asta acum! Poţi să vezi *ka-ul* Prinţului Mikerinos? Trebuie să fie pe-aici pe undeva, dacă Prinţul nu şi-a tăiat coada încă.

Red a făcut ochii mari.

— Nu pot să-i vorbesc Ka-ului *Prinţului moştenitor!*

Senu suspină. Ar avea mari probleme, într-adevăr.

Dar aveau deja atâtea, încât una în plus nu mai conta.

— Red! Fă-o! Spune-i ka-ului Prinţului Mikerinos să îi transmită tatălui său că Nemheb, căpitanul, plănuiește să jefuiască piramida Stăpânului Kheops, că l-a omorât pe scribul Batahotep şi că a răpit o fat*hhemutiu,* care se numeşte Reonet. Asta ar trebui să faci.

Red îl privea îngrozit.

— Nu pot să îi spun aşa ceva!

— Ba poţi! Prinţul Mikerinos nu este mort, nu? Care e problema? Faci asta şi nu trebuie să îţi mai faci griji în privinţa *ka-ului* Stăpânului Kheops.

Red întoarse capul către piramida din spatele lor, apoi privi din nou parada regală. Rânji.

— Uită-te la el ce aere îşi mai dă, snobul ăsta mic şi îndesat! O să fie distractiv!

— Red, să fii politicos! îi strigă Senu, brusc îngrijorat.

Dar ka-ul său plecase deja.

Alaiul regal, inclusiv Prinţul Mikerinos şi taurul, dispăruseră deja în templu. *Saperi-i* care păzeau templul şi rămăseseră tot timpul în poziţie de drepţi se relaxară, sprijinindu-se pe lănci. *Mertu* care se cățăraseră pe piramidă ca să aibă o priveliştе mai bună aşteptau tolăniţi pe treptele scării, sporovăind şi râzând, împărţind între ei orz şi pâine. Se pare că, după miros şi feţele aprinse, avuseseră parte şi de ceva orz fermentat, dar supraveghetorii închiseseră ochii la această încălcare a regulilor de pe şantier. *Saper*-ii au început şi ei să se înveselească, trecând din mână în mână, pe furiş, o carafă cu orz fermentat. Între timp, supraveghetorul piramidei a decis că ar fi o idee bună ca una dintre echipe să facă o demonstraţie şi să ridice o lespede de jos, de la rampe până la cel de-al nouălea nivel, aşa ar putea să vadă şi Stăpânul Khefren cât de eficient era construită piramida lui. Cuprins de agitaţie ca totul să meargă bine, fără niciun fel de obstacol, se grăbi să organizeze câte o echipă pentru fiecare nivel. Pentru momentul crucial al ridicării în vârf, îi solicită pe Scorpioni şi se înfurie când auzi că jumătate din echipă, inclusiv şeful echipei, Sobek, dispăruseră în mod misterios.

Senu a crezut că s-or fi dus să mai găsească nişte orz fermentat şi nu s-a mai gândit la ei. Era prea concentrat să vadă dacă Red intrase în templu după Prinţ. Totodată, se întreba ce reacţie va avea Mikerinos. Într-un târziu, alaiul regal a ieşit din templu şi a început să urce încet către şantier, Senu n-avea ochi decât pentru silueta aceea îndesată, cu coadă, care urma prin praf tronul, cu gulerul şi sandalele scânteind în soare. Privirea aceea războinică a Prinţului însemna oare că Red îi vorbise deja Ka-ului său? Iar Stăpânul Khefren, ai cărui ochi erau

ameninţători, se pregătea să îi aresteze pe Senu şi pe Scorpioni?

Inima lui Senu bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce alaiul regal înainta Dar, înainte ca Stăpânul să ajungă la piramidă, alaiul s-a oprit şi tronul a fost aşezat pe o piatră. Servitorii au ridicat un baldachin cu franjuri pentru a-l feri de soare pe Stăpânul Khefren, în timp ce alţi servitori au început să îi facă vânt cu evantaie din pene de fazan. Un detaşament de *saper*-i drepţi şi vigilenţi au înconjurat imediat baldachinul regal. Femeile s-au oprit din zdrăngănitul sistrelor şi au început să chicotească, cu mâinile la gură, aruncând priviri provocatoare muncitorilor asudaţi. Oamenii stăteau mândri în faţa tronului, iar steagurile fluturau în vânt.

Patru dintre cei cinci *imakhu* au ieşit din alaiul regal şi s-au dus lângă cea mai apropiată rampă. Prinţul Mikerinos i-a urmat, cu aceeaşi privire războinică. Senu a îngheţat. Dar Prinţul n-a dat atenţie publicului de pe piramidă, ci s-a dus să încerce dacă piatra destinată demonstraţiei se mişcă. Supraveghetorul i-a aruncat o privire furioasă Prinţului, punând ostentativ mâna pe piatră, explicând în acest timp procedeul unuia dintre *imakhu.*

Acum erau mai aproape şi Senu putea să vadă că simbolurile din vârfurile bastoanelor demnitarilor reprezentau părţi ale unui cap de om. Bărbatul cu care vorbea supraveghetorul avea pe baston o ureche de aur. „Urechea“ îl asculta pe supraveghetor cu o expresie plictisită, privind şantierul.

Imakhu-ul care avea pe baston nişte buze de aur l-a întrerupt pe supraveghetor cu un gest autoritar.

— Gura Regală îţi cere să termini cât mai repede această demonstraţie, declară el cu o voce impresionantă, asemănătoare vocii lui Sobek. Stăpânul Khefren s-a săturat de praf şi de căldură şi vrea să îşi continue turul.

— Nici Nasul Regal nu este obişnuit cu asemenea mirosuri, se strâmbă *imakhu-ul* cu un nas de aur pe baston.

Cel de-al patrulea *imakhu,* pe al cărui baston se vedea un uriaş ochi de aur, îl dădu la o parte pe Prinţ şi cercetă cu atenţie piatra, încercând cu un deget delicat frânghiile. Se urcă pe rampă şi privi neîncrezător în sus, la piramida unde echipele aşteptau cu maşinăriile şi pârghiile pregătite.

— Nu aş sta acolo, în locul dumneavoastră, domnule! zise nervos supraveghetorul. Au fost accidente…

— Accidente? îl repezi Gura Regală. Vrei să spui că aceşti *mertu* neîndemânatici au avut neobrăzarea de a lăsa să cadă una dintre pietrele Stăpânului Khefren?

— Nu neapărat aceşti oameni, domnule! se bâlbâi supraveghetorul, tulburat. Se apropie grăbit de Gura Regală şi îi făcu o plecăciune, apoi îşi aduse aminte că ar fi trebuit să se adreseze Urechii Regale şi, derutat, întoarse capul către primul *imakhu,* care privea încă şantierul: Doar ca o măsură de precauţie, înţelegeţi… domnule?

Gura Regală se uită mai întâi către Urechea Regală, apoi îşi îndreptă privirea către figura nemişcată de pe tron. Fără să-şi schimbe expresia feţei, Stăpânul Khefren plesni uşor din bici. Gura Regală oftă şi îl conduse pe Prinţul Mikerinos într-un loc mai sigur. Aşteptă ca Ochiul Regal să se îndepărteze şi el, bătu cu bastonul în piatră şi anunţă.

— Ochiul Regal va asista la demonstraţie. Puteţi începe!

Imediat s-au auzit pocnetele de bici ale şefilor de echipe, mai multe decât de obicei, şi muncitorii de pe rampă s-au repezit la frânghii. Piatra a scârţâit, a trosnit şi a început să se mişte. Senu se uită din nou la Prinţ. Stătea lângă *imakhu*, privind cu atenţie piatra. Observă că fruntea îi era plină se sudoare şi simţi din nou un val de simpatie. *Ka-ul* lui nu îi dădea niciun semn.

— Red! fluieră Senu. Trebuie să îi spui înainte ca piatra să ajungă în vârf, altfel o să se întoarcă dincolo de Zidul Alb şi o să fie prea târziu!

De obicei, când vorbea cu Red, era precaut, nu însă şi de data asta. Toată lumea de pe piramidă se holba la ceea ce se întâmpla jos, urmărind în acelaşi timp demonstraţia şi baldachinul regal unde Stăpânul Khefren stătea în continuare nemişcat, ca o statuie de cupru. Servitorii îi făceau vânt cu evantaiele, iar Gura Regală ţinea o tavă de aur, de pe care lua câte o curmală, o mânca pe jumătate, apoi potrivea cu foarte multă grijă cealaltă jumătate între buzele Stăpânului.

— Iar vorbeşti cu *ka-ul* tău, Coadă-Roşcată, îi şopti la ureche o voce amuzată şi Senu tresări speriat.

Senu se întoarse.

— Gef!

Băiatul arăta aşa cum îl ştia, un *mertu* frumos, plin de praf. Ochiul său purta încă semnul ultimei lor întâlniri, un cerculeţ străveziu. Senu îi aruncă o privire războinică la care băiatul îi răspunse cu un rânjet.

— Ce-ai mai pus la cale? Azi îl spionezi pe Stăpânul Khefren?

— Şşş!

Senu privi în jurul său neliniştit. Dar toţi erau absorbiţi de tronul pe care stătea Stăpânul celor Două Regate, la nici zece paşi de ei, şi totodată de spectacolul ridicării pietrei, aşa că nimeni nu era preocupat să asculte conversaţia celor doi băieţi murdari.

— Să ştii că pot să ţin un secret. Gef îl împinse pe Senu către partea de nord a piramidei unde era mai puţin zgomot: în ciuda a ceea ce ar putea crede Sobek.

Asta îi reaminti lui Senu că echipa Vulturilor îi înlocuise pe Scorpioni la ultimul nivel al piramidei, îngrijorarea în ceea ce-l privea pe Red şi pe Prinţ spori. Se uită suspicios la Gef.

— Ce cauţi aici? Cum de ştiai de puterile mele *Heka?*

Gef oftă.

— Voi, *hemutiu*, nu sunteţi singurii care le aveţi. Am avut şi eu, într-adevăr, nu ca ale tale! îi zise, observând expresia neîncrezătoare de pe faţa lui Senu. Mi-am tăiat coada cât de repede am putut. Tata a zis că altfel aş fi fost luat în templu, şi că noi, *mertu,* trebuie să muncim pe şantier ca să ne câștigăm pâinea. Dar asta nu înseamnă că nu îmi aduc aminte cum era când le aveam. Cred că ai ceva probleme, Coadă-Roşcată, şi ţi-ar prinde bine un ajutor.

Senu îi aruncă băiatului o privire cercetătoare, întrebându-se dacă nu era vreo glumă.

— Ştii unde s-au dus Sobek şi tatăl tău? îl întrebă el.

— Nu sunt aici?

Băiatul privi încruntat în jurul său, în timp ce Patep şi Teti veneau în fugă spre ei, cu ochii strălucind de bucurie.

— Hei, Gef! îl salutară ei, bătându-l pe umăr. Ce cauţi pe-aici? Te-ai întors de tot?

Gef clătină din cap, uitându-se încă după Scorpioni.

— N-ar trebui să fiu aici. Dar nu se omoară nimeni cu munca acum, când ne vizitează înălţimea Sa, aşa că m-am gândit să vin pe-aici să văd ce se mai întâmplă. Cincizeci de lovituri, dacă mă prind că stau de vorbă cu voi. Rânji: Şefii chiar nu vor să ne vadă împreună. E în regulă, zise Gef, observând că alţi băieţi îl priveau neîncrezători pe Senu. Nu o să vorbească. Ne înţelegem bine, nu-i aşa Coadă-Roşcată?

Senu era cuprins de griji. Probabil că Gef era printre puţinii care *nu* lucrau pentru Nemheb. Se aplecă peste margine, întorcându-şi capul către alaiul regal. Prinţul Mikerinos se întorsese sub baldachin, iar panglica lui albastră din coadă sărea în ochi, de undeva din umbrele din spatele tronului.

Gef chicoti.

— Coadă-Roşcată îl spionează pe Stăpânul Khefren.

— Nu-i adevărat!

— Dar să ştii că nu te uiţi unde trebuie, continuă Gef. La piramida bătrânului Kheops se întâmplă ceva. Am fost pe-acolo. Erau o grămadă de *medjay* negri care se furişau ca şi cum s-ar fi pregătit de un atac. Lăsă-l în pace pe Khefren, cu faţa lui de statuie!

Un fior străbătu tot corpul lui Senu. Întoarse capul, se uită la piramida impunătoare a lui Kheops, apoi din nou la Gef, amintindu-şi de ceea ce îi spusese Nemheb înainte să-l trimită înapoi pe şantier şi totodată de modul misterios în care dispăruseră Sobek şi ceilalţi.

Dintr-o dată, totul începea să se lege. *Saper*-i care asigurau de obicei paza la Orizont fuseseră chemaţi alături de celelalte trupe pentru a păzi alaiul regal. Preoţii care de obicei se aflau în templul Ka-ului Stăpânului Kheops se duseseră la râu ca să împlinească sacrificiul taurului. Toţi ochii erau aţintiţi asupra oaspeţilor regali. Nimeni nu acorda acum nici cea mai mică atenţie piramidei de mult terminate din spatele lor.

— Oh, Ra! Ce *prost* am fost! exclamă Senu, sărind brusc în picioare. Bineînţeles că nu s-au dus după orz! Acum se întâmplă! *Chiar acum!*

Capitolul 13

TRĂDAREA

„Sunt un crocodil cufundat
în groază, sunt crocodilul
care ia prin jaf.”
Incantaţia 88

Băieţii îl priveau buimăciţi pe Senu. În cealaltă parte a piramidei, oamenii de la marginea mulţimii începuseră să îşi întoarcă privirile.

Gef a fost primul care şi-a revenit. L-a apucat cu o mână pe Senu, iar cu cealaltă a ridicat o pâine de jos. A rupt o bucată şi i-a astupat cu ea gura lui Senu, trăgându-l din faţa ochilor curioşi ai mulţimii.

— Ia-o încet, Coadă-Roşcată! Nu aşa de tare! *Ce* se întâmplă acolo?

Senu se înecă şi scuipă pâinea.

— Nu e timp! Trebuie s-o salvez pe Reonet! Încercă să se gândească o clipă. Nu-şi făcea speranţe că ar fi putut s-o salveze de unul singur.

Îi studie pe cei trei băieţi din echipa Scorpionilor, întrebându-se cât să le spună.

— Tu ştii ce au de gând să facă tatăl meu împreună cu ceilalţi, nu? îl întrebă Gef. Spune!

Senu s-a gândit că poate avea încredere în ei. Privind tot timpul neliniştit la piramida lui Kheops şi vorbind în şoaptă, le-a povestit băieţilor tot, pe nerăsuflate. Despre căpitanul Nemheb. Despre jaf. Tefen. Reonet. Absolut tot. Gef stătea pe vine, tăcut, rozându-şi o unghie murdară în timp ce asculta, cu faţa lui frumoasă nemişcată şi cu ochii aţintiţi la Senu. Ceilalţi doi râdeau nervos.

— Şeful Sobek? izbucni Patep după ce termină Senu. Să jefuiască Piramida lui Kheops? Sigur că da! zise în bătaie de joc.

— Este adevărat! zise Senu. Din cauza asta am ajuns în echipă. Am puteri *Heka.* Eu ar trebui să-l momesc pe *ka-ul*

Stăpânului Kheops afară din piramidă în timpul jafului, numai că acest lucru nu este posibil, pentru că acesta este închis, nu se ştie unde. Nu cred că Sobek şi ceilalţi oameni ştiu asta, şi acum e şi Reonet înăuntru. Nemheb pune la cale ceva, ceva râu, sunt sigur de asta! Trebuie să îl anunţăm pe Sobek! Mă ajutaţi?

Ceilalţi au izbucnit în râs.

— Eu îl cred, zise Gef încruntat.

Băieţii s-au oprit din râs; s-au uitat întâi la Gef, apoi la Senu, derutaţi, încercând să înţeleagă dacă era vorba de o glumă.

Gef clătină din cap şi fluieră uşor.

— Eu ştiam că se pune ceva la cale! Tata s-a purtat atât de ciudat în ultima vreme! Nu am schimbat nici două vorbe cu el, de când s-a îmbolnăvit Coadă-Roşcată şi eu am fost mutat. Până acum însă n-am bănuit cât de serioasă era treaba! Acum este înăuntru, nu? Cu Sobek şi toţi ceilalţi? îl întrebă el pe Senu.

— Cred că da.

Gef privi cu ochii îngustaţi piramida din zare.

— Cred că ar trebui să ne ducem acolo, zise el.

— De ce? întrebă Teti, pârând alarmat.

— Ca să ne asigurăm că oamenii vor ieşi cu bine de-acolo, de-aia!

Răspunsul era atât de just. Senu clipi.

— Şi Reonet, le aminti el.

Gef rânji cu gura până la urechi.

— Stai liniştit, Coadă-Roşcată! Am văzut-o pe prietena ta la templu; *ka-ul* Stăpânului Kheops nu o să-i facă nimic unei asemenea făpturi.

Senu roşi şi se ridică în picioare, cu pumnii strânși. Gef îl luă de braţ, trăgându-l înapoi.

— Trebuie să înveţi să te stăpâneşti, Coadă-Roşcată! O s-o scoatem de-acolo, stai liniştit. Ştiu o potecă ascunsă, dar vezi saper-ii? îi zise, arătând către linia gărzilor regale care blocaseră drumul spre Piramida Stăpânului Kheops. Trebuie să fim atenţi. Purtaţi-vă firesc, nu faceţi mişcări bruşte. Mă duc să îi iau pe ceilalţi. Voi faceţi rost de nişte vase de apă goale. O să ne descurcăm noi.

În timp ce Patep şi Teti s-au îndepărtat grăbiţi să găsească nişte vase, Senu şi-a pus mâna streaşină la ochi, cercetând linia

gărzilor. Acestea stăteau nemişcate asemenea unor statui din aramă, cu lăncile scânteind în soare, cu spatele la Promenada lui Kheops. Piramida se unduia în arşiţa după-amiezii. Cimitirul *imakhu* şi împrejurimile templului *ka-ului* păreau pustii, dar Senu nu-şi putea lua gândul de la *medjay-ii* văzuţi de Gef. Erau acolo, chiar în acel moment, furişându-se în umbră, în jurul Orizontului. Reonet era şi ea acolo, prizonieră? Bineînţeles, Nemheb ar fi putut să îi trimită ca să îi ajute să scoată comoara. Dar avea o presimţire urâtă care îl făcea să creadă altceva.

— Red? zise el în șoaptă. Red, întoarce-te! Am nevoie de tine!

Acesta nu-i dădea niciun semn. Se uită în jos la alaiul Stăpânului Khefren. Baldachinul flutura în adierea vântului. Aerul era plin de praful de la maşinăriile de ridicat pietre. Îl văzu pe Nasul Regal îndepărtându-se de Stăpânul său, în timp ce Prinţul stătea la umbră, mâncând curmalele tatălui său.

Gef s-a întors cu opt flăcăi voinici după el, toţi şuşotind între ei, aprinşi la faţă. Patep şi Teti le-au dat jugurile şi vasele goale. Băieţii s-au aşezat pe margine, apoi cu multă grijă au început să coboare.

— Haideţi odată! strigă Gef, văzând că Senu ezită. Acum când toată lumea e cu ochii la piatră!

Totul se întâmplă prea repede!

— Aşteaptă! îi răspunse Senu. Red nu e încă aici.

— O să ne prindă din urmă. Avem nevoie de tine, Coadă-Roşcată!

Gef întinse mâna, apucându-l de gleznă. Dacă nu sărea, cu siguranţă urma să cadă. Senu a ales să sară. După câteva secunde, s-a pomenit alergând după ceilalţi, către gărzile care stăteau impasibile. Inima îi bubuia. Dar Gef a intrat fără frică printre doi *saper*-i, balansându-şi cu abilitate jugul şi dând la o parte lăncile coborâte de aceştia cu repeziciune.

— Trebuie să mai iau apă pentru oameni! strigă el. Ordinele şefului. Mi s-a spus să mă grăbesc!

Şi o luă la fugă în direcţia cimitirului *imakhu,* zdrăngănind vasele goale. *Saper*-ii au aruncat o privire grupului de băieţi plini de praf care alergau după Gef de le sfârâiau călcâiele şi i-au lăsat să treacă, chicotind.

— Aşa, alergaţi! le strigară ei. Altfel Stăpânul Khefren o să vă tragă în ţeapă.

Senu fugea cât de tare putea, simţind cum vasele îi lovesc genunchii şi praful îl zgârie pe gât. Era sigur că cineva o să dea alarma. Dar supraveghetorul era prea ocupat de demonstraţie, care ajunsese la partea ei cea mai periculoasă, ca să-şi mai facă griji în privinţa unor băieţi neascultători sau a *saper*-ilor, mulţumit că oamenii se comportaseră în general bine şi nu încercaseră să iasă din rânduri. Nimeni nu a observat că băieţii se furişaseră pe potecă şi alergau acum printre obeliscurile care se înălţau din cimitir, asemenea unor degete imense din piatră.

Ajunşi la Promenada lui Kheops, s-au oprit la umbră, gâfâind şi chicotind. Gef a azvârlit vasele şi a început să-şi croiască drum printre sculpturile imense.

— Pe-aici, pe lângă hipopotamul acesta, este un drum, zise el încet. Când ajungeţi sus, luaţi-o către piramidă. Ţineţi capetele în jos şi nu faceţi zgomot.

Senu nu venise niciodată atât de aproape. Mărimea sculpturilor de pe pereţi şi strălucirea culorilor îl zăpăciseră. Dar n-avea timp de privit. Cineva îl împinse în sus şi Senu se pomeni balansându-se pe spinarea unui hipopotam gigantic din piatră, care ieşea din zidul care mărginea Promenada.

L-a urmat pe Gef, servindu-se de urechea hipopotamului ca ultimă treaptă. În vârf, un mic zid înconjura Promenada pentru ca lumea să nu cadă peste margini. Unul după altul, băieţii au sărit peste parapet şi au început să meargă pe drumul neted de calcar, care ducea atât la templul de lângă râu al Stăpânului Kheops cât şi jos în vale, la templul Ka-ului său, aşezat în umbra piramidei. Gef le-a făcut semn să-şi lase capul mai jos de parapet, ca nu cumva să fie văzuţi de cineva. Senu simţea fiori reci pe şira spinării; îi plăcea ideea de a se afla într-un loc interzis, dar în acelaşi timp era îngrozit la gândul că ar fi putut fi prinşi.

— Şi *medjay-ii* şopti el. Ce facem dacă încearcă să ne oprească?

— Nu ştim până când nu ajungem acolo, nu? Ochii lui Gef străluceau: S-ar putea să avem nevoie de nişte *Heka,* Coadă-Roşcată.

— Dar am nevoie de *ka*-ul meu pentru asta şi Red…

— Şşş! îi admonestă Patep. Tăceţi şi mergeţi!

Până să apuce să se dezmeticească, Senu s-a pomenit prins într-un şir de băieţi voioşi care fugeau după Gef cu spinările aplecate, îndreptându-se către partea de răsărit a strălucitoarei Piramide a lui Kheops. Ochii tuturor băieţilor scânteiau de parcă asta ar fi fost cea mai interesantă aventură din viaţa lor. Senu spera ca Red să fi stabilit legătura cu Prinţul

Mikerinos şi ca acesta să fi reuşit să discute cu tatăl său. Ce decizie avea să ia Stăpânul Khefren era o altă problemă, la care nici nu voia să se gândească. Dar putea fi sigur că cel mai mare Stăpân pe care Cele Două Regate îl avusese vreodată recunoştea adevărul dacă îl auzea?

Trecuseră de cimitirul *imakhu* şi în stânga lor se ridicau acum micile piramide ale reginelor, când aerul din faţa lui Senu a început deodată să se mişte. Ameţit deja de soarele care se reflecta în piatra albă, Senu făcu un pas greşit şi Patep intră în el.

— Nu te opri, şuieră băiatul. Dacă ne prinde cineva aici, suntem pierduţi.

Dar Gef se oprise şi el. Privi precaut peste ambele margini ale parapetului.

— Nu se vede nimeni, le zise el. Trebuie să fie în spate. Treptele acelea duc către templul *ka-ului*, dar uşile sunt închise, deci nu are rost să coborâm pe-acolo. Iată ce facem…

Dar Senu nu a auzit planul lui Gef. Tocmai şi-l închipuia pe Ka-ul Stăpânului Kheops apărând mânios din umbra scării din faţa lor, când Red şi-a făcut apariţia şi s-a aruncat ca o furtună la pieptul lui Senu.

— Întoarce-te! Pleacă de-aici! Oh, Senu, e de râu! Stăpânul Khefren *ştie deja!* Omul cu limbă de şarpe i-a spus!

Înainte ca Senu s-apuce să îi anunţe pe ceilalţi, s-a auzit un vuiet sălbatic şi partea de nord a deşertului s-a învolburat într-un vârtej de nisip.

Ce s-a întâmplat după aceea a fost o învălmăşeală de nisip, strigăte şi umbre, doar pe jumătate vizibile care alergau agitând lănci şi ciomege. Din locul în care se aflau, băieţii au văzut tot. Se pare că sute de *saper*-i aşteptaseră ascunşi în partea de nord

a piramidei lui Kheops. Săpaseră nişte gropi în nisip, nu foarte adânci, se acoperiseră cu mantiile, apoi mai puseseră nişte nisip deasupra şi rămăseseră nemişcaţi, confundându-se cu dunele. *Medjay*-ii lui Nemheb, cu siguranţă, fuseseră trimişi să dea alarma în momentul în care oamenii ieşeau. În câteva momente au înconjurat piramida. La început, nu şi-au dat seama unde săpaseră Scorpionii tunelul ca să intre. Dar ţipetele alarmate şi îngrozite ale oamenilor, amestecate cu un zgomot asurzitor în partea de nord a piramidei i-au făcut cunoscut acest lucru. Lui Senu i s-a părut că recunoaşte urletul lui Sobek. Apoi, la colţul piramidei, a apărut un *mertu* acoperit de praf, împleticindu-se, cu capul în jos, dând agitat din mâini, urmărit de doi dintre *medjay-ii* lui Nemheb. În spatele lor se vedeau doi *saper*-i cu lăncile întinse. La un moment dat, bărbatul s-a oprit să îşi tragă sufletul. *Medjay-ii* l-au ajuns din urmă şi l-au lovit cu bâtele, trântindu-l la pământ.

Gef se albi la faţă.

— Tată! Şi, imediat, sări peste parapet, ateriză în nisip, se ridică şi începu să alerge către *medjay-ii* care-l prinseseră pe Adjedd. Opriţi-vă! urlă el, aruncând cu pietre în *medjay.* Lăsaţi-l în pace!

Saper-ii s-au întors surprinşi către el şi următoarea piatră a lui Gef l-a lovit pe unul dintre ei drept în faţă. Acesta a dus mâna la obraz şi a văzut că îi curgea sânge. A privit sângele, a îndreptat suliţa către Gef şi a dat un ordin. Doi *saper*-i s-au apropiat de Gef şi l-au prins de mâini. L-au trântit la pământ lângă tatăl său şi i-au legat strâns mâinile la spate.

— Trebuie să îl ajutăm! strigă Patep, cu un picior deja peste parapet. Haideţi!

Ceilalţi băieţi au mormăit. Dar l-au urmat pe Patep, au adunat repede nişte pietre pe care apoi le-au aruncat cu urlete sălbatice în *saper*-ii din faţa lor. Senu rămăsese sus, ghemuit, privind scena îngrozit. L-a văzut pe Patep doborât la pământ dintr-o lovitură, apoi pe Teti căzând dintr-o dată, lovit în picioare cu lancea. Ceilalţi băieţi au scăpat mai uşor. Furia şi disperarea nu însemnau nimic în faţa unui regiment de *saper*-i regali bine antrenaţi.

— Fugi, prostule! ţipă Red, împingându-l atât de tare, încât Senu a fost la un pas să cadă peste parapet. Nu-i lăsa să te prindă şi pe tine!

Senu se ţinea de stâncă, aşteptând încă să zărească agrafa turcoaz a lui Reonet, undeva, în toată învălmăşeala aceea de nisip, trupuri şi bâte. Era prea târziu ca să mai fugă, oricum. Doi *saper*-i, care-i văzuseră pe ceilalţi băieţi sărind jos, se cățăraseră deja pe zid şi veneau către el, rânjind amuzaţi. Alţi doi urcau scările din direcţia templului Ka-ului, prinzându-l la mijloc.

— Prea sus pentru tine, fiule? îi zise unul dintre ei, aruncând o privire amuzată la coada lui Senu. Ce cauţi aici? Nu ştii că nu ai voie să pui piciorul pe Promenada Stăpânului Kheops – fie ca al său *ka* să umble liber pe unde voieşte – o dată ce pe-aici a trecut *sahu*-ul său?

Brusc, lui Senu i s-a făcut râu. Aruncă o privire peste parapet pe unde săriseră şi ceilalţi. Era destul de înalt, dar căderea nu era periculoasă.

Apoi privi *saper*-ii, cu inima cât un purice.

— Eu… eu nu voiam decât să îl văd mai bine pe Stăpânul Khefren…

— Fii atent la el! strigă de jos unul dintre *medjay.* Este băiatul acela de care ne-a zis căpitanul Nemheb, cel care are *Heka.*

Râsul saperului se topi dintr-o dată. Îndreptă suliţa către Senu şi ceilalţi îi urmară exemplu. Simţea cum i se zbate stomacul. Încercă să râdă, întinzând mâinile a nedumerire.

— Heka? Eu?

Saper-ii se priviră. Senu ridică ochii către piramida care strălucea în lumina soarelui. De unde se afla aproape că putea să vadă hieroglifele dăltuite la bază, în granitul de culoare roz, repetate pe toate cele patru părţi. Nu putea să le citească pe toate, dar Batahotep îi bătuse atâta la cap pe elevii săi, an de an, până când învăţaseră mesajul pe de rost:

„Eu, Kheops, Stăpân al celor Două Regate, am făcut acest loc de veci într-un loc neîntinat, unde nimeni nu a mai avut mormânt, pentru a proteja bunurile celui care şi-a urmat *ka-ul.* Oricine îl va pângări şi va intra în el cu gânduri necurate va fi judecat de Cel Mare.“

— Red, şopti el. Dacă poţi să faci ceva, acum e momentul! Orice, aşa cum ai făcut în morminte…

— Taci! îi porunci căpetenia *saper*-ilor. Fără vrăji! Şi-a rezemat suliţa de zid şi a desfăcut o frânghie de la brâu. A făcut un pas către Senu, privindu-l cu părere de rău. Îmi pare râu, fiule, dar nu vrem să avem necazuri. Întoarce-te!

Senu s-a ridicat pe parapet, a închis ochii şi a sărit. A căzut în nisip cu un zgomot şuierător. S-a ridicat în picioare şi a luat-o la fugă. *Medjay*-ii tatuaţi, temându-se de *Heka,* s-au dat la o parte din faţa lui. Un şir de *saper*-i i-au blocat retragerea către râu. Senu a alergat în cealaltă parte, către colţul nordic al piramidei, unde fuseseră duşi Gef, Adjedd şi ceilalţi prizonieri.

Scorpionii îşi săpaseră tunelul la marginea uneia dintre galeriile pentru bărci. Galeria era acum înconjurată de o mulţime de lănci pregătite de atac. Era o capcană bine gândită. Prinşi asupra faptului, oamenii care fuseseră în piramidă şi se târâseră să iasă cu sacii plini de comori nu au avut ce să facă decât să se întoarcă. Majoritatea bărbaţilor, cu feţele răvăşite, predaseră deja sacii oamenilor lui Nemheb.

Oricum, primiseră din plin loviturile de bâtă şi fuseseră trântiţi la pământ pentru ca *saper*-ii să le poată lega mâinile la spate. *Saper*-ii păreau că se feresc de Sobek, care era mai voinic, avea un cuţit în mână, şi ai cărui ochii străluceau plini de furie. Dar erau prea mulţi, aşa că şeful de echipă a fost repede dezarmat, iar mâinile i-au fost legate la spate. Apoi doi *medjay* au început să-l bată, lovindu-l cu bâta sălbatic, cu o eficienţă rece şi metodică care i-a tăiat răsuflarea lui Senu. Gef ţipa, lovea şi scuipa gărzile, dar imediat a fost ridicat şi aruncat în galerie. Cea mai mare parte dintre băieţi fuseseră prinşi şi azvârliţi şi ei în acelaşi loc. La margine fusese adunată comoara, un morman uriaş de aur care scânteia luminând feţele oamenilor.

Ochii lui Senu alunecau îngroziţi pe feţele prizonierilor, dar Reonet nu era printre ei.

Reuşi să mai treacă de un *saper,* alergă la margine şi se strecură înăuntru. Red îl urmă repede în galerie, încercând să îl tragă afară.

— Ce faci? îi strigă el. Ieşi de-aici, dacă nu vrei să îţi stea capul într-o ţeapă, alături de ale celorlalţi!

Senu părea de neclintit.

— Trebuie să o găsesc pe Reonet!

Galeria era plină de umbre aurii şi de oameni care gemeau. Piramida se ridica deasupra capului său, străpungând cerul. Senu nu se simţise niciodată atât de mic şi de neajutorat. Gef îl privi cu un ochi, celălalt ochi, umflat şi vânăt, era închis. Felul în care îi legaseră mâinile era înfiorător.

— Reonet este înăuntru, şopti Senu, trecând pe lângă el. Trebuie să o scot de-aici.

Un licăr în ochi – însemna oare că îl aproba? În umbrele din fundul galeriei, Sobek zăcea nemişcat, plin de răni şi de sânge. Spera ca şeful de echipă să fie încă în viaţă. *Medjay*-ii, care erau ocupaţi să ia ultimele părţi ale comorii de la prizonieri, nu l-au observat la început pe Senu. Dar, în timp ce se furişa către piramidă, o mână neagră îl apucă de umăr.

— Nu îl atinge pe băiatul acela! îi strigă cineva. Are *Heka.*

Strânsoarea slăbi şi Senu se eliberă.

Se vedea deja gura tunelului. Era mic şi strâmt şi cobora abrupt sub piramidă. Senu se cufunda încet în întunericul care mirosea a sudoare şi a ars. Reuşi să coboare zece trepte în necunoscut, în timp ce umerii îi atingeau tavanul jos, apoi se opri. Tremura din toate mădularele. Nu avea niciun rost, nu avea ce să facă. Umbra unui *medjay* bloca deja intrarea. În orice moment se aştepta să vină la el şi să-l scoată de acolo.

— Îmi pare râu, Reonet, suspină el.

Apoi o voce familiară, metalică strigă de la marginea grotei.

— Nu vă obosiţi să îl urmăriţi pe băiat! N-are ce să facă. O să îl prind eu mai târziu.

Senu îngheţă.

— Aţi strâns tot aurul pe care trădătorii l-au furat de la Stăpânul Kheops? continuă vocea. Bine! Puneţi o scară acolo. Vreau să verific înainte să sosească Stăpânul Khefren. Nu putem să avem încredere în aceşti *mertu.* E posibil ca vreunul dintre ei să fi înghiţit ceva. Trebuie să fie bine controlaţi. Preoţii au o metodă. Dureroasă, cred, dar scursorile care îndrăznesc să violeze piramida Stăpânului lor merită să sufere înainte să moară.

— Nemheb! şuieră Senu, cu pumnii încleştaţi şi ochii în lacrimi. Pot să pun pariu că voia să ne trădeze chiar de la început!

— Oamenii sunt imprevizibili, îi confirmă Red, pârând o flacără, aşa cum plutea în lumina de la capătul tunelului.

Senu respiră adânc şi înfruntă întunericul.

— Red? şopti el. Poţi să o întrebi pe Moon unde este Reonet?

Ka-ul făcu un semn negativ din cap.

Senu îşi muşcă buza.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să căutăm prin toată piramida.

Nu s-a gândit că lucrurile puteau să se înrăutăţească. Dar în momentul în care, făcând un pas şovăitor în întuneric, a pus mâna pe zidul aspru, a auzit un muget sinistru şi totul s-a transformat într-o masă de praf şi moloz.

— Nu! ţipă el, încercând să se întoarcă.

Red îl trase înapoi, apucându-l cu mâinile sale acum aproape materiale.

— Nu, Senu! Nu te duce! O să fii strivit!

Îngrozit, Senu şi-a acoperit capul cu mâinile. Nu s-a mişcat până când nu s-au stins ecourile, lăsând o linişte densă şi neagră care îl strângea la fel de rău ca pielea de hipopotam a *medjay*ului. Brusc, i s-a făcut frig.

— Sunt încă aici, zise Red, lipindu-se de el în întuneric ca un om în carne şi oase. Nu eşti singur. O să te scoată de-aici, o să vezi.

Dar Senu, cufundat în întunericul absolut din mormântul Stăpânului Kheops, nu reuşea să găsească niciun motiv pentru care ceilalţi să facă asta.

Capitolul 14

UŞA[4] KA-ULUI

„Am venit aici, de la
orizont, pentru a-mi
înfrunta duşmanul.”
Incantaţia 11

Senu nu ştia exact cât timp se târâse, plin de sudoare, prin întuneric. Îndeajuns pentru a avea coşmaruri cu ochii deschişi; îl vedea pe *ka-ul* Stăpânului Kheops ieşind din sarcofag şi venind mânios la el ca să-l pedepsească pentru că i-a violat mormântul. Era conştient de fiecare piatră de deasupra sa, o greutate atât de uriaşă care îl făcea să-i ţiuie urechile. Din tavan se prelinse un alt şuvoi de moloz, amintindu-i de pericolele imediate la care era expus acolo. Îşi scutură capul şi urechile şi se forţă să se târască mai departe prin tunel.

Red stătea aproape.

— Aş putea să mă duc şi să vorbesc din nou cu Prinţul Mikerinos, se oferi el.

— Nu! Nu mă lăsa! ţipă Senu, simţind cum i se strânge stomacul de frică.

— Ar putea să ne ajute. Să-l pună pe tatăl său să deschidă uşa principală.

— Nemheb, oricum, o să împiedice acest lucru.

— Da, cred că da, oftă Red.

În sfârşit, tunelul începea să se niveleze. În acelaşi timp, Senu a observat că în faţa lui se vedeau scânteind uşor nişte bucăţi albastre de piatră. Aerul s-a învolburat pe undeva, aducând un miros de ars. Senu a tresărit. Însă nu s-a oprit să se gândească dacă ar fi posibil să existe vreo ieşire către centrul piramidei, ci a continuat să se târască, din ce în ce mai repede. Lumina albastră scânteie şi ceva pufos îi atinse ceafa. Ţipă uşor, apoi

[4] Uşă simbolică, pe care se scriau incantaţii şi care făcea

legătura între cele Două Lumi. (n.tr.)

începu să râdă uşurat. Nu era decât o frânghie suspendată în ceaţa aceea albăstrie, atât de stranie, la capătul căreia atârna suportul pentru picior. Probabil că Sobek nu mai avusese timp s-o strângă.

Refuzând să se gândească de unde venea lumina aceea albastră, Senu se folosi de frânghie pentru a se ridica. Urcuşul a fost mai uşor decât s-ar fi aşteptat. La capătul frânghiei se afla un pasaj înalt, în pantă, în care lumina albastră se revărsa ca o apă. A urmat un al doilea pasaj care l-a cufundat într-un întuneric deplin. Lui Senu i se făcuse inima cât un purice. S-a târât cu urechile ciulite până la următorul cot din faţă. Bâzâitul se auzea aici şi mai tare, acoperindu-i bătăile inimii.

— Reonet? şopti el.

— Reee… onnn… ettt… se întoarse ecoul, repetat într-un mod atât de straniu, ca şi cum camera din spate ar fi fost plină de fantome care îl luau în bătaie de joc.

Înfiorat, a trecut repede pe lângă intrarea întunecată. Lumina venea din spatele unui bloc masiv de piatră din vârful pantei. Piatra închidea capătul pasajului, dar nu ajungea de tot până jos, lăsând o deschizătură destul de largă prin care ar fi putut să se strecoare un copil.

— Reonet? strigă Senu ducându-şi mâinile la gură şi ghemuindu-se în dreptul deschizăturii.

Ecourile înfundate s-au lovit de zidurile nevăzute şi s-au întors întretăiate. „Reee… onnn… Ree… onnn… etttt“, urmate de un sunet care îl îngheţă pe Senu. Zgomotul unui metal căzut pe piatră.

— Este *ka-ul* Stăpânului Kheops!

Plecă de lângă piatră, căutând cu ochii ceva pentru a astupa deschizătura, chiar dacă asta însemna să rămână fără lumină. Îl trecuseră brusc sudori reci. Uitase. Granitul nu era o barieră pentru *ka*-uri.

— Este în regulă, şopti Red. Nu mai este acolo.

— N-ai zis că era închis? se încruntă Senu.

— Este… dar nu mai e în sarcofag.

Vocea lui Red părea nedumerită. Lui Senu inima îi bătea mai tare acum. Privi piatra.

— Atunci cine este acolo, Red? Ce e cu mirosul acesta de ars? *Şi de unde vine lumina?*

— Om? *Ka-ul* său, buimăcit încă, tremura: Rănit?

Senu nu se gândise la asta. Zgomotul acela de metal…

— Şarpele de Nemheb a închis-o acolo!

Se strecură prin deschizătură, gândindu-se în acelaşi timp ce s-ar fi întâmplat dacă piatra ar fi căzut de tot când el s-ar fi aflat înăuntru. Era mai compactă decât şi-ar fi închipuit. După prima piatră, a urmat o a doua, apoi o a treia, cu puţin mai mică decât celelalte două. Umerii abia îi încăpeau, iar pielea jupuită îl ustura îngrozitor. Reuşi să treacă şi privi în jurul său, ridicat doar pe jumătate, în defensivă.

Se afla înăuntrul unei camere dreptunghiulare, ai cărei pereţi lustruiţi scânteiau în nuanţe purpurii în lumina aceea stranie. Era ca şi cum ar fi intrat în stomacul unei bestii enorme care s-ar fi hrănit cu metal; camera era plină de grămezi de aur. Atât de mult aur! Cuferele fuseseră deschise şi conţinutul lor vărsat pe podea. Coliere delicate, brăţări grele, pentru mâini şi pentru glezne, agrafe, vase, platouri, statui… rubine sclipitoare şi smaralde mai mari decât pumnul lui Senu… toate scânteind atât de ciudat în lumina care se răspândea din sarcofagul din mijlocul camerei.

— Fii atent! îl atenţionă Red, apărând în spatele lui.

Senu privi cu groază capacul întredeschis al sarcofagului. Capacul era mânjit cu funingine. Înăuntru, cineva gemea.

Se repezi fără să stea pe gânduri nici o secundă.

— Reonet!

Dar nu era ea, bineînţeles. Ştia asta chiar dinainte să vadă picioarele rahitice şi corpul înghesuit lângă *sahu.*

— P… Pehsukher?

Piticul a întins mâinile sale mutilate şi l-a apucat de încheietura mâinii. Braţul său era plin de arsuri ciudate – patru curbate, tăieturi fumegânde încă arzând cu o flacără albastră.

— Unde este? gemu Pehsukher, începând imediat să tuşească.

Tot corpul lui Senu a fost străbătut de un tremur nervos, înţelegând de unde venea mirosul de ars. Nici nu putea să se uite la carnea arsă a piticului.

— Unde este Reonet? îl întrebă el.
— Cine l-a luat?
— Unde este Reonet? insistă Senu, încercând să desprindă degetele piticului de pe braţul său. Înăuntrul sarcofagului se zărea *sahu-ul* Stăpânului Kheops. Feşile din jurul gâtului fuseseră desfăcute.
— Trebuie să îl aducem înapoi… murmură Pehsukher… n-am ştiut…
— Unde este Reonet? strigă Senu, eliberându-se.
Mâna lui începuse să ardă în locul unde fusese atinsă de foc. Duse braţul la piept, privind piticul care gâfâia de spaimă şi mânie.
În sfârşit, Pehsukher părea că a auzit. Se ridică anevoie din sarcofag şi se lăsă pe podea. Îşi rezemă capul de granit şi se încruntă la Senu, cu expresia lui înspăimântătoare, de orb.
— Ce cauţi aici, băiete? Nu ţi-am spus să te fereşti? Pleacă de aici, acum cât mai poţi!
— Aş vrea, dar nu am cum să mai ies! Tunelul s-a prăbuşit. Toată lumea a fost arestată. Nemheb ne-a trădat. Şi Reonet este încă pe-aici, pe undeva.
Se întrerupse, suspinând neputincios.
Camera se întuneca pe măsură ce focul de pe mâna piticului se stingea. Piticul oftă.
— Prietena ta nu este aici. Mă tem că Nemheb te-a minţit.
— Poate se află încă în Camera Oarbă din casa lui Nemheb, zise Red cu voce stinsă. Aşa s-ar explica de ce nu-l găsesc pe Moon.
Furia care îl cuprinsese din cauza propriei neputinţe topi o parte din frică. Senu lovi cu piciorul o carafă de aur, zvârlind-o către perete. Câteva platouri şi pocale se rostogoliră zdrăngănind.
Pehsukher îşi întoarse capul.
— Se pare că au plecat în grabă, zise el, masându-şi braţul. Cred că s-au speriat rău când le-am apărut în faţă. Ai văzut comoara pe care au luat-o din piramidă?
— Da…
Piticul se aplecă spre el.

— Era şi un gândac mic cu un lanţ? Cam aşa de mare? Şi cu nişte incantaţii gravate pe el? Cu ochi albaştri, strălucitori?

Senu clătină din cap, gândindu-se că piticul o luase razna. Imediat însă îngheţă.

— Un gândac… vrei să spui un scarabeu, nu?

Piticul dădu din cap afirmativ.

— Nemheb a luat ceva de la prizonieri?

— N-am văzut… dar a controlat comoara. Zicea că vrea să controleze înainte de sosirea Stăpânului Khefren.

Pehsukher oftă din nou.

— Cred că asta înseamnă că l-a luat. Dacă aş fi fost mai atent, dacă aş fi avut mai multă grijă înainte să îl desfac! Nemheb îl voia de când şi-a dat seama de puterea pe care putea să i-o dea. Când a aflat că împreună cu Stăpânul Kheops a fost îngropat un scarabeu de templu, tentaţia a devenit prea mare. Nimeni dintre noi nu bănuia că ar putea încă să aibă puteri. Este vina mea, ar fi trebuit să controlez înainte.

Închise ochii, gemând uşor.

O grămadă de lucruri începeau să capete sens. Senu privi camera de înmormântare prin care Red se unduia, curios, înconjurat de tot acel aur.

— Aşadar, asta voia Nemheb. Tot ce a făcut, a fost numai pentru o amuletă idioată!

Imediat piticul se ridică. Începu să tuşească din nou şi un firicel de sânge i se prelinse pe bărbie.

— Din păcate, nu e doar o simplă amuletă. Incantaţiile nu au servit la nimic; *Ka-ul* care era închis a reuşit să mă lovească. Îşi atinse semnele de pe braţ şi scânci: Este foarte, foarte supărat. Cred că pentru moment nu mai are putere, însă dacă amuleta este vreodată deschisă… Clătină din cap. Mă întreb al cui ka e*st*e, bietul de el! Să fii îngropat într-o piramidă, să rămâi aici pentru totdeauna!

— *Ka-ul* regal, zise Senu în şoaptă.

Pehsukher încremeni.

— *Ce ai zis?*

— Este ka-ul Stăpânului Kheops. Ka-urile morţilor au încercat să mă avertizeze acum şase ani – Cel Mare era blocat, dar Red m-a făcut să uit asta. Nu mi-am amintit decât aseară în Camera

Oarbă a lui Nemheb, când Red nu a fost cu mine ca să-mi alunge coşmarul, dar eram prea supărat ca să înţeleg ce voiau să spună… Dar când Reonet a fost la templul de lângă râu i-a auzit pe preoţi vorbind despre un ka r*eg*al închis într-un scarabeu. Ea a crezut că era vorba de ka-u*l Stă*pânului Khefren, dar ei nu se refereau la cineva în viaţă! Trebuie să fie cel al Stăpânului Kheops. Red a ştiut tot timpul că acesta era închis în sarcofag, numai că nu înţelegea cum. Cel puţin, dacă nu mai este aici, nu mai suntem în pericol de a fi atacaţi. Încercă să zâmbească, apoi privi semnele de pe braţele lui Pehsukher şi începu să se simtă din nou rău.

Bătrânul pitic şuieră printre dinţi.

— Oh, Ra! Dacă acestea scapă vreodată, o să vrea să afle cine a îndrăznit să îl închidă şi o să pustiască Cele Două Regate! Dar nu-i nimic! O dată ce Nemheb află că scarabeul nu este gol, va încerca să îl deschidă. Circulă un zvon printre cei care se opun templelor că vrăjile pot fi rupte dacă se sacrifică un *ka* liber. E o prostie, bineînţeles, dar asta nu o să-l oprească pe Nemheb să încerce şi mi-ai spus că o are încă prizonieră pe prietena ta…

Senu îl privi cu groază pe pitic.

— Sacrificiu? zise el încet. Vrei să spui că o s-o sacrifice *pe Moon?* Dar asta o s-o omoare pe Reonet! Trebuie să îl oprim!

Pehsukher mormăi.

— Da, tu trebuie să faci asta, şi repede!

Se ridică în picioare şi începu din nou să tuşească, începu să meargă prin încăpere, palid şi abia ţinându-se pe picioare, pipăind deschizătură. Înjură.

— Piatra o să blocheze intrarea. Trebuie să îl găsiţi pe Nemheb şi să luaţi scarabeul de la el până nu e prea târziu. Du-l la preotul Ankhsheshonq la Templul Soarelui. El o să ştie ce are de făcut. Repede, pe-aici, înainte să se blocheze ieşirea.

Senu se repezi după el, îngrozit la gândul de a rămâne închis în camera mortuară. Nu că ar fi contat în care parte a piramidei ar fi fost blocaţi din moment ce oricum nu aveau cum să iasă.

— Ce facem, luăm o brăţară de-a Stăpânului Kheops şi începem să săpăm? zise el. Sau ar trebui să trecem prin pereţi aşa cum face Red?

Se forţă să râdă, dar nu reuşi să scoată decât un pițigăit ascuţit.

— Mai curând prin pereţi, îi spuse piticul cu voce înăbuşită, chinuindu-se să treacă pe sub pietre. Totuşi, o să ai nevoie de puţin ajutor.

— Nu-l asculta, zise Red cu o voce ciudată. Nu este sigur.

Senu îl urmă pe Pehsukher, întrebându-se dacă auzise bine.

— Ce ai spus?

— Am spus că e mai simplu prin perete. În timp ce îşi continuau anevoie drumul prin pasaj, piticul spuse cu calm: Odată am fost gata să trec printr-unul, dar acum am rămas fărâmă, pentru că mi-a îmbătrânit mintea Nemheb s-a gândit că, dacă eu puteam să intru aici prin tunelul Ka-ului, i-ar fi fost mult mai uşor decât să organizeze un jaf. Am făcut prostia să accept şi a fost un eşec. Dar aş fi putut s-o fac la vârsta ta, fără probleme. Incantaţiile de pe uşile Ea-urilor din templu sunt bune şi eu o să te ajut cât pot. Prima uşă este aici.

Ajunseseră la micul pasaj cufundat în întuneric. Braţul lui Pehsukher care ardea era ca o lampă. Lumina albastră se reflecta pe pietre. Bâzâitul care încetase cât timp fusese în camera de înmormântare începea din nou să se audă.

— Ce e acolo? întrebă Senu încet, şovăind.

— Ţi-am spus, prima uşă *a ka-ului.* Suntem în inima piramidei. Ascultă! Asta înseamnă *Heka.* Puterile se manifestă în astfel de locuri, fie că vrem, fie că nu.

Cel puţin, nu încerca să îi spună lui Senu că este norocos.

Camera era goală, cu excepţia unei firide largi în partea de est, înconjurate de o arcadă de aur, pe care erau gravate incantaţii, ce scânteiau într-o lumină albastră. Pehsukher îl împinse pe Senu către arcadă. Dincolo de arcadă nu era multă lumină, dar se putea vedea că firida era făcută din piatră masivă.

— Tunelul duce în jos, către templul *ka-ului*, îi zise Pehsukher. Nu ar trebui să ai prea multe probleme. *Heka* ta este puternică acum şi *ka-ul* tău este tânăr.

Senu privi înfiorat incantaţiile. Înţelese că piticul nu glumea deloc.

— Nu! Red veni în faţa lui şi îl împinse cu mâinile lui, incredibil de materiale: Este periculos!

Senu se încruntă. *O ieşire.*

— Red… dacă ştiai că este posibil, de ce nu mi-ai spus dinainte?

Tonul fusese mai tăios decât ar fi vrut, plin de disperarea de a o găsi pe Reonet înainte ca Nemheb să îi facă vreun râu.

Spre surpriza lui, *ka-ul* său nu a dispărut şi nici nu s-a supărat. A lăsat doar capul în jos ca un elev pe care bătrânul Batahotep l-ar fi luat la rost.

— Te rog, Senu! Nu mă obliga să fac asta, zise Red. Mi-e frică să nu te pierd.

— Şi mie mi-e frică. Dar trebuie să încercăm.

Îşi îndreptă spinarea şi privi hotărât arcada.

— Ce am de făcut?

Pehsukher i-a zâmbit. A întins mâna şi, aşa cum făcuse în prima noapte de *Akhet,* când se aflau lângă mormintele *hemutiu,* şi-a pus degetele sale dolofane pe fruntea lui Senu. Senu a început să tremure din toate mădularele, aşteptându-se să leşine aşa cum i se întâmplase atunci. Dar de data asta nu el, ci piticul s-a prăbuşit la pământ.

— Du-te! gemu el. Acum!

Senu întinse mâinile către pitic, dar Pehsukher clătină din cap.

— Asta e ultima dată când trec de cealaltă parte a graniţei dintre cele Două Lumi. Nu o să mă mai întorc. Ţi-am dat ultimele mele puteri. Du-te!

Senu privi plin de deznădejde umbrele din spatele arcadei.

— Dar eu nu ştiu cum să folosesc incantaţiile.

Pehsukher se cutremură de câteva ori, scoase un ultim geamăt şi rămase nemişcat. Arsurile de pe braţ erau acum închise la culoare şi reci. Încăperea se întunecase.

— Nu! Senu căzu în genunchi lângă pitic: Tu trebuie să mă înveţi! Nu muri, te rog, nu muri! Nu ştiu ce am de făcut!

— Tot ce ai de făcut este să crezi, se auzi o voce blândă. Du-te alături *de ka-ul* tău, băiete! Staţi aproape unul de altul… nu vă despărţiţi… o să fie bine!

— *Ka*-ul omuleţului s-a întors, îi şopti Red. Ascultă-l!

Red îi luă mâinile într-ale lui. Senu stătea nemişcat. Apoi începu să strălucească. Focul albastru se răspândea în corpul său ca un şuvoi de apă rece, în braţele lui, în inimă, pe picioare; nu mai simţea podeaua. Foarte încet, Red a început să meargă în spate, către firidă, împingându-l din spate către zid. Pe măsură ce se apropiau, Red îl strângea tot mai tare. Apoi *ka-ul* său a dispărut în piatră şi Senu s-a dat înapoi, cuprins brusc de panică.

— Închide ochii, îl sfătui *ka-ul* lui Pehsukher. Ţine-te bine de mâinile Ka-ului tău. Ca şi cum ar fi un om. Ca şi cum ai merge prin aer, nu prin stâncă. Trebuie *să crezi,* Senu! De-asta a fost construit acest loc. Poţi s-o faci… poţi s-o faci… poţi s-o faci…

Senu a închis ochii. Frica s-a topit. Mâinile *ka-ului* său erau solide, asemenea mâinilor unui om. Piatra de sub picioarele lui a început să se facă moale, de parcă era nisip. Simţea printre pleoape o lumină verde-albăstrie, foarte puternică. Continua să meargă înainte, dincolo de firidă. Un moment de linişte. Apoi o uşă enormă, grea, s-a deschis în faţa lui. Cel mai ciudat era că, deşi Senu ţinea încă ochii închişi, avea impresia că merge pe o alee cu palmieri care se legănau într-o adiere caldă, chiar în apropierea râului, dincolo de care se întindeau nesfârşite câmpii verzi. Oamenii care lucrau pe câmpii îi făceau semne cu mâna. Copilaşii alergau pe lângă el, arătând cu degetul coada lui şi chicotind veseli. Iar la umbra copacilor stăteau nişte creaturi ciudate, doar pe jumătate oameni. Umbra unei făpturi cu aripi, mai mare decât orice pasăre pe care o văzuse, trecu prin dreptul soarelui.

Senu şovăi curios să vadă ce era. Dar Red l-a tras mai departe la cea de-a doua uşă enormă care s-a deschis asemenea primei uşi, gemând uşor. De cealaltă parte a uşii incantaţiile străluceau în albastru. Se închise repede, cu un mic zgomot înfundat. Aerul era rece aici, se simţea un miros de tămâie şi mâinile Ka-ului său erau din nou imateriale. Senu şi-a întins braţele către Red, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut într-un vas plin de curmale.

A deschis ochii şi a privit uimit şirurile de coloane tăcute din templul părăsit; apoi s-a întors către peretele din spatele lui. Uşa ka-ului era acolo, exact cum i-o descrisese tatăl său, pictată cu incantaţii. Şi-a dat seama că stătea într-una dintre ofrandele

lăsate de preoţi pentru *ka*-ul Stăpânului Kheops. Luă o curmală, apoi o puse la loc, începând deodată să tremure cu tot corpul.

— Noi tocmai… eu… tu…

— Am reuşit. Vocea lui Red suna obosită, dar triumfătoare: S în tem încă împreună.

Senu se uită către uşi şi auzi vocea unui *saper.* Se scutură.

— Trebuie să ieşim de-aici, Red!

Ka-ul rânjea.

— Nu intra în panică, îi zise el. Oamenii cu suliţe păzesc tunelul, nu templul. O să te ajut să ajungi la casa omului cu limbă de şarpe. Dar dacă deschide scarabeul, eu nu mă mai bag. Nu mă voi apropia de *ka-ul* furios al nici unui Stăpân mort, orice mi-ai spune!

Capitolul 15

SCARABEUL DE TEMPLU

„Privirea întunecată a Celui
Mare a căzut asupra ta.“
Incantaţia 35

După teribila şi neobişnuita călătorie prin tunelul *ka-ului*, lui Senu i s-a părut foarte simplu să ajungă la casa lui Nemheb, deşi gândul că ar fi putut să fie prins nu i-a dat pace tot drumul. Noaptea se lăsase de ceva timp şi peste tot mişunau o grămadă de *saper*-i. Dar Red mergea în faţa lui, atent la *saper*-i, iar uşile templului Ka-ului se deschiseră uşor din interior. Nu peste mult timp, Senu s-a trezit alergând sub cerul înstelat către templul de lângă râu. A luat una dintre canoele ancorate între picioarele statuii Stăpânului Kheops, a traversat râul fără niciuna dintre problemele pe care le avusese înainte şi şi-a urmat drumul în amonte pe lângă mal, aproape de trestii. Câteva gărzi au strigat la el în momentul când a ajuns pe cursul principal al râului, dar nimeni nu s-a luat după el.

Apoi a lăsat canoea, a trecut în fugă pe lângă trei dintre *medjay*-ii lui Nemheb, s-a furişat pe uşă deschisă şi s-a oprit să îşi tragă răsuflarea într-un hol cu dale albastre, minunându-se de uşurinţa cu care ajunsese acolo.

— De ce nu a încercat nimeni să mă oprească, Red? întrebă el, gâfâind încă.

Ka-ul său, care răspândea încă o lumină albastră, mormăi ceva despre *Heka,* despre râul din Tărâmul Visurilor şi ceva complicat despre incantaţiile de pe uşile Ka-urilor.

— Nu mai contează, zise Senu clătinând din cap. Trebuie s-o găsim pe Reonet. Unde este Nemheb?

Red, tăcut, îi arătă cu mâna o direcţie. Senu începu să alerge pe holuri, urmărit de privirile servitorilor lui Nemheb. Câţiva au strigat după el să se oprească, dar părea că le este teamă să îl atingă, aşa că s-au lipit de pereţi şi i-au lăsat cale liberă. O

femeie speriată scăpă tava. Senu se împiedică de vasele şi de pocalele care se rostogoliseră pe jos, intrând direct în ea. Se dezmetici şi se grăbi după Red. În spatele lui, se auzeau strigătele îngrozite ale servitoarei.

N-avea timp să se gândească de ce femeia părea atât de speriată. A coborât câteva trepte către un hol subteran, luminat de flăcările torţelor unde doi *medjay* negri stăteau în faţa uşii închise, cu braţele încrucişate la piept.

Red s-a strecurat nevăzut printre ei, a dispărut pe uşă, apoi s-a întors, tremurând.

— Are amuleta preotului, îi şopti *ka-ul* său. Senu, fii atent!

Senu a înaintat câţiva paşi, apoi s-a oprit. *Medjay*-ii au tresărit, pregătindu-și lăncile de atac.

— Lăsați-mă înăuntru!

Rămase uimit de propria voce, profundă, de parcă nici nu era a lui. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dar frica din piramidă fusese atât de mare, încât cei doi războinici Kuş, tatuaţi pe faţă, nu i se păreau mai înspăimântători decât două pisici furioase.

Cei doi îl priviră cu suspiciune.

— Este important, zise Senu. Căpitanul Nemheb mă aşteaptă.

— Stăpânul a zis să nu deschidem nimănui această uşă, zise *medjay*-ul mai înalt, revenindu-şi înaintea celuilalt.

— Oh, eu ştiu totul despre scarabeu, zise Senu, cu mâinile încrucişate la piept, înfruntându-l cu privirea. O să se înfurie rău dacă nu îi spuneţi că sunt aici.

Cei doi se uitară unul la altul, şovăind.

— Străluceşte cu lumină albastră, zise celălalt încet.

— Stăpânul nu a pomenit nimic de niciun băiat.

— Îţi asumi riscul? Ai tu grijă de el şi intru eu.

Medjay-ul mai înalt părea încă neîncrezător, dar aprobă cu un semn din cap, îndreptând în acelaşi timp lancea către Senu. Celălalt deschise uşa şi imediat Senu simţi un fum usturător, roşu şi dens. Lumina din încăpere era roşie ca sângele. Murmurul sinistru care se auzea dinăuntru s-a întrerupt brusc atunci când s-a deschis uşa.

— Parcă v-am spus că nu vreau să fiu deranjat! Sper că e ceva într-adevăr important.

Senu auzi vocea dură ca metalul a lui Nemheb.

Medjay-ul care rămăsese cu Senu strănută din cauza fumului şi lancea alunecă într-o parte. Într-o secundă băiatul se strecură pe uşă, înainte ca *medjay-ul* să-l mai poată opri. Red mai răspândea încă o lumină albastră. Şi palmele lui Senu erau albastre, aşa că băiatul începu să bănuiască motivul pentru care toţi se fereau de el. Îşi puse mâna la nas şi aruncă o privire neliniştită prin încăperea subterană.

Nemheb stătea în faţa unui altar de granit roşu, pe care erau sculptate incantații peste tot. Din tavan atârnau de lanţuri vase cu tămâie şi lumânări în formă de mâini care sufocau cu fumul acela roşu şi dens întreaga încăpere. Pe podea erau aşezate în cerc mai multe lămpi care sclipeau ca nişte stele portocalii într-o furtună de nisip. Nemheb, cu pieptul gol, era leoarcă de transpiraţie. La gât, agăţat de un lanţ gros de aur, avea amuleta cu scarabeul de care îi vorbise piticul. Aripile erau roşii, dar ochii străluceau cu o lumină intensă, albastră. Nemheb tocmai încerca să o deschidă cu un ac. Reonet nu era acolo.

Senu ezita.

— Cum ai ieşit de-acolo? îl întrebă Nemheb încet, holbându-se la el.

— Spune-i că prin tunelul *ka-ului,* bineînţeles, îi şopti Red.

Nemheb se albi la faţă.

— Nu se poate… nici măcar Pehsukher nu a reuşit… îl fulgeră cu o privire şi puse acul deoparte. Îi zâmbi medjay*ului, ca*re se grăbise să vină după Senu, dar se oprise lângă uşă, văzând că stăpânul său face incantaţii: Lăsaţi-ne, le zise Nemheb. Blocaţi uşa pe-afară! Nimeni nu intră sau iese de-aici până nu spun eu.

După ce *medjay*-ii au plecat, Nemheb a zâmbit din nou şi s-a apropiat de altar.

— Aşa deci, zise el, punând o mână pe umărul lui Senu. Ai puteri *Heka* mai mari decât bătrânul meu pitic? Perfect! Să înţeleg că el a fost cel care ţi-a spus cum să foloseşti tunelul? Se pare că Sobek s-a grăbit să creadă că piticul acesta poate fi ucis foarte uşor. Oricum, nu mai avem nevoie de bătrânul Pehsukher. O să fii bine răsplătit, dacă mă ajuţi, Senu! Pentru început, poţi să deschizi amuleta asta. E o adevărată pacoste şi se pare că nu prea ştiu cum se face.

Senu se zbătu din „îmbrăţişarea” lui şi se refugie în spatele pietrei roşii.

— Unde este Reonet? îl întrebă el. Ce i-ai făcut? Chiar îţi închipui că o să te ajut după ce ne-ai trădat şi m-ai lăsat închis în piramidă?

— Hai, hai linişteşte-te! îi spuse Nemheb şi se încruntă. Încă nu te-ai obişnuit cu *Heka* şi eşti puţin nervos; aşa era şi bătrânul Pehsukher la început. Nu-i puteam lăsa pe *saper*-i să te aresteze, nu? Aveam de gând să te scot din Orizont de îndată ce se ivea ocazia.

— Tot aşa cum aveai de gând să îl aduci pe tata de la Caracta lui Knum? Senu îl privi cu ochi scânteietori, plini de ură: Şi cum aveai de gând să ajuţi familiile muncitorilor, să le dai o parte din aur?

— Ar trebui să fii mai recunoscător după tot ce am făcut pentru tine; am păstrat secretul puterilor tale *Heka* şi tot eu am fost cel care ţi le-a trezit. Dacă nu aş fi fost eu, nu ai fi putut să foloseşti tunelul, să nu uiţi asta, zise Nemheb, cu buzele strânse.

— Dacă nu ai fi fost tu, nu m-aş fi aflat în piramidă.

Nemheb oftă.

— Bine, o să jucăm dur, dacă aşa vrei. O să îţi spun de ce trebuie să mă ajuţi. Vocea suna ameninţătoare acum. Pentru că, dacă nu deschizi acum scarabeul, o s-o omor pe scumpa ta prietenă. Ajunge doar un simplu ordin dat *medjay*-ilor care aşteaptă afară.

— Nu îl deschide! zise Red alarmat.

Senu simţi fiori reci pe şira spinării. Dar, cel puţin, ştia că Reonet era în viaţă.

— Nu ştiu cum se deschise, zise el, trăgând de timp.

Nemheb zise furios.

— Nu te cred! Cu puterile tal*cheka* poţi face tot ce vrei. Numai să nu mai răspândești zvonuri răuvoitoare despre mine. Clătină din cap: Eşti atât de naiv, Senu! Tu chiar credeai că Prinţul o să dea atenţie *ka-ului* unui *hemutiu* oarecare? Acum hai să fim puţin inteligenţi, ce zici? Deschide amuleta şi îţi las prietena în viaţă. De fapt, ea şi *ka-ul* ei ar putea să ne ajute să verificăm amuleta.

Un zâmbet crud îi apăru pe faţă. Senu îşi încleştă pumnii. Ochii strălucitori ai scarabeului îi atrăgeau privirea. Albaştri. Arzători. Mânioşi. Şi Nemheb voia să deschidă amuleta? Apoi a înţeles tot. Nemheb nu numai că habar n-avea de ceea ce se afla înăuntru, ba, mai mult, credea că este goală. Cu siguranţă, el credea că amuleta se închisese în timpul jafului şi că nu era niciun pericol dacă era deschisă.

Inima lui Senu a luat-o la trap, întrevăzând ocazia de a-i juca o festă, cea mai bună dintre toate.

Lăsă capul în jos, ascunzându-şi expresia feţei.

— Vă rog, domnule, îi zise cu o voce tremurătoare. Nu-i faceţi rău lui Reonet.

Nemheb îl privi cu ochi râi.

— Aaa, deci chiar îţi pasă de ea? începusem să mă îndoiesc, după gluma pe care ai făcut-o cu băieţii *mertu.* Ce drăguţ! Bine, dacă tu deschizi amuleta, o să mă mai gândesc. Aş putea să o ţin aici şi să te servească cât timp tu o să mă serveşti pe mine. Ce zici, ţi-ar plăcea?

Senu putea să îşi imagineze reacţia lui Reonet la asta. Dar îşi ascunse dezgustul, încercând să zâmbească. Nemheb chicoti, ducându-şi mâna la lanţul greu de la gât.

— Nu, păstrați-l, domnule… Eu nu vreau să îl ating. O să îl deschidă Red. Nu-i aşa, Red? zise, întorcându-se către ka-u*l* său care tremura din toate mădularele şi clătina din cap, îngrozit.

— Ai înnebunit? L-ai auzit pe omuleţ. Trebuie să o ducem la preotul *sem* ca s-o deschidă fără niciun pericol.

— Poţi s-o deschizi sau nu?

Ka-ul continua să tremure.

— Eu… poate.

— Atunci, fă-o! Altfel Nemheb o s-o omoare pe Reonet, iar noi o să fim oricum obligaţi s-o deschidem.

Zâmbetul crud al lui Nemheb se lăţi. Auzea doar părţi din conversaţia lui Senu şi îi plăcea ce auzea. Senu încerca să găsească o modalitate prin care să îl facă pe Red să înţeleagă ce avea de gând.

— Red? şopti el. Îţi aduci aminte de blestem? Cel Mare ar trebui să cunoască tot adevărul.

Red îl privi lung.

— Vrei ca eu să îi spun ka-ului Stăpânului Kheops a cui a fost ideea jafului, nu?

Senu dădu din cap afirmativ, încercând să pară învins.

— Nu avem de ales.

Ka-ul său privi amuleta de la gâtul lui Nemheb şi rânji.

— Bine. Ar putea să meargă. Dar fii pregătit s-o iei la fugă, îi zise el.

Red se duse lângă Nemheb. Şoptind ceva încet, întinse mâinile lui imateriale către amuletă. Senu îl privi pe Nemheb, arătându-și toată ura adunată.

Căpitanul zâmbi.

— Ştiu că mă urăşti, Senu, zise el. Şi Pehsukher începuse să mă urască. Dar am nevoie de cineva cu *Heka* şi nu e neapărat nevoie să mă placi ca să faci pentru mine ceea ce trebuie. Eu pot să îţi ajut familia şi prietenii. Sunt sigur că atunci când vei avea timp să te gândeşti, o să îţi dai seama că această cooperare este benefică pentru toată lumea.

Nu a mai apucat să asculte minciunile pe care Nemheb urma să i le spună. Se auzi un oftat ca şi cum aerul s-ar fi resemnat. În tăcerea adâncă, aripile scarabeului, care scânteiau în fumul din încăpere, s-au deschis.

— Jos! strigă Red, aruncându-se la podea.

Senu s-a ghemuit lângă altar şi şi-a acoperit capul cu mâinile. Se auzi un muget asurzitor şi toată camera se umplu cu o lumină albastră orbitoare. Nemheb începu să ţipe.

O rafală de vânt s-a pornit în încăpere, fluturându-i coada lui Senu şi stingând lămpile. Nişte gheare imense, de mărimea unei canoe… aripi imense, albastre… O coadă lungă, cu solzi… Lumina era tot mai puternică. Senu îşi lipi faţa de piatră şi închise ochii, dar continua să vadă. Nemheb ţipa întruna, în timp ce vântul bătea tot mai tare, iar lumina devenea obositoare. Din tavan cădeau praf şi tencuială. Apoi, brusc, ţipetele au încetat.

Precaut, Senu a deschis un ochi. Aripi albastre pluteau în aer, îndreptându-se lin către altarul plin de tencuială. Nemheb nu se vedea nicăieri.

Uşa s-a deschis şi cei doi *medjay* s-au repezit înăuntru. Au aruncat o privire la masacrul din faţa lor şi au luat-o la fugă strigând. Casa întreagă s-a umplut de ţipete. Tremurând încă,

Senu s-a târât în genunchi până la altar. Pe podea un petic fumegând cuprins încă de flăcări albastre indica locul în care se aflase Nemheb. Amuleta ardea legată încă de lanţ, dar aripile scarabeului erau rupte.

O secundă a rămas nemişcat. Apoi o parte din tavan s-a crăpat şi Red s-a repezit la Senu, încercând să îl împingă cu mâinile lui spectrale.

— Fugi!

Nu era nevoie să i se spună de două ori. A rupt o bucată de pânză din *perizoma,* şi-a înfăşurat-o pe mână ca să se protejeze de flăcări, a luat amuleta spartă din foc şi a dispărut pe uşă, alăturându-se mulţimii de servitori care voia să iasă din casă. Toată lumea se îngrămădea, dădea din mâini, în timp ce zidurile şi coloanele se prăbuşeau în jur. Era la jumătatea scării când şi-a adus aminte.

— Reonet! exclamă, privind cu disperare cărămizile care cădeau în jurul său.

— Pe-aici! îi zise *ka-ul* său.

— Dar cum…?

— Moon zice că este aici. Repede!

Senu n-avea timp de pierdut cu explicaţiile. Şi-a croit drum prin mulţimea cuprinsă de panică şi l-a urmat pe Red pe o altă scară, cu câteva trepte, care ducea într-un alt hol subteran. I se părea cunoscut.

— Aici m-a ţinut! A fost tot timpul lângă mine şi eu nu am ştiut.

— Grăbeşte-te!

O parte din tavan căzuse. S-a urcat pe grămada de moloz, tuşind, simţind că se sufocă din cauza prafului care îi cădea în cap. Măcar putea să vadă pe unde merge, datorită razelor lunii care pătrundeau prin gaura din tavan. Alergă la uşa pe care Red i-o indicase. *Ka-ul* său intră prin ea, apoi se întoarse.

— Este acolo! Dar doarme! Oh, repede, Senu, zise el.

Dormea? În toată zăpăceala de-acolo? Simţi cum i se strânge stomacul de groază. Dacă Red se înşelase şi Reonet nu dormea, ci era moartă? Deschise uşa şi intră.

Reonet era ghemuită într-un colţ, cu obrazul lipit de incantaţiile de pe perete. Părul îi acoperea ochii, iar degetele îi erau pline de sânge.

— Moon?... zise ea, deschizând ochii somnoroasă. Apoi îl recunoscu pe Senu şi încercă să îi zâmbească: Senu! Ştiam că o să vii.

Senu o îmbrăţişă. Nu îi păsa de ce credea ea sau de cât de rău urma să îl sâcâie Red în legătură cu asta. O strângea tare, cu obrajii plini de lacrimi.

— Credeam că ai murit! Nemheb a încercat să mă închidă în piramidă, dar Pehsukher mi-a zis cum să folosesc uşile ka-urilor şi Red m-a scos de-acolo... Ka-u*l Stă*pânului Kheops l-a omorât pe Nemheb... ar fi trebuit să îi auzi ţipetele... pene albastre peste tot... iar Gef, şi Sobek, şi ceilalţi au fost arestaţi! O să fie duşi în spatele Zidului Alb şi vor fi traşi în ţeapă... din vina mea... trebuie să îi ajutăm...

— Mi-e foame... Reonet plângea şi ea. Mor de foame, Senu... Am crezut că Moon nu o să se mai întoarcă niciodată. Mi s-a rupt agrafa... agrafa mea albastră... fusese a mamei mele, ştii. Dar Moon s-a întors! S-a întors când am avut nevoie de ea, s-a întors...

În timp ce Senu privea în jur, întrebându-se cum de o văzuse Moon în ciuda incantaţiilor de pe pereţi, o altă parte din hol s-a prăbuşit.

— Nu e timp! îl întrerupse Red, trăgându-l de coadă pe Senu. Trebuie să ieşiţi de-aici amândoi. Acum!

Afară haosul era şi mai mare. Servitorii care fugiseră din casă tremurau în grădina lui Nemheb, privind uluiţi vârtejul albastru care se ridica spre cer, amestecând moloz, vase, bucăţi de tavan, platouri, cupe, haine scumpe din pânză, tot ceea ce se găsea în casa lui Nemheb. Vântul se roti de câteva ori, tot mai sus, apoi începu să scuipe obiectele. Oamenii, care priveau uimiţi, începeau să fie cuprinşi de spaimă. S-au auzit câteva ţipete disperate şi toţi au început să fugă spre râu, acoperindu-şi capetele cu mâinile. Câţiva au sărit în apă, alţii pe bărci şi canoe. Din cauza panicii, mulţi nici nu erau în stare să cârmească, aşa că erau imediat luaţi de curent. Dar ajungând la cotitura care marca proprietatea lui Nemheb, bărcile s-au oprit,

toţi chinuindu-se să le întoarcă, ţipând şi arătând cu mâna în spatele lor.

Reonet reuşise să ia un vas cu fiertură de orz din casă. Înfuleca lacom, continuând să alerge; lichidul gros şi negru i se prelingea pe bărbie, pătându-i rochia. Trebuie să fi fost fermentat, întrucât ochii îi străluceau şi începuse să sughiţe. Dar în timp ce fugeau de-a lungul malului, în sus, a început să bată un vânt neobişnuit de puternic. Palmierii se îndoiau, iar apa întunecată se învolbura cu valuri albicioase în lumina lunii. În noapte răsună un pocnet scurt, acompaniat de mugetele hipopotamilor şi de ţipetele gâştelor. Senu îngheţă.

— Reonet! Stai! Se întâmplă ceva!

— Este vântul stârnit de *ka*-uri! îi strigă Red în ureche. Au aflat adevărul şi acum vin dublurile lor umane.

La început Senu nu a înţeles. Apoi i-a văzut. Râul se umpluse de siluetele negre a sute de vele: corăbii imense destinate să aducă piatră pe şantier, vasele elegante ale supraveghetorilor şi ale scribilor, canoe din trestie cu vele improvizate pe loc pentru a prinde vântul… înghesuită pe aceste ambarcaţii, părea că s-a adunat toată suflarea de la Locaşul Adevărului. Mert*u cu* umerii zdreliţi alături de hemu*tiu, băr*baţi cu nevestele lor, prunci cu cozile Ka-urilor într-o parte alături de ceilalţi copii, scribi şi şefi de echipe.

— Au intrat în grevă! zise Reonet, cu aceiaşi ochi aprinşi, aruncând vasul gol. Hai! O să prindem vântul dacă ne grăbim!

Senu clătină din cap, aşteptându-se parcă să se trezească în aşternutul lui, cu lampa arzând lângă el şi cu Red care să îi spună că nu a fost decât un vis urât. Vârtejul albastru se stinsese undeva, în spatele lor, dar totul părea încă ireal.

Reonet îl luă de mână şi îl trase lângă cel mai apropiat debarcader, apucând într-o clipită frânghia unei bărcuţe, chiar de sub nasul unui servitor speriat.

— Chestii importante la Palat! îl informă ea, stricând însă efectul vorbelor cu un râs nestăpânit.

Bărbatul părea pregătit să se lupte cu ea pentru barcă. Îl văzu însă pe Senu şi se dădu înapoi, ducând repede mâinile la amuletele pe care le avea la gât şi murmurând o rugăciune.

— Ce-o fi păţit toată lumea? strigă Senu. De ce se uită aşa la mine?

— Chiar eşti idiot, nu? Reonet se urcă în barcă şi ridică vela cu un sughiţ. Crezi că poţi să foloseşti uşa unui *ka* şi să rămâi acelaşi?

— Dar nu m-am schimbat.

Ea clătină din cap.

— Poate, în privinţa tâmpeniei. Hai, vino! Nu mai pot s-o ţin mult cu vântul ăsta.

Senu se uită neîncrezător la armada[5] în mişcare.

— Cred că ar trebui să mă întorc acasă. Cred că mama că e deja înnebunită şi...

Reonet îl apucă de încheietură şi îl trase în barcă.

— Vrei sau nu să îl aduci înapoi pe tatăl tău? îi zise ea. Asta e singura ta şansă de a-i vorbi Stăpânului Kheops! Aşază-te! Nu pot să ţin cârma dacă îmi stai cu coada aia în faţă.

Fiind în pericol să cadă, Senu se aşeză. Reonet cârmea micuţa ambarcaţie cu abilitate şi îndrăzneală, înainte să apuce să se dezmeticească, s-au pomenit navigând între o barcă mare încărcată cu lespezi albe de calcar pentru şantier şi o flotilă de canoe din trestie. Vântul şuiera prin pânzele întinse şi umflate. Raţele sălbatice începuseră să zboare speriate din cuiburile lor, fâlfâindu-şi aripile în noapte. Senu tresări şi se uită în sus cu o senzaţie deloc plăcută, amintindu-şi de penele albastre din celula lui Nemheb.

Unul dintre băieţii din canoe îi făcu semn cu mâna. Tresărind uşor, Senu îl recunoscu pe Iny.

— O să facem o petiţie Stăpânului Khefren ca să le dea drumul hoţilor *mertu!* îi strigă el. Voi doi unde aţi fost? Aţi pierdut toată distracţia!

Reonet luă un pumn de noroi de pe fundul bărcii şi îl aruncă în el.

— Hei! ţipă Iny, lovit din plin în obraz.

Ceilalţi au râs şi au început să se joace cu vâslele în apă, stropindu-se unii pe alţii. Păreau că nu îşi dau seama de gravitatea situaţiei. Nici adulţii nu erau mai breji. Oamenii se strigau între ei în timp ce vântul îi purta tot mai repede.

---

[5] Flotă (n.tr.)

Senu s-a prins cu mâinile de marginile bărcii şi a privit înfiorat în susul râului. Cerul se lumina repede, iar dunele începeau să prindă formă. Pe malul vestic, puţin mai în faţă, Zidul Alb strălucea rozaliu în zorii dimineţii, înalt, frumos şi înfricoşător. Sus, pe zid, scânteierile lăncilor în soare indicau poziţiile gărzilor regale.

Se gândea la Stăpânul Khefren care era prea important ca să stea de vorbă personal cu supuşii săi şi la planul lui atât de prostesc de a-l pune pe Red să contacteze *ka-ul* Prinţului Mikerinos. Pierdere de timp, pentru că Nemheb îşi împrăștiase deja otrava care ajunsese la Urechea Regală.

— Red, zise el în şoaptă. Red, fă-i să se întoarcă! O să îi omoare! Fă-i să plece de-aici!

Ka-ul său clătină din cap.

— Nu pot. *Ka*-urile lor sunt prea furioase. *Ka-ul* Stăpânului Kheops le-a instigat. E prea târziu ca să mai poţi face ceva, Senu. Prea târziu.

Capitolul 16

PROCESUL

„Vin la tine şi mâinile
mele aduc Adevărul, iar
inima mea e neprihănită.”
Incantaţia 183

În timp ce armada se îndrepta către adăpostul de la Zidul Alb, vântul stârnit de *ka-uri* s-a domolit. Sute de pânze roşii în lumina răsăritului au cotit către malul vestic. Ochii *saper*-ilor îi urmăreau în tăcere de pe creneluri. Se părea că gărzile aveau de gând să îi lase să ancoreze. Dar, deodată, se deschise o poartă şi o haită de patrupede slăbănoage ţâşni afară.

Reonet încremeni.

— Dau drumul câinilor! Cu toţi oamenii de-acolo!

Senu simţi un gol în stomac. Pe malul îngust, între apa care se retrăgea şi Zidul Alb, încă în umbră, un sat întreg de corturi strâmbe fusese ridicat pe noroiul uscat. Oameni murdari, îmbrăcaţi în zdrenţe, dormeau afară, înfăşuraţi în rogojini. Senu tresări puternic, dându-şi seama că aceştia erau cerşetorii de care îi vorbise Nemheb, cei care trăiau cu resturile aruncate peste Zid, de la Palat. Mulţi nu se treziseră încă. Peste aceşti oameni lipsiţi de apărare a năvălit haita de câini, lătrând întărâtați.

Rogojinile şi corturile răsunară de ţipetele îngrozite ale oamenilor. În acelaşi moment gunoiul strâns de dimineaţă a fost aruncat peste Zid, sporind confuzia generală. Văzând pâinea uscată şi fructele putrezite care se împrăștiaseră pe jos, cerşetorii au uitat de fugă şi s-au repezit la mâncare, târându-se în patru labe şi bătându-se cu câinii pentru fiecare bucăţică. Mârâielile câinilor şi ţipetele de durere ale oamenilor muşcaţi umpleau aerul dimineţii. Gărzile priveau nepăsătoare scena de pe crenelurile însorite şi lipsite de pericole.

— Crezi că aşa fac în fiecare dimineaţă? o întrebă Senu pe Reonet, imaginându-şi-o pe mama lui şi pe Tamuway cu cele

două fetiţe ale sale târându-se în noroi, printre câinii mari şi fioroşi.

— Bineînţeles că nu, îi zise Reonet clătinând din cap. Încearcă numai să ne sperie.

Senu nu era atât sigur. Dar demonstraţia îşi atingea scopul. Armada începuse să ezite, oamenii priveau scena îngroziţi, cu vâslele ridicate în sus.

— Voi cei care veniţi de la Locaşul Adevărului! strigă un *saper* de pe Zid. Întoarceți-vă la treburile voastre! Altfel, înainte de apusul lui Ra, familiile voastre vor ajunge aici, alături de cerşetori!

— Vezi? suspină Reonet, cu mâinile ei albe încordate pe vâslă. Hai să le arătăm că nu glumim deloc.

Aranja pânza şi îndreptă micuţa barcă spre cel mai apropiat debarcader. Senu, a cărui inimă parcă bubuia, a luat o vâslă, s-a aplecat peste margine şi a împins cealaltă ambarcaţie. Red plutea neliniştit în faţa lui, împiedicându-l să vadă.

— Fă şi tu ceva util! îi zise Senu nervos. Du-te şi mai vorbeşte o dată cu *ka-ul* Prinţului Mikerinos!

Red începu să tremure.

— Ce să-i spun?

— Spune-i adevărul. Povesteşte-i despre *ka-ul* Stăpânului Kheops şi despre căpitanul Nemheb.

Red, neaşteptat de supus, s-a îndepărtat. Dar s-a întors imediat, înainte ca ei să apuce să ajungă la mal, tremurând agitat.

— Nu pot. În Sala de Judecată este un preot *sem* care a făcut o incantaţie ce nu lasă *ka*-urile să spioneze. Va trebui să te duci chiar tu!

Senu se uită la Reonet gândindu-se dacă să-i spună despre preot. Privirea ei hotărâtă era aţintită la debarcader; avea o strălucire stranie. Se scutură înfiorat, pipăind scarabeul pe care, pentru siguranţă, îl ascunsese într-o cută din *perizomă.* Îl strânse în mână.

— Trebuie să ducem scarabeul acesta Stăpânului Khefren, zise, strângând amuleta în mână. Este singura dovadă pe care o avem că tata şi ceilalţi sunt nevinovaţi.

Reonet a făcut un semn afirmativ din cap apoi şi-a reînnoit eforturile de a ajunge la mal. Muncitorii mormăiau furioşi ca răspuns la ameninţarea *sa*perului. Câteva bărci o urmaseră pe Reonet şi se apropiau de debarcaderul regal, când poarta principală a Palatului s-a deschis şi afară a ieşit un regiment de *saper-i* înarmaţi cu lănci. Ogarii au alergat la ei, dând din cozi, apoi au fugit către debarcader, mârâind la bărcile care se apropiau. Canoea din faţă a început să se retragă în grabă, dar barca din spate, neavând timp să se oprească, a intrat în ea. Canoea se clătină din cauza loviturii puternice. Oamenii din canoe au sărit în apă şi au înotat până la mal, începând să ţipe disperaţi când doi ogari s-au aruncat în râu, îndreptându-se direct către ei.

Senu încremeni văzând cum braţele unuia dintre înotători sunt prinse de colţii unui câine.

— Nu o să trecem niciodată de clinii ăştia! zise. Trebuie să ancorăm în altă parte.

Ochii lui Reonet scânteiau întunecaţi.

— Nu ne pot opri. Se aplecă periculos peste marginea bărcii şi strigă către ambarcaţiile care șovăiau în mijlocul râului: Dincolo de zidul acesta se află Scorpionii, arestaţi! Stăpânul Khefren o să îi execute! Haideţi!

Saper-ii de pe mal au privit-o pe Reonet cu ochi mici şi răi. Unul a ridicat lancea, pregătit s-o arunce. Senu abia mai respira. Dar conducătorul lor i-a pus mâna pe braţ, făcând un semn negativ din cap.

— Artizani ai Locaşului Adevărului! strigă el, ţinându-l de zgardă pe unul dintre ogarii furioşi. Este ultima voastră şansă! Întoarceți-vă la treburile voastre, altfel vom considera această acţiune un atac asupra Persoanei Regale a Stăpânului Khefren şi vom fi nevoiţi să luăm măsurile necesare.

— Nu-l ascultaţi! ţipă Reonet. Trebuie să fim uniţi! Suntem mai mulţi decât ei! Putem să trecem de Zid dacă suntem uniţi!

Dar oamenii erau speriaţi de câini şi de soarta pe care o avuseseră cei din canoea răsturnată. Una dintre femei îi strigă lui Reonet să plece de la mal înainte să fie omorâtă. Bărbaţii mormăiau nemulţumiţi. Supraveghetorii încercau să îi încurajeze ca să îşi ţină promisiunea de a ajunge cu petiţia în faţa

Stăpânului Khefren pe cale oficială. De-abia începuseră negocierile cu *saper*-ii de pe mal când, de pe barca aceea care izbise canoea, răsună un urlet furios.

— Sobek! strigă un şef de echipă cu voce bubuitoare, arătând cu degetul în sus, la Zid.

Negocierile s-au întrerupt brusc şi oamenii şi-au pus mâna streaşină la ochi. Senu a privit şi el crenelurile însorite. Inima îi bătea tare, din nou, gata să-i sară din piept. Sus, pe Zidul Alb, între două ţepe de execuţie se vedea Sobek, având mâinile legate la spate, cu sângele şiroindu-i pe un obraz. Era mai voinic şi mai puternic decât cei doi *saper*-i de lângă el, dar părea vlăguit. Se clătina năucit, privind zăpăcit armada.

— Muncitori ai Locului Adevărului! începu *saper*-ul.

— O să-l tragă în ţeapă! strigă şeful de echipă.

Tot râul a răsunat de un strigăt mânios şi în acelaşi moment sute de pânze au început să se îndrepte către mal. *Saper*-ii au încercat să facă semne cu mâna şi să ameninţe în continuare, dar în zadar. Apucând vâsle, beţe, bucăţi de noroi uscat, pietre, orice le cădea în mână, oamenii înfuriaţi, *mertu* şi *hemutiu,* se aruncau pe mal.

— Sob-ek! So-bek! scandau ei, ca într-un cântec de şantier. SO-BEK! SCORPIONII PURUREA!

— Haideţi! strigă Reonet, cuprinsă de entuziasmul general. Înainte să închidă poarta!

Senu începu să gâfâie. Nici nu şi-a dat seama când s-a dat jos din barcă, pentru că deodată se trezi în noroi, încercând să ţină pasul cu Reonet. Din toate părţile, pilcuri de bărbaţi şi de femei urlau şi loveau cu armele lor rudimentare. Iny a preluat conducerea copiilor *hemutiu* în atacul asupra bărcii regale, ancorate puţin mai sus. Câinii au mârâit, apoi au început să latre. *Saper*-ii erau disciplinaţi şi se foloseau de vârfurile lăncilor ca să-i pună pe oameni la pământ, dar ceilalţi erau mult mai mulţi decât ei şi nu după mult timp au pierdut controlul. Degeaba strigau supraveghetorii şi scribii, strângând la piept sulurile de papirus, repetând întruna că petiţia trebuie să ajungă la Stăpânul Khefren pe cale paşnică şi oficială. Cerşetorii, întrezărind ocazia de a face rost de nişte mâncare adevărată, au sărit şi ei la bătaie. *Saper*-ii au renunţat la încercarea de a mai

face arestări şi au început să înţepe cu lancea oamenii în picioare pentru a-i opri să nu se urce pe Zid.

„L-au omorât pe Sobek, la altceva Senu nu se mai putea gândi. L-au tras în ţeapă şi tata va rămâne în mină pentru totdeauna. E prea târziu.“

— Şeful vostru nu este mort, îi şopti Red la ureche. L-au băgat înăuntru. Fereşte-te!

O lance se înfipse în pământ chiar lângă piciorul lui Senu, făcându-l să tremure îngrozit. Se repezi după Reonet, abia respirând. Privit de pe râu, drumul nu părea un urcuş prea greu, dar scurtătura până la Palat era o pantă destul de abruptă. Oprindu-se să-şi tragă răsuflarea, Senu a mai aruncat o privire la creneluri. Red avea dreptate. Nu era nimeni în cele două ţepe.

Uşurarea nu i-a fost de lungă durată. *Saper*-ii se retrăseseră lângă porţi. Imediat s-au strecurat prin uşa micuţă şi au baricadat-o, trântind-o în nasul revoltaţilor. Apoi s-a auzit sunetul înăbuşit al unui gong şi pe creneluri a apărut un şir de capete întunecate. Răsculaţii au început să lovească porţile, fără să-şi dea seama de la început ce se întâmplă. Apoi săgeţile au început să cadă din cer asemenea unei ploi negre.

De-a lungul Zidului Alb oamenii cădeau cu expresii surprinse pe faţă şi cu mâinile încleştate pe vârfurile săgeţilor intrate adânc în carne. Săgeţile nu făceau niciun fel de discriminare. *Mertu, hemutiu,* scribi, femei, copii, oricine se găsea în calea lor era doborât la pământ.

Reonet l-a împins pe Senu lângă zid. S-au rezemat de piatra caldă, gâfâind.

— Săgeţile nu ne pot atinge dacă stăm lipiţi de perete, ţipă ea peste urletele celorlalţi. Trebuie să intrăm într-un fel înăuntru. Poţi să te urci?

S-au uitat în sus. Zidul era perfect neted. Câţiva *mertu* încercau să construiască o piramidă din propriile corpuri pentru a ajunge sus, dar zidul era prea înalt şi piramida se prăbuşi, împrăștiindu-i pe oameni pe jos, în noroi. El dădu din cap, neputincios. Reonet se încruntă.

— Hai să încercăm prin spate. Trebuie să fi lăsat deschisă una dintre celelalte porţi, zise strângându-l de mână, cu o hotărâre de neclintit.

Au reuşit să ajungă până la colţ, apoi pe o pantă unde noroiul se amestecase cu nisipul adus din deşert. Aici era mai liniştit, dar întreaga secţiune vestică a Zidului era netedă şi înaltă. Nu exista nici o poartă. Reonet dădu neputincioasă cu piciorul în piatră.

— Vreo idee?

Senu tăcea. Vederea oamenilor care mureau îi reamintise de ceea ce urma să li se întâmple tatălui său şi celorlalţi, dacă nu intrau în Palat înainte ca prizonierii să fie condamnaţi. Tremura în umbra Zidului, dorindu-şi să poată începe încă o dată Akhet-ul. Ar fi procedat altfel de data asta.

— Atunci, nu avem nici o şansă.

Reonet îl trase după ea înapoi în lumina soarelui către poarta principală.

Senu o urmă, prea îngrijorat să mai poată gândi. Energia aceea ciudată pe care o simţise de când scăpase din piramidă începea să se stingă. Red, care nu-şi găsea nicicum locul, licărea slab cu o lumină albastră, continuând să-i dea sfaturi precum: „Rămâi unde eşti!“, „Fii atent!“ sau „Lasă-te în jos!“ O săgeată trecu chiar prin *ka-ul* său, căzând în noroi, foarte aproape de Senu.

Reonet începuse să dea cu piciorul în poartă, care îi răspundea cu un zgomot surd. Găsi o deschizătură şi încercă să îşi bage degetele în ea.

— Gardă! strigă ea. Acesta este băiatul care i-a ajutat pe hoţi. Cel care a*re Heka!* A venit să se predea.

Senu s-a repezit la ea, a apucat-o de mijloc şi a tras-o după el pe lângă Zid până când s-au pierdut în mulţimea de *mertu* furioşi.

— Ai înnebunit?

— E singura soluţie! îi zise ea printre dinţi. Dacă îi laşi să te aresteze, o să te ducă la ceilalţi.

— Da, legat şi bătut, poate! Ai văzut ce i-au făcut lui Sobek. Asta mi-ar trebui acum. Oricum, nu este singura cale…

— Coadă-Roşcată! strigă cineva încântat. Ştiam eu că tu eşti!

Un băiat *mertu,* murdar şi plin de vânătăi, se îndrepta clătinându-se către el, urmat de un grup de băieţi, în aceeaşi stare. Senu tresări, recunoscându-i pe Patep, pe Teti şi pe băieţii

care încercaseră să-i ajute pe Scorpioni. Se uitau curioşi la Reonet, care la rândul ei îi privea, cu mâinile în şolduri.

— Aceştia... ei sunt băieţii de pe şantier, din echipa Scorpionilor şi de la celelalte echipe, zise Senu, cercetându-le cu atenţie feţele murdare.

— Gef este înăuntru cu ceilalţi, începu Patep. *Saper*-ii aveau de gând să ne dea drumul nouă, băieţilor, dar Gef i-a tras un pumn în ochi unuia dintre ei, aşa că l-au luat prizonier. Încercăm să intrăm.

— Bine, zise Reonet. Senu are o idee. Taci şi ascultă!

Senu se înroşi, regretând faptul că a deschis gura îşi umezi buzele.

— Ştiţi că eu am *Heka.* Eu şi Red am putea să... Eu şi Red putem să trecem prin ziduri. Dacă avem o uşă simbolică.

Băieţii *mertu* se priviră neîncrezători. Teti chicoti. Reonet se încruntă la el.

— Şşş! Cum crezi că a ieşit din piramidă?

Toţi s-au uitat la Senu cu ochii mari.

— Bineînţeles că este imposibil, zise el, fără să înţeleagă exact dacă era uşurat sau iritat. Am avea nevoie de un preot ca să facă uşa.

— Nu este nevoie, zise Reonet muşcându-şi buza. Ştiu eu incantaţiile.

Băieţii au privit-o suspicioşi.

— Oh, Ra! exclamă Teti. Cred că nu glumesc deloc.

Pentru prima oară, Patep se uită la Senu cu respect.

— Tu chiar poţi să faci asta, nu? Să treci prin zid?

— Dar pe voi nu pot să vă trec.

— Dacă tu poţi să treci prin pereţi, atunci nu ai nevoie de noi! mormăi băiatul. Bine, dă-i drumul! zise el, întorcând capul către Reonet.

— Nu pot să scot o uşă aşa din aer, doar ştiţi şi voi! zise Reonet, aruncându-i o privire enervată. Am nevoie de cerneală. Cred că m-aş descurca şi cu nişte funingine de la unul dintre focuri. Am nevoie şi de nişte pensule. O să meargă mai repede dacă mă ajută câţiva dintre voi să desenez hieroglifele.

Reonet i-a organizat pe băieţi, trimiţându-i pe câţiva să caute prin tabăra cerşetorilor nişte lemn ars, pe Teti la râu pentru

trestie şi pe Patep să îi aducă pe Iny şi pe ceilalţi din barcă. După ce au plecat, a luat o săgeată care îşi ratase ţinta şi a scrijelit pe zid conturul unei uşi micuţe.

— Va trebui să te apleci, se scuză zâmbind Reonet. Durează prea mult să fac o uşă mare.

Zgomotul făcut de vârful săgeţii pe piatră îl scotea din minţi pe Senu. Revolta se transforma treptat într-o mare învălmăşeală. Oamenii alergau în toate părţile încercând să escaladeze Zidul, ploua cu săgeţi, iar pe deasupra capetelor zburau pietre şi noroi. Între timp s-au întors Patep şi Teti, urmaţi de Iny şi de ceilalţi băieţi. Iny a ascultat tăcut planul, l-a privit îndelung pe Senu şi a rânjit.

— Am ştiut eu că îţi păstrezi *ka*-ul pentru ceva special! zise el.

Sub conducerea lui Reonet, copiii *hemutiu* s-au apucat de lucru, în timp ce băieţii *mertu* au creat o diversiune, o foarte convingătoare bătaie cu pumni. Senu privea cum uşa începe să prindă formă, tremurând la gândul că nu o să meargă, apoi la gândul că, poate, chiar o să meargă.

Nu se simţea nici măcar pe jumătate pregătit, când Reonet i-a dat pe ceilalţi la o parte.

— Baftă! zise ea, sărutându-l pe obraz.

Senu era îngrijorat, închipuindu-şi reacţia băieţilor în cazul în care ar fi intrat direct în zid şi sângele ar fi început să îi curgă din nas, când Red l-a împins cu blândeţe către zid. Uşa s-a deschis suspinând. Senu s-a grăbit să închidă ochii. Nici nu a mai avut timp să se gândească la sărutul lui Reonet, pentru că uşa s-a închis şi s-a trezit de cealaltă parte a Zidului Alb.

Palatul era mult mai mare şi mai populat decât îşi imaginase Senu. La fiecare pas trebuia să se ascundă de servitorii care se grăbeau să ducă vase, coşuri cu pâine şi fructe sau platouri cu friptură de vânat. Pentru o vreme a mers în spatele unui grup de *imakhu* foarte importanţi, care purtau peruci parfumate şi sandale de aur, până când aceştia au intrat într-o încăpere cu o piscină în care nişte fete în pielea goală se bălăceau şi chicoteau pe seama „muncitorilor *mertu* murdari” de-afară. Bineînţeles că nu îşi închipuiau că revoltaţii ar putea să ajungă dincolo de zid. Senu se apleca, cu obrajii în flăcări. Se gândi să întrebe pe cineva unde erau judecaţi prizonierii, dar Red strălucea din nou

albastru şi nu voia să se repete ceea ce se întâmplase în casa lui Nemheb.

În timp ce intra tot mai adânc în Palat, ascunzându-se în spatele statuilor sau a coloanelor aurite, zgomotul revoltei de-afară s-a potolit treptat şi Senu a trebuit să îşi repete de câteva ori motivul pentru care venise. În fiecare colţ umbros se aflau vase enorme cu lotuşi albaştri care parfumau aerul, îmbiindu-l să se aşeze pe jos şi să se culce. Doamnele din suita regală, înveşmântate în pânze fine, stăteau tolănite pe canapele şi îşi făceau vânt cu evantaiele, privindu-i plictisite, cu ochii lor fardaţi cu *kohl,* pe servitorii care treceau în grabă pe lângă ele. Una dintre femei privi direct către Senu, fără să pară că l-ar fi văzut. Senu tremură. Deschise gura să îl întrebe pe Red despre asta, dar acesta îi şopti.

— *Saper*- ii!

Senu a auzit zgomotul unor sandale care mărşăluiau în cadenţă, aşa că s-a repezit să se ascundă în spatele unui vas cu lotuşi înfloriţi. A dat într-o parte petalele şi i-a văzut pe cei patru *saper*-i care tocmai treceau prin faţa lui, târând după ei un *mertu* plin de răni şi sânge, cu mâinile legate strâns la spate.

— Sobek! murmură Senu.

Rămase nemişcat în spatele florilor, privindu-l uluit pe şeful de echipă. Îi urmări cu privirea pe *saper*-i până când aceştia intrară într-o sală atât de mare, încât tot satul *hemutiu* ar fi încăput în el. Coloane aurite, în formă de floare de lotus, străjuiau pe ambele părţi ale holului până la podiumul ridicat unde, pe un tron din granit negru, stătea Stăpânul Khefren. Pe cap avea Dubla Coroană, iar la piept strângea sceptrul şi biciul regal. Aşa cum făcuse şi când venise pe şantier, Stăpânul Khefren privea fix, drept înainte, cu ochi ameninţători. Holul era plin de *imakhu,* bărbaţi şi femei, aliniaţi în tăcere la umbra coloanelor. *Saper*-ii formaseră un pătrat viu, ce servea ca zid între audienţă şi ceea ce urma să se întâmple în mijlocul încăperii. Alţi *saper*-i stăteau în poziţie de drepţi în faţa tronului, cu braţele încrucişate şi cu feţele impasibile. Pe treapta de jos stăteau, în şir, Urechea, Ochiul, Nasul, Limba şi Gura Regală, cu bastoanele aşezate pe genunchi, privind cu expresii plictisite desfăşurarea procesului.

Senu tresări; privi neputincios cum *saper*-ii îl târăsc pe Sobek până în centrul încăperii şi apoi îl aruncă fără milă în pătratul format de gărzi. Apoi undeva printre lăncile *saper*-ilor care stăteau lângă prizonierii îngenuncheaţi a zărit umbrele unei blăni aurii cu pete întunecate şi a simţit un gol în stomac.

— Un leopard! murmură el îngrozit.

— Şşş! îl admonesta o femeie *imakhu* de la marginea sălii, cu gâtul întins în faţă ca să vadă ce i se întâmplase lui Sobek. E doar preotul, prostuţule! Du-te la locul tău. Se întoarse către el încruntată şi făcu ochii mari. Cine eşti? Ce faci aici? Nu eşti…

Senu se strecură pe sub braţul ei înainte ca ea să mai apuce să îl oprească. Se furişă printre ceilalţi, apropiindu-se tot mai mult de prizonieri. Gărzile se aşezaseră din nou în faţa prizonierilor, aşa că nu mai avea cum să vadă blana de leopard. Red îl urmă fără entuziasm.

— Este preotul *sem,* îi şopti Red cu o voce subţire, destul de stranie. Fii atent! Dacă treci peste incantaţiile pe care le-a desenat pe podea, nu o să te mai pot ascunde.

Aşadar, de-asta nu îl văzuse nimeni furişându-se prin Palat. Totuşi, nu mai putea dura mult. Senu observă înfiorându-se că pe dalele decorative de la marginea sălii fuseseră pictate în grabă hieroglife. Dar ceea ce crezuse el că era o fiară era numai un bărbat cu o piele de leopard care îi atârna pe un umăr. Din nou se zăpăci. Preotul era un om bătrân. Cu toate astea, într-o parte a capului său ras se zărea o coadă subţire, bine strânsă, coada *ka-ului.* Ar fi vrut să îi ceară o explicaţie lui Red, dar dacă vorbea acum, cineva ar fi putut să îl observe. Se rezemă de o coloană, sperând să rămână invizibil până când se hotăra ce să facă.

Sosirea lui Sobek întrerupsese discuția pe care preotul o purta cu Gura Regală. Discuţia începuse cu mai mult timp în urmă, întrucât preotul *sem* trebuia să se adreseze Urechii Regale, care întorcea capul şi îi comunica în şoaptă Gurii Regale, care îi vorbea apoi preotului. Din când în când Nasul Regal sau Ochiul Regal adăuga câte ceva la discuţia purtată în şoaptă şi urma o pauză şi mai lungă până când Gura Regală vorbea din nou. În acelaşi timp, Limba Regală, ca de obicei, muşca dintr-o curmală sau gusta dintr-un pocal înainte să i le ofere Stăpânului Khefren.

Marele Stăpân nu arăta prea mult interes faţă de ceea ce se discuta, aşa cum nu arătase nici faţă de construirea propriei piramide. Dar când Sobek şi ceilalţi prizonieri au fost aruncaţi la picioarele lui şi un *saper* a anunţat că revolta se înrăutăţea, Khefren s-a aplecat către Urechea Regală şi i-a şoptit ceva.

Urechea Regală i-a răspuns în şoaptă Gurii Regale, care s-a ridicat solemn în picioare. A bătut cu bastonul în podea pentru a atrage atenţia tuturor şi a anunţat:

— Stăpânul Khefren porunceşte ca procesul să se termine. Nu există nici o îndoială în privinţa vinovăţiei prizonierilor. Jumătate din aceştia ar trebui executaţi imediat. Întrucât există câteva probleme de ordin spiritual care trebuie clarificate, ceilalţi vor fi interogaţi în absenţa sa şi executaţi la apus. În acest sens se acordă putere deplină preotului *sem* Ankhsheshonq din Templul Soarelui. Revoltaţii vor fi escortaţi până la Locaşul Adevărului. Oricine nu va respecta aceste ordine va fi arestat şi trimis la Cataracta lui Knum. Nu se va tolera niciun fel de nesupunere. Aşa a hotărât Khefren cel Mare, Taurul Atotputernic, Fiul lui Ra.

Bătu din nou cu bastonul în podea şi întreagă încăpere răsună. Un suspin străbătu aerul. Prizonierii îngenuncheaţi au gemut şi imediat gărzile şi-au reluat poziţia de drepţi. Senu avea inima cât un purice şi abia mai respira. Red plutea în cercuri agitate în jurul coloanei.

— E râu, e foarte râu.

Senu a ieşit din spatele coloanei şi a înaintat clătinându-se de-a lungul liniei cu incantaţii, până la spaţiul liber dintre pătratul *saper-ilor* şi podiumul regal.

— Stăpâne! strigă el, adresându-se direct celui care stătea pe tron. Înălţimea Voastră, trebuie să mă ascultaţi! Aceşti oameni sunt nevinovaţi. Căpitanul Nemheb…

N-a mai apucat să zică altceva. Se auzi murmurul îngrozit al tuturor demnitarilor din sală. Într-o secundă, pumnul greu al unui *saper* îl lovi în faţă şi cel puţin douăzeci de gărzi săriră pe el, aruncându-l la podea.

— *Hemutiu* nesocotit! ţipă cineva. Cum îndrăzneşte să se adreseze direct Stăpânului Khefren?…

— Cum a ajuns aici?…

— Nu şi-a tăiat coada încă…

— Străluceşte…
— Focul preoţilor…
— Este o înşelăciune…
— Profanator de morminte!…
— Doar un copil.
Auzind ultimul strigăt, Senu tresări. Înălţă capul, atât cât îl lăsa strânsoarea *saper-Hor,* şi se uită în jurul său.
— Red, şopti el el. Unde este Prinţul Mikerinos?
— În spatele tronului.
— Spune-i Ka-ului său…
— Taci, băiete!
Un *saper* îl lovi în ceafă, aruncându-l cu faţa la podea. Simţi gustul sângelui în gură. Mâinile îi erau legate cu o frânghie, atât de strâns, încât gemu de durere, cu ochii plini de lacrimi.
— Să nu încerci vreuna din magiile tale aici, băiete, scrâșni printre dinţi bărbatul care îi lega mâinile. Altfel o să te omoare, chiar dacă eşti încă minor.
— Trebuie să spun…
— Linişte! Lăncile îl împunseră mai tare. Prizonierul să tacă!
— Nu o să tac! strigă Senu cât putea de tare, cu obrajii lipiţi de podea. Căpitanul Nemheb este un trădător! S-a folosit de aceşti oameni. Pot să demonstrez asta! zise Red, încet, în timp ce sala începea să răsune de strigăte de protest, spune-i Prinţului Mikerinos să vină aici. Spune-i să caute în *perizoma* mea.
Red nu părea prea încântat de ideea de a-l lăsa singur, dar până la urmă a dispărut, unduindu-se neliniştit între umbrele din spatele tronului.
Senu a rămas nemişcat, terorizat că unul dintre *saper*-i, luat de val, ar putea să-l împungă prea tare cu lancea. Apoi a văzut apropiindu-se de el o pereche de sandale din papirus.
— Lăsați-l să se ridice! zise o voce moale.
Saper-ii s-au retras. Senu şi-a ridicat capul cu o privire recunoscătoare în ochi. A zărit o gheară de leopard şi privirea preotului *sem* aţintită asupra lui. Ochii acestuia erau atât de adânci şi de negri, încât Senu a început să ameţească.
— Asemenea puteri *Heka,* şopti preotul, lăsându-se în jos ca să-l vadă mai bine. Unde te-ai ascuns până acum?

Red se grăbi să se întoarcă.

— Să nu spui nimic, îl sfătui *ka-ul* său.

Ochii lui Ankhsheshonq au scânteiat către Red, ca şi cum l-ar fi văzut. Îl mai privi o dată îndelung pe Senu, apoi îl împinse pe *saper*-ul încordat şi îl ajută să se ridice. Frânghia îi ciupea pielea sensibilă de la coate, dar Senu scrâşni din dinţi, hotărât să nu plângă.

— O să am eu grijă de băiat acum, zise Ankhsheshonq. Stai liniştit, mă descurc. Dacă Stăpânul Khefren ne acordă încuviinţarea, având în vedere şi faptul că asupra băiatului nu s-a găsit nici o parte din comoara regală, cer viaţa acestui prizonier pentru a servi în Templul Soarelui, zise apoi Urechii Regale.

Senu deschise gura.

— Nu…

— Şşş! încerc să te ajut, zise Ankhsheshonq, punându-i mâna la gură.

— Cererea preotului *sem* se aprobă, rosti Gura Regală cu o voce plictisită. Ceilalţi prizonieri vor fi executaţi la data stabilită. Luaţi-i de aici!

— Nu, tată! zise o voce subţire şi piţigăiată.

Întreaga sală a fost străbătută de un murmur de uimire.

Inima lui Senu a început să bată mai repede, plină de speranţă, văzându-l pe Prinţul Mikerinos îmbrăcat într-un şorţ simplu în care părea că se simte mult mai confortabil decât în hainele purtate în timpul vizitei pe şantier, cum îşi face loc printre *saper*-i. Întâlni însă privirea Prinţului şi inima îi sări din piept. Era întunecată, plină de ură, privirea lui Gef la prima lor întâlnire.

— Căutaţi în *perizoma,* ordonă Mikerinos. Are asupra sa ceva din comoară.

Senu încercă disperat să se explice, dar *saper*-ii care începuseră să îl percheziţioneze nici măcar nu îl băgau în seamă. Găsind cuta în care se afla Scarabeul spart, aceştia au tras imediat amuleta şi au ridicat-o în sus triumfători. Aripile rupte ale scarabeului scânteiau roşii în lumina torţei. Un alt murmur se ridică în aer.

Gura Regală bătu cu bastonul în podea.

— Întrucât asupra băiatului s-a găsit o bucată din comoara regală…

— Aceea nu este comoara Stăpânului Khefren, *imakhu* idiot ce eşti! ţipă o voce aspră ce venea din doi plămâni sănătoşi, antrenaţi pe şantier. Senu întoarse capul şi îl văzu pe Gef care se zbătea să treacă de gărzi. Acela este un scarabeu de templu! Piticul iscoditor al lui Nemheb l-a luat din sarcofag, dar a fost ucis de acest scarabeu şi…

Un *saper* îl trânti la podea şi cuvintele lui Gef se stinseră brusc într-un grohăit. Ankhsheshonq respiră adânc şi smulse scarabeul din mâna saperului. După ce îl examină cu atenţie, strânse pumnul, privindu-l aspru pe Senu.

— Băiatul nu poate fi considerat un hoţ, întrucât această amuletă aparţine într-adevăr Templului, a zis el cu voce severă, adresându-se Urechii Regale. Stăpânul Kheops – fie ca al său *ka* să umble liber pe unde voieşte – o purta când a murit. Eu nu cred că mai este nevoie să-i interogăm pe prizonieri. Nu se fac vinovaţi de delicte de ordin spiritual.

— Ce făceai cu amuleta Bunicului? îl întrebă încruntat Prinţul Mikerinos pe Senu.

Dar toţi ochii erau aţintiţi asupra podiumului: Stăpânul Khefren se ridicase în picioare. Coborî două trepte, privindu-l fix pe preotul *sem.*

— Cum a ajuns acel lucru în piramida tatălui meu? îl întrebă el cu o voce ascuţită. Preoţii care au pregătit *sahu*-ul său mi-au spus că au luat toate măsurile necesare şi au eliberat *ka*-ul său înainte de sigilarea sarcofagului.

Senu, care era cel mai aproape de preot, a fost singurul care a observat în ochii lui Ankhsheshonq un licăr de nelinişte.

— Cu siguranţă, a fost o scăpare, Stăpâne, zise preotul mieros. Dar vă pot confirma un lucru, *ka*-ul tatălui înălţimii Voastre este acum liber, deci nu aveţi de ce să vă faceţi griji…

Khefren îl întrerupse, plesnind cu biciul în aer. Îi privi cu ochi scânteietori pe prizonieri, zăbovi puţin cu privirea asupra lui Senu, apoi zise Urechii Regale:

— Unde este căpitanul Nemheb? El se află în spatele acestei revolte?

Urechea Regală s-a prosternat în faţa Stăpânului, bâlbâindu-se că el nu ştia nimic, dar că se întâmplaseră nişte lucruri ciudate cu o seară înainte la casa căpitanului. O lumină albastră pe cer şi un vânt nefiresc. Iar căpitanul nu mai fusese văzut de atunci.

Stăpânul Khefren a rămas câteva clipe pe gânduri, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lui Senu. Băiatul simţea privirea regală grea, ca un jug cu zece vase. Încă o dată biciul plesni.

— O să vorbesc cu băiatul *hemutiu.* De-abia se domoliseră şoaptele şi mirarea oamenilor când Khefren cel Mare a rostit două cuvinte care i-au lăsat pe toţi cu gurile căscate pentru tot restul anului: *în particular,* a adăugat el.

Capitolul 17

IERTAREA REGALĂ

„Eu sunt Cel Mare,
fiul Celui Mare.”
Incantaţia 43

Discuţia lui Senu cu Khefren cel Mare a fost purtată într-o încăpere mică de lângă sala principală. Camera era plină de lotuşi albaştri al căror miros se amesteca cu parfumul perucii regale şi cu izul dulceag al vinului cu miere adus de un servitor lui Senu ca să-şi mai revină. La ordinul Stăpânului Khefren, băiatul a fost dezlegat; gărzile care intraseră în panică în Sala de Judecată îl legaseră atât de strâns, încât degetele îi amorţiseră şi acum începea să simtă furnicături. Aproape pe tot parcursul întrevederii, Senu şi-a privit mâinile crispate pe preţiosul pocal regal, rugându-se să nu-l scape pe jos. Prinţul Mikerinos stătea la picioarele tatălui său, încruntându-se la fiecare cuvânt. În cameră cu ei se aflau doi *saper*-i, care stăteau nemişcaţi în umbra de lângă uşă şi de a căror prezenţă Senu a uitat repede.

Servitorii au aşezat în faţa tronului din lemn masiv un taburet pentru Senu, apoi au făcut o plecăciune şi au ieşit. Stăpânul Celor Două Regate şi-a dat jos barba falsă şi s-a aplecat în faţă. Şi-a pus coatele pe genunchi, şi-a proptit bărbia în mâini şi tot timpul cât i-a pus întrebări lui Senu l-a privit drept în ochi. Vorbea cu o voce calmă, egală, uneori puţin stridentă. Nu a ridicat vocea mai mult decât în Sala de Judecată. Nici nu era nevoie. Întreaga poveste a ieşit imediat la lumină, cu toate detaliile sale, întreruptă doar din când în când de observaţiile lui Red, care tot timpul a stat foarte aproape de Senu.

Când Senu a terminat de povestit, Stăpânul Khefren s-a lăsat pe spate, a închis ochii şi a oftat obosit.

— Adevărul, zise el încet, de multe ori iese la iveală pe căi neaşteptate. Îţi mulţumesc, tinere *hemutiu.* Este reconfortant să

asculţi pe cineva care spune lucrurilor pe nume. De-abia acum îmi dau seama că în spatele acestui jaf se ascund mai multe lucruri. Trebuie să stau de vorbă cu preotul *sem* şi să revin asupra verdictului. Ridică un deget şi gărzile săriră în poziţie de drepţi.

— Stă… stăpâne? se bâlbâi Senu, aplecându-se să atingă genunchiul moale. Mai este ceva. Tatăl meu…

Fruntea regală se încreţi. Senu se dădu înapoi, cu inima cât un purice. *Atinsese* Persoana Regală! Dar Stăpânul Khefren a zâmbit şi, pentru o clipă atât de scurtă, încât Senu nici n-a avut timp să realizeze că se întâmplase de-a adevăratelea, şi-a lăsat mâna lui îngrijită pe capul lui Senu.

— Va fi trimis un mesager. Acum poate că o să îmi dai voie să mă ocup de această problemă înainte ca prietenii tăi să îmi facă Palatul bucăţi, ce zici?

Senu roşi. Gărzile deschiseră uşile, lăsându-l să intre pe unul dintre servitorii de dinainte. Acesta, cu foarte multă grijă, a pus barba falsă pe bărbia Stăpânului, împrospătându-i totodată *kohl-ul* de la ochi. Sceptrul şi biciul regal au fost şi ele aşezate la locul lor, în frumoasele mâini ale Stăpânului. Fără niciun alt cuvânt, Stăpânul Celor Două Regate s-a ridicat în picioare şi a părăsit camera, escortat de cei doi *saper*-i.

Senu puse jos pocalul, cu o privire surprinsă. Nu luase decât două, trei înghiţituri de vin, dar capul i se învârtea deja, iar mâinile îi tremurau. Aruncă o privire suspicioasă către Prinţ, care rămăsese pe podea. Mikerinos era încă încruntat, dar ura din ochii săi se stinsese şi îl privea acum dus pe gânduri.

— Nu… nu ar trebui să plecăm şi noi?

Senu se uită către uşa deschisă.

Prinţul clătină din cap.

— Numai dacă ţii să îl mai asculţi pe Gura Regală plictisind de moarte pe toată lumea timp de o oră de lumină, îi zise el.

— Dar…

Senu îşi muşcă buza. Deodată se gândi că nu se cădea ca el să stea pe taburet în timp ce Prinţul

Moştenitor stătea pe jos. Se ridică, dar se aşeză stingherit la loc, văzând că Mikerinos nu face niciun gest.

Prinţul râse cu vocea lui piţigăiată şi mângâie pardoseala de lângă tron.

— Vino şi aşază-te şi tu jos lângă mine, dacă te deranjează atât de tare. Oricum, arăţi de parcă eşti gata să cazi de pe taburetul acela.

Simţindu-se mai stingherit ca niciodată, Senu se strecură lângă Prinţ. Red pluti în urma sa, privind aerul unde ar fi trebuit să fie *ka*-ul lui Mikerinos. Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Îmi pare rău că te-am făcut hoţ. M-am înşelat, zise Mikerinos într-un final.

Senu mormăi ceva, nu prea inteligent, cum că îl iartă.

— Când *ka-ul* tău a încercat să discute cu al meu pe şantier, continuă Mikerinos, am fost un prost că nu i-am dat atenţie. M-am gândit că era vreo glumă nesărată, făcută de un *hemutiu.* Oamenii sunt invidioşi când mă văd că port sandale din aur în public. Este o mare tâmpenie. Din cauza sandalelor am picioarele pline de băşici. Este mult mai comod să mergi în picioarele goale, numai că eu nu am voie. Îi aruncă o privire lui Senu: Apoi când te-am văzut cum străluceai în Sala de Judecată, cu lumina aceea albastră, şi *ka*-ul tău a venit la mine… ei bine, m-am cam speriat. Şi aveai scarabeul pe care Bunicul meu obişnuia mereu să-l poarte. Amuleta lui preferată sau, cel puţin, aşa am crezut eu. Nici nu mi-am închipuit vreodată că înăuntrul ei era închis ka-u*l* său! Nimeni nu-mi spune niciodată asem*enea luc*ruri interesante. Dar ar fi trebuit să îl ascult pe ka-u*l t*ău. Astăzi am primit o lecţie bună pentru toată viaţa mea.

Se uită către uşa deschisă, apoi rânji, dintr-o dată răutăcios.

— Ştii câte audienţe private acordă tatăl meu?

Senu încerca să se concentreze. „Toţi *imakhu* se aflau acolo. Şi trimişii ţărilor străine, se gândi el. Şi mai erau şi preoţii din toate templele şi dregătorii…“

— Cam… nu ştiu. O sută pe săptămână?

— Mai încearcă, îi zise Mikerinos cu ochi scânteietori.

— Păi… o sută pe zi? se corectă Senu.

De data asta Prinţul a izbucnit în râs, hohotele lui piţigăiate răsunând în întreaga cameră.

— Tatăl meu vorbeşte prin Gura Regală şi ascultă prin Urechea regală. Mănâncă de la Limba Regală şi vede prin Ochiul

Regal, miroase cu Nasul Regal. Singurele persoane cărora le vorbeşte direct sunt membrii familiei regale. Chiar şi Preotul Soarelui, care este Mai-Marele Preoţilor, trebuie să vorbească în prezenţa Urechii Regale şi a Gurii Regale; se poate întâmpla să i se acorde onoarea unei întrebări directe, aşa cum ai avut ocazia să vezi şi tu. Din câte ştiu eu, eşti singurul *hemutiu* în viaţă care a vorbit vreodată direct cu Stăpânul Khefren. Şi, cu siguranţă, singurul *hemutiu* în viaţă care l-a atins.

Senu îl privit pe Prinţ, cuprins de disperare.

— Asta înseamnă că sunt mort, nu? zise el în şoaptă. Nu mă poate lăsa în viaţă.

— Ooo, nu trebuie neapărat să te execute, dacă la asta te referi, chicoti Mikerinos. Şi-ar face prea multe griji că se întoarce *ka*-ul tău ca să se răzbune.

— *Red?* era rândul lui Senu să râdă. Glumeşti! Să treci prin ziduri e un lucru, dar… Se întrerupse. „Oare ce ştia cu adevărat despre puterile lui Red?“

Prinţul se dădu mai aproape de el, cu ochii sclipind de curiozitate.

— Cum este? Să treci printr-un zid? Aş vrea să poată şi *ka-ul* meu să facă asta! El nu face decât să piardă timpul bombănind; mereu îmi zice că ar trebui să mă grăbesc şi să devin adult ca să se poată elibera.

Senu îl privi pe Red. *Ka*-ul său stătea pe unul din braţele tronului, legănându-și unul dintre picioarele lui spectrale şi vorbind în şoaptă cu cineva invizibil, aflat lângă celălalt braţ al tronului.

— Este… ciudat.

— Hai! Mikerinos era nemulţumit: Ai fost pe Tărâmul Viselor, nu? Cum a fost?

— Cam cum este şi pe-aici, zise Senu, dând din umeri. Numai că mai frumos. Mai multă lumină. Mai multă apă.

— Mai multă apă?

— Un râu mai mare, mai verde, nişte creaturi ciudate… nici nu ştiu. Dădu din cap neputincios: Ne cam grăbeam. Red trăgea de mine şi nu am apucat să mă uit bine. De ce nu îl întrebi pe ka-u*l* tău?

Mikerinos se încruntă.

— Nu îmi spune niciodată nimic! Şi dacă îmi spune ceva, nu sunt decât chestii plictisitoare despre protocol şi despre cum ar trebui să se poarte un Prinţ. Este la fel de rău ca Gura Regală.

— Cum arată *ka-ul* tău? îl întrebă Senu, privind curios către tron.

Mikerinos îl privi uimit. Senu se temea ca Prinţul să nu îi spună că nu era treaba lui şi să dea un ordin *saper-ilor* ca să îl închidă în vreo temniţă întunecată. Dar Mikerinos zâmbi.

— Ca mine, bineînţeles.

— Şi Red arată întotdeauna ca mine! Plin de vânătăi, murdar, şi are coada mea cârlionţată!

Prinţul tuşi jenat.

— Chubby… zise el făcând o grimasă. Chubby este întotdeauna solemn şi serios. Şi este mereu curat şi îmbrăcat cu mare grijă. Este de-a dreptul plictisitor.

— Red se strâmbă la oameni.

Mikerinos îl privi cu jind.

— Aş vrea să facă şi Chubby aşa.

— Pe Red îl înspăimântă *ka-urile* morţilor.

Tăcere. Prinţul începu să-şi roadă o unghie.

— Şi pe mine, admise el. Într-o zi va trebui să construiesc şi eu o piramidă. Este îngrozitor, când te gândeşti că *sahu*-ul tău o să zacă sub toate pietrele acelea. Aş vrea să pot să trec şi eu prin pereţi, aşa ca tine.

— Nu cred. Ţi s-ar face râu.

— Mi se face rău numai când mă gândesc. Dacă Chubby nu mai poate ieşi după ce o să mor eu? Dacă rămâne închis acolo, aşa cum i s-a întâmplat Ka-ului Bunicului meu?

— Asta nu are cum să se întâmple, decât dacă e pus într-un scarabeu de templu.

— Dar dacă nu găseşte drumul? Piramida tatălui meu o să fie atât de *mare*…

— Dar dacă a ta o să fie mai mică? Atunci zidurile nu vor fi atât de groase.

Prinţul îl privi îndelung, dus pe gânduri.

— N-am mai vorbit până acum cu un *hemutiu.* Ai nişte idei atât de ciudate! Tu mergi la şcoală? Aici, pe noi ne învaţă numai lucruri plictisitoare despre curte şi poveşti tâmpite pe care nu le

crede nimeni despre zei şi zeiţe. Povesteşti-mi cum este în satul tău!

— Miroase urât.

— Aveţi şi voi lotuşi albaştri? Mda, miros urât…

— Nu lotuşii! Canalele…

Şi povestea a continuat. *Ka-urile* lor li s-au alăturat şi cei doi băieţi au fost atât de absorbiţi de discuţia lor, încât au pierdut revizuirea verdictului care se pronunţa în Sala de Judecată. Senu a presupus că toţi ceilalţi au uitat de ei. Dar nu era aşa. La un moment dat, cei doi băieţi care stăteau pe jos, lângă tron, cu capetele atât de apropiate, chicotind ca doi prieteni vechi de-o viaţă, au fost întrerupţi de un *saper,* care, tuşind dezaprobator, le-a atras atenţia.

— Gura Regală a poruncit ca băiatul *hemutiu* să fie dus la baie, Prinţul meu. Iar preotul *sem* vrea să schimbe o vorbă cu el.

Băieţii au sărit în picioare, amândoi stingheriţi că fuseseră surprinşi stând unul lângă altul. Prinţul s-a scuturat şi şi-a reluat expresia aceea mândră de care îşi acuza *ka*-ul. Lui Senu i s-a făcut din nou frică. Ankhsheshonq îl văzuse strălucind cu lumina aceea din Cealaltă Lume. Nu mai putea să ascundă puterile lui Red. Se uită la ka-ul său.

— Nu ne poate obliga să facem nimic, dacă noi nu vrem, îi zise Red, apropiindu-se. Nu acum.

Prizonierilor li s-a acordat iertarea regelui datorită contribuţiei avute în eliberarea Ka-ului Stăpânului Kheops. Oamenii au ieşit pe poarta principală a Palatului, îmbăiaţi, hrăniţi şi purtând *perizome* noi din pânză fină. Senu, simţind încă pe piele furnicăturile băii şi pe umeri palmele recunoscătoare ale Scorpionilor, a rămas în spatele celorlalţi, împreună cu Ankhsheshonq. Când porţile s-au deschis, mâna preotului l-a strâns mai tare de cot. Toată lumea a crezut că strânsoarea era pentru a-l ajuta pe Senu să meargă, băiatul fiind slăbit după toate emoţiile de care avusese parte. Dar Senu a simţit un fior rece, bănuind altceva, şi anume că Ankhsheshonq nu avea de gând să îi dea drumul prea curând. Într-o clipă, bucuria victoriei obţinute s-a stins. S-a uitat după Reonet, sperând că avea destulă minte ca să se ţină deoparte.

Între timp, revolta încetase, dar grupuri de *mertu* încăpăţânaţi îşi făceau încă vânt către zid, printre săgeţile gărzilor, în repetate încercări de a-l escalada. Deşi *saper*-ii le strigaseră de pe creneluri că prizonierilor li se acordase iertarea regală, se părea că nimeni nu îi credea. Când poarta s-a deschis, femei şi bărbaţi furioşi au început să alerge către intrare, ţipând mânioşi şi agitând beţe în aer. *Saper*-ii au fost nevoiţi să-i ameninţe cu lăncile, încercând să îi împingă în spate, lucru care i-a înfuriat şi mai tare pe revoltaţi.

La început, nimeni nu i-a recunoscut pe oamenii eliberaţi, aceştia fiind la un pas să fie călcaţi în picioare în învălmăşeală. Ankhsheshonq a scrâşnit din dinţi şi l-a tras pe Senu înapoi în umbra porţilor. Ar fi putut să se termine râu, dacă Sobek nu ar fi sărit pe o căruţă răsturnată şi nu ar fi urlat cu vocea lui răsunătoare de şef de echipă.

— Ce faceţi toţi aici, tăiaţi frunză la câini, în miezul zilei? Treceţi înapoi pe şantier, leneşilor, lepădăturilor! Avem de construit o piramidă!

S-au auzit câteva strigăte derutate. Apoi aerul a răsunat cu un ţipăt asurzitor.

— SOBEK! SOBEK! SCORPIONII! SCORPIONII PURUREA!

În următorul moment, toată lumea a sărit în picioare şi s-a repezit la căruţă. Toţi bărbaţii graţiaţi, inclusiv voinicul Sobek pârând foarte stânjenit, au fost ridicaţi în aer şi purtaţi către bărcile care aşteptau. Patep şi Teti au sosit, gâfâind, şi băieţii *mertu* s-au îngrămădit în jurul lui Gef, nerăbdători să afle tot ce se întâmplase. În timp ce era ridicat pe umerii oamenilor, Gef şi-a lăsat mâna în jos şi i-a strâns scurt braţul lui Senu.

— Mulţumesc, Coadă-Roşcată! a zis el. Să-ţi aduci aminte să vii să ne vezi când o să ajungi un preot puternic şi respectat, da?

Senu a bălmăjit că speră ca Gef să câştige o grămadă de amulete când le vine din nou Scorpionilor rândul la ridicare şi a promis să îi aducă într-o zi *ankh*-ul pe care i-l datora.

Ankhsheshonq s-a încruntat la băieţi şi le-a făcut un semn *saper*-ilor.

— Am face bine să ne grăbim, zise el. Am pierdut deja destul timp. Barca mea este la debarcaderul din partea de nord.

Fără să se mai uite în spate, a luat-o înainte cu paşi mici pe lângă Zidul Alb, făcând ca ghearele de leopard să se legene încet pe lângă genunchii săi.

Senu șovăia, uitându-se prin mulţime după Reonet. Începuse să regrete promisiunea de a-l însoţi pe Ankhsheshonq la casa căpitanului pentru a-i arăta preotului locul exact în care fusese deschis scarabeul. Dacă Ankhsheshonq rămânea singur cu el, cine ştie ce vrăji îngrozitoare i-ar putea face lui Red ca să îl convingă să servească în templu?

— Nu o să facă asta, îi şopti Red, venind lângă el. Ştie cum este.

Senu tocmai încerca să descifreze straniul comentariu al Ka-ului său când în spatele lor i s-a auzit un ţipăt şi o apariţie cu ochi sălbatici şi cu părul vâlvoi a început să coboare panta în fugă, venind după ei. *Saper*-ii au intrat în panică, şi-au pregătit lăncile, dar imediat s-au relaxat şi au început să chicotească, văzând că era vorba doar de o fată.

Reonet se repezi la preotul *sem,* agățându-se de bastonul acestuia.

— Unde îl duceţi? Daţi-i drumul! Nu vrea să vină în templul acela al tău, nu-i aşa, Senu?

Ochii ei îi căutau disperaţi pe ai lui.

Faţa lui Ankhsheshonq se întunecă. Îşi eliberă bastonul, cu buzele strânse.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama, zise el. Fata care era *prea* curioasă. Nu te priveşte, Reonet! Du-te acasă cu ceilalţi!

— Senu este prietenul meu şi nu am să vă las să îi faceţi vreun râu, îi zise Reonet cu o expresie războinică.

Preotul clătină cu tristeţe din cap.

— Nu am să-i fac niciun râu.

Ochii sclipitori ai lui Reonet spuneau că nu credea nici o vorbă. Se puse, cu mâinile în şolduri, în faţa lui Ankhsheshonq.

— Stai liniştită, eu am acceptat să mă duc cu el, şopti Senu repede. Ne ducem la casa lui Nemheb. Ochii lui Reonet sclipiră şi Senu îşi dădu seama cât de greu ar fi fost pentru ea să se întoarcă acolo. Nu trebuie să vii, îi zise el, încercând să zâmbească. Nu o să mi se întâmple nimic. Îl am pe Red. Ne

vedem în sat. Spune-le mamei şi lui Tamuway că sunt sănătos şi că mă întorc acasă cât mai curând posibil.

Reonet privea încruntată mâna lui Ankhsheshonq, care se afla din nou pe braţul lui Senu.

— Ba trebuie să vin! îi zise, cu un zâmbet viclean. Ai putea să ai nevoie din nou de o uşă. Zâmbind încă, făcu un gest vag către Zidul Alb.

Senu întoarse capul. Privi Zidul pe care se vedea încă, în lumina soarelui de dimineaţă, uşa desenată de Reonet, deşi Iny şi ceilalţi şterseseră cu conştiinciozitate incantaţiile, cu colţurile *perizomelor.* Iny schiţă un gest deloc politicos către preot şi îi făcu ştrengăreşte cu ochiul lui Senu.

— Ai… ai… îndrăznit*… ai desenat* o uşă simbolică pe Zidul Alb? zise Ankhsheshonq, gâfâind.

Părea că nu ştie ce să facă, să îi cheme pe loc *ka*-ul sau să urce panta în fugă şi să vadă incantaţiile. Reonet continua să zâmbească.

— Cum crezi că a intrat Senu în Palat? zise ea mieroasă. O putea el să treacă prin ziduri, dar nu e bun de nimic, atunci când vine vorba de hieroglife.

Saper-ii o priveau încruntaţi. Faţa lui Red era toată un rânjet. Deşi se gândea cu teamă la ceea ce ar putea să-i facă preotul lui Reonet, Senu se stăpânea cu greu să nu râdă.

Ankhsheshonq oftă.

— Tu, fata mea, ai fost o pacoste de la început. Făcu un semn către *saper-i:* E în regulă, lăsați-o să vină!

Călătoria în josul râului, până la domeniul lui Nemheb, s-a făcut în tăcere. Ankhsheshonq s-a aşezat în corabia Templului lângă proră, departe de ceilalţi, cu pielea de leopard strălucind în soare şi coada Ka-ului fluturându-i în vânt. Senu şi Reonet au stat rezemaţi de catarg cu capul sub discul lustruit al lui Ra, în timp ce Red se strâmba la echipajul tinerilor *imakhu* solemni care îşi spuneau rugăciunile. Cu siguranţă că vestea despre contribuţia lui Senu la proces se răspândise peste tot. Veselia din bărcile celor care se întorceau la Locaşul Adevărului s-a potolit în momentul în care corabia Templului a trecut pe lângă ei. Lumea îl privea curioasă pe Senu, strângându-şi amuletele în mâini.

— Dacă aş fi ştiut ce înseamnă să ai puteri *Heka*, nu aş mai fi făcut oamenilor toate glumele acelea, zise Senu, cu pumnii strânşi.

Reonet îl strânse de mână.

— Ba le-ai fi făcut. Numai că mai reuşite, îi spuse, cu o privire gânditoare.

În această linişte încordată, barca a ancorat la debarcaderul lui Nemheb. Ankhsheshonq şi *saper*-ii au sărit pe mal. Unul dintre ei a încercat să o ajute pe Reonet, dar ea i-a dat mâna la o parte şi a început să meargă de una singură, cu spatele drept, către casă.

Ajungând la treptele care duceau spre curte, Reonet s-a oprit, cu ochii larg-deschişi. Senu a rămas şi el încremenit.

În locul în care se aflase arătoasa casă a lui Nemheb, nu mai era acum decât un crater, care se umplea încet cu apă. Nici o cărămidă, nici o coloană vopsită, niciun platou, niciun pocal, nici o fâşie de pânză nu mai rămăsese. Marginile craterului fumegau, iar focul albastru se stinsese aproape de tot. Câţiva servitori derutaţi, care se strânseseră în ceea ce mai rămăsese din grădină când barca ancorase, l-au privit pe preotul *sem,* îndreptându-şi spinările. Doi dintre *medjay*-ii lui Nemheb au pornit să le taie calea, dar s-au oprit brusc şi au clătinat din cap, ca şi cum nu erau siguri dacă mai aveau ce să apere.

Ankhsheshonq s-a dus cu paşi mari la marginea craterului, a scos scarabeul rupt, a închis ochii şi a început să îngâne încet o incantaţie. Flăcări albastre îi scânteiau aproape de mâini şi de coadă. Red a şuierat printre dinţi. Aerul începuse să zumzăie aşa cum se întâmplase înăuntrul piramidei şi Senu sări într-o parte. *Saper*-ii s-au retras şi ei, neliniştiţi. Reonet privea cu ochii holbaţi, dar nu se mişca din loc.

— Ce face? îl întrebă ea în şoaptă. *Ka*-ul Stăpânului Kheops nu este liber acum? Eu aşa credeam! Doar nu îl cheamă din nou, nu?

Senu, cuprins de panică, şi-a ridicat privirea către cer, dar nu a văzut aripi cu pene albastre. Într-un târziul, Ankhsheshonq a oftat şi şi-a deschis ochii, iar focul cel albastru s-a stins.

Apoi s-a întors către *saper*-i.

— Puteţi să-i spuneţi Stăpânului Khefren că *sahu*-ul căpitanului Nemheb a dispărut din această lume. Va trebui să mă întorc la templu ca să mă ocup de *ka*-ul său, dar numele lui poate fi şters de pe listele oficiale. Va muri de două ori.

Saper-ii s-au cutremurat, cu mâinile încleştate pe amulete. Au mai aruncat o privire la craterul fumegând, s-au întors şi au început să alerge în şir ordonat de-a lungul malului, către sud, înapoi către Zidul Alb al Palatului, lipsit de pericole.

După ce au plecat, Ankhsheshonq şi-a trecut o mână peste ochi şi s-a aşezat alene pe rămăşiţele zidului prăbuşit. Părea foarte obosit.

— Poate că acum îţi dai seama cât de periculoasă poate fi *Heka* în mâinile unei persoane răuvoitoare? îi zise el. *Imakhu* slujesc în templu pentru a învăţa cum să stabilească legătura între lumea *ka*-urilor şi lumea noastră; în acest fel ei pot să-şi servească mai bine Stăpânul şi Cele Două Regate. Dar căpitanul Nemheb a încercat să folosească *Heka* în propriul interes şi iată rezultatul.

— Tot ce văd este o mare gaură, zise Reonet cu un aer îngrijorat. Ce s-a întâmplat cu *sahu*-ul său? De ce trebuie să vorbeşti cu *ka*-ul său? Vrei să spui că dublura lui Nemheb se poate *întoarce?*

Senu încercă să o privească în ochi, dar ea era prea speriată şi supărată pentru a lua în seamă avertismentul lui. În afară de asta, avea şi el întrebări.

— De ce au închis preoţii *ka-ul* Stăpânului Kheops în scarabeul acela? izbucni el. Cum a fost posibil să fie îngropat cu el? A fost, într-adevăr, o greşeală aşa cum i-aţi spus Stăpânului Khefren sau…?

Ankhsheshonq oftă şi ridică o mână.

— Nu ar trebui să dezvălui secretele Templului *unor hemutiu,* dar trăim vremuri neobişnuite şi voi nu sunteţi nişte tineri obişnuiţi. Aşezaţi-vă!

Reonet ar fi vrut să refuze, dar, dându-şi seama că asta nu ar fi rezolvat nimic, s-a aşezat pe jos, cu o expresie încăpăţânată. Senu s-a aşezat şi el jos lângă ea. Red a scos limba la aerul din spatele preotului, nu foarte convins, apoi s-a aşezat şi el lângă Senu.

— Cu siguranţă, ştiţi din lecţiile de istorie că Stăpânul Kheops a închis templele când a început să îşi construiască piramida, începu Ankhsheshonq. Avea nevoie de fiecare boabă din recolte pentru a-şi hrăni muncitorii, nu putea irosi nimic pentru a aduce ofrande zeilor. Majoritatea preoţilor au acceptat acest lucru, dar nu toţi. Existau unele resentimente. Câţiva dintre predecesorii mei s-au adunat, au invocat *ka-ul* regal al Stăpânului Kheops şi l-au închis într-un scarabeu de templu. Voiau doar să îi dea o lecţie, să îl convingă să redeschidă templele şi apoi să-i elibereze *ka-ul.* Dar Stăpânul Kheops… Se încruntă uşor… Stăpânul Kheops şi-a trimis saper-ii *să î*i aresteze, a confiscat scarabeul şi i-a omorât pe toţi în afară de preotul sem care *îi* închisese ka-ul. P*reotul* sem, lua*t pr*izonier, a intrat în panică şi s-a sinucis. Înainte de a mai putea fi forţat să deschidă scarabeul.

Făcu o pauză, privindu-l gânditor pe Senu.

— Ar fi fost mai bine pentru noi toţi dacă cineva ar fi putut să elibereze *ka-ul* bătrânului tiran, dar nimeni nu avea o *Heka* îndeajuns de puternică. Mulţi preoţi *sem* au fost torturaţi într-un mod oribil, apoi omorâţi. Între timp, Kheops purta peste tot scarabeul în care era închis *ka-ul* său, refuzând să îl dea jos chiar şi când îşi făcea baie sau dormea. Când a murit, preoţii care i-au pregătit *sahu*-ul s-au confruntat cu o dilemă. Să păstreze scarabeul în speranţa că, într-o bună zi, o să găsească pe cineva cu *Heka* puternică, aşa încât să poată deschide scarabeul? Sau era mai bine ca scarabeul să rămână închis, *ka-ul* Stăpânului mort neputând face astfel nimănui râu? Vedeţi voi, toţi erau conştienţi de puterea care s-ar fi dezlănţuit în momentul în care *ka-ul* ar fi fost eliberat. Toate *ka*-urile devin mai puternice atunci când mor dublurile lor umane, şi *ka-ul* unui om puternic este de temut. Ceea ce i s-a întâmplat lui Nemheb s-ar fi întâmplat oricărui om care ar fi deschis scarabeul. Aşa că am fost uşuraţi când i-am comunicat Stăpânului Khefren că ne-am ocupat de tot şi că tatăl său a fost înmormântat, mulţumind în acelaşi timp lui Ra pentru eforturile făcute de Stăpânul Kheops de a-şi construi cel mai sigur loc de veci din istoria Celor Două Regate. Nu ne-am gândit niciodată că ar putea exista o persoană, cum a fost căpitanul Nemheb, care să aibă

îndrăzneala să jefuiască Orizontul lui Kheops. Bineînţeles că el habar n-avea de ceea ce era înăuntrul scarabeului. Acesta era un secret bine păzit.

— Dar Senu l-a deschis! zise Reonet. El nici măcar nu este un preot...

Îşi muşcă limba, furioasă pe ea însăşi.

Ankhsheshonq zâmbi.

— Totuşi, el are *Heka,* cea mai puternică *Heka* pe care am văzut-o vreodată. Pregătirea pe care noi o facem la Templu nu este, evident, atât de eficientă precum credeam noi. Poate ar trebui să învăţăm ceva din metodele căpitanului Nemheb.

Senu nu şi-a putut stăpâni un geamăt.

Ankhsheshonq îl mângâie pe braţ.

— Nu, stai liniştit, nu suntem nişte monştri, în ciuda a ceea ce ar putea să creadă prietena ta înţeleg că nu ţi-a fost uşor. Trezirea puterilor tale într-un mod atât de riscant ar fi putut tot atât de uşor să te distrugă. *Heka* este foarte puternică atunci când eşti tânăr şi nu ştii nimic despre lume. Când începem să o folosim cu înţelepciune, ne părăseşte. De-asta Templul are nevoie de tine, Senu! Tu şi Red aveţi un dar minunat. Nu ţi-ar plăcea să creşti gândindu-te că nu va trebui să îţi iei niciodată la revedere de la ka-ul tău? Nu este o condamnare la închisoare. Poţi să serveşti în Templul Soarelui şi să îţi vizitezi în acelaşi timp familia Poţi şi să te însori, dacă vrei. Îi aruncă o privire lui Reonet care roşi. Tot ceea ce îţi cerem e să îţi foloseşti *Heka* pentru binele celor Două Regate, şi nu în interes propriu.

Aerul din jurul lui Senu încremeni.

— Red va trebui să vorbească cu ka-urile morţilor? întrebă el.

Ankhsheshonq îl privea cu atenţie.

— Da.

Ştia el că trebuia să fie şi ceva urât.

— Red? zise el în şoaptă.

Ka-ul său rămase tăcut pentru mai mult timp.

— Mi-e frică încă, îi zise el cu o voce subţire. Apoi se grăbi să adauge: Dar dacă tu vrei să vin, eu o să vin. Te iubesc, Senu!

— Şi eu te iubesc.

Senu închise ochii, simţind cum i se învârte capul. Reonet respira greu.

— Nu au mai rămas decât foarte puţini dintre cei care au adevărata putere, Senu, continuă preotul cu vocea lui convingătoare. Puterea de a folosi incantaţiile şi de a colabora cu ka-urile noastre, aşa cum îşi dorea Creatorul Knum. Eu îmbătrânesc. Îmi este din ce în ce mai greu să trec hotarul, în Cealaltă Lume. Poate că într-o zi va trebui să îmi tai coada. Înainte să fac asta, am jurat să găsesc pe cineva care să îmi ia locul. Aş vrea să fii tu acela.

Senu nu ştia ce să spună. Se gândea la Pehsukher care îşi pierduse *ka*-ul şi murise în piramidă. Dar Ankhsheshonq încă avea *ka-ul* şi, dacă ar fi acceptat, ar fi putut să-şi păstreze *ka-ul* fără ca ceilalţi să îl sâcâie. Nimeni nu ar fi îndrăznit să se ia de un preot *sem* care purta piele de leopard şi care vorbise personal cu Stăpânul Celor Două Regate. Respiră adânc. Eu…

Reonet sări în picioare.

— Nu, Senu! Red va fi nefericit! Moon mi-a spus de *ka-urile* care nu cresc niciodată. Sunt sclavi, Senu!

Nimic altceva decât nişte sclavi. Întreabă-l pe Red! Cere-i lui Red să îl întrebe pe *ka*-ul lui Ankhsheshonq. El îţi va spune adevărul!

Ankhsheshonq se încruntă la ea:

— Bine, Senu, întreabă. *Ka-ul* meu este aici.

Senu privi peretele de lângă preot. Reonet îşi muşca buzele. Ankhsheshonq zâmbea sigur pe sine.

— Red? zise Senu.

Ka-ul său plutea derutat.

— Zice că nu are de ce să îmi fie frică pentru că sunt puternic. Dar mie mi-e frică de *ka-ul* lui Nemheb! Mă urăşte acum.

Senu dădu la o parte mâna preotului *sem* şi se ridică în picioare.

— Dar cum rămâne *cu ka-ul* căpitanului Nemheb? îl întrebă el pe preot, privindu-l în ochii lui negri şi adânci.

— Nu voi nega că este încă liber şi vrea să se răzbune, zise Ankhsheshonq cu buzele strânse. Dar o să ne ocupăm de el înainte să intri tu în Templu, aşa că nu ai de ce să îţi faci griji.

Senu dădu afirmativ din cap.

— Mai am o condiţie. Trebuie să o primiţi pe Reonet înapoi în templul de lângă râu. Este un scrib bun. Aţi văzut uşa pe care a

făcut-o pentru mine. Întrebaţi-o cum a scăpat din Camera Oarbă a lui Nemheb.

Expresia iritată de pe faţa lui Ankhsheshonq se transformase acum într-o curiozitate profesională.

— Hmm, zise el. M-am tot gândit la asta de când Senu mi-a spus ce s-a întâmplat. Cum *ai ieşit* din Camera Oarbă, Reonet?

Reonet se încruntă.

— Am schimbat incantaţiile, bineînţeles. Mi-a luat o grămadă de timp şi mi-am distrus agrafa de păr. Dar m-am gândit că, dacă schimb incantaţiile de constrângere în incantaţii de trecere ca acelea care sunt puse pe uşile ka-urilor, atunci poate că Moon va putea să mă găsească şi să-i spună lui Red unde sunt… Se opri.

— Şi a mers! termină Senu în locul ei. Vedeţi? Reonet va fi mult mai de folos decât mine în templu.

Ankhsheshonq se încruntă.

— O fată, zise el cu ton sever, nu poate fi scrib într-un templu. Poate să fie bocitoare oficială sau poate să cânte în cor, atât. O privi pe Reonet îndelung, încruntat: Dar presupun că nu aş greşi deloc dacă v-aş lăsa să vă terminaţi ucenicia din timpul *Akhet*ului. În regulă, dacă promiteţi să nu mai desenaţi uşi acolo unde nu aveţi voie, o să văd ce pot să aranjez.

Se întoarse către Senu.

— Decizia de a te face preot *sem* nu se ia în pripă. Următoarea ceremonie a ka-urilor la Locaşul Adevărului va fi de-abia la sfârşitul *Akhet-u*lui, aşa că ai o destul timp să te consulţi cu familia ta. Eu nu o să intervin. Nu te putem obliga să ni te alături, dacă tu nu vrei asta, deşi bineînţeles că eu mi-aş dori ca tu să accepţi acest lucru, între timp, sper că mă pot baza pe discreţia voastră.

Senu, uşurat, aprobă cu un semn din cap. Reonet îl privea încă suspicioasă pe preot.

— Mulţumesc, îngână ea până la urmă.

Ankhsheshonq îi primi mulţumirea cu o mişcare severă a capului, apoi se îndreptă spre corabia care îl aştepta. „Cred că am început să îmbătrânesc, murmură el *ka-ului* său în timp ce se îndepărta. Am ajuns să interoghez hoţi de morminte cărora li se acordă iertarea regală şi sunt eliberaţi. Şi divulg secretele

Templului unui băiat *hemutiu* care are cea mai puternică *Heka* pe care am văzut-o şi unei fete care vrea să ajungă neapărat scrib în templu. Oh, Ra! Încotro se îndreaptă lumea asta?“ Se opri pe debarcader ca să se uite la ceva de pe râu, îşi zâmbi, apoi se urcă în ambarcaţia sa care imediat se îndepărtă.

Senu răsuflă uşurat.

— Nu e chiar atât de rău pe cât mi-l închipuiam.

Reonet spuse mulţumită.

— Ar fi putut să se ofere să ne ducă până acasă! Trece chiar pe lângă Locaşul Adevărului. Cred că acum va trebui să ne ducem pe jos. Toate corăbiile lui Nemheb au dispărut, în caz că nu ai observat.

— Ba nu. Mai soseşte una, uite!

Reonet a alergat la debarcader şi a început să facă semne cu mâna. Dar după câteva clipe şi-a lăsat mâinile în jos şi a rămas acolo nemişcată, privind, cu ochii acoperiţi de părul răvăşit de vânt. Senu a ajuns exact în momentul în care un *hemutiu* neîngrijit, care coborâse cu mişcări stângace de pe barcă, o strângea la pieptul lui larg pe Reonet.

— Am crezut că te-am pierdut, fetiţo! murmură el.

La început, Senu nu l-a recunoscut. Apoi şi-a dat seama că Reonet râdea şi plângea în acelaşi timp. Bărbatul era tatăl ei, care, ca niciodată, nu băuse nimic.

A împins-o uşor pe Reonet ca s-o privească cu atenţie, din cap până în picioare, apoi a întors capul către Senu.

— Haideţi acasă, le-a zis el.

Capitolul 18

SFINXUL

„Va apărea în plină zi, va
păşi printre cei vii şi numele
lui nu va mai pieri niciodată.”
Incantaţia 70

După iertarea regală acordată Scorpionilor, muncitorii şi meşteşugarii de la Locaşul Adevărului au început să lucreze de două ori mai mult decât înainte, încercând să mai spele din ruşinea atacului asupra Palatului Stăpânului. Până în ultima săptămână a *Akhetului,* piramida Stăpânului Khefren a atins o treime din înălţimea stabilită; camera mortuară fusese terminată şi la umbra zidului estic se puseseră fundaţiile templului Ka-ului. Statuile din granit negru ale lui Khefren erau aliniate la marginea şantierului, aşteptând să li se aducă ultimele retuşuri şi să fie transportate. Peretele Promenadei care urma să ducă de la templul de lângă râu la templul Ka-ului era în plină construcţie şi meşteşugarii *hemutiu* începuseră deja să sculpteze animalele din partea de jos.

Nimeni nu a mai pomenit nimic de jaf. Oficial, nici nu se întâmplase. Neoficial, Scorpionii au plătit pentru delictul lor, muncind trei ore pe întuneric, în fiecare seară, după ce îşi terminau programul pe şantier, înăuntrul Orizontului lui Kheops. Sub strictă supraveghere, au returnat comoara, au curăţat camera mortuară, au reparat capcanele, au astupat tunelul pe care îl săpaseră şi au nivelat galeria din partea de nord unde – a decis şeful lucrărilor – nu mai era un loc potrivit pentru a îngropa o corabie regală. Fratele mai mic al lui Gef, care îl înlocuise pe Senu în echipa Scorpionilor, era fascinat de toată povestea şi spunea tuturor că îl văzuse pe *ka-ul* Stăpânului Kheops în piramidă, urmărindu-i. Oamenii zâmbeau, clătinau neîncrezători din cap şi îi spuneau să termine cu poveştile. Căpitanul Nemheb a fost înlocuit cu un supraveghetor promovat de pe şantier, un bărbat pe care echipele îl respectau pentru

faptul că nu-l deranja deloc să-şi murdărească mâinile. Nemheb nu a primit niciun obelisc pentru a-i păstra numele viu, nici în cimitirul *imakhu,* nici în vreo altă parte. Ceea ce mai rămăsese din domeniul său a fost nivelat şi semănat cu în. Membrilor gospodăriei li s-au oferit două posibilităţi, de a rămâne să muncească pe câmp, urmând apoi să meargă cu recolta de în la Palat, sau de a pleca pentru totdeauna din Cele Două Regate. Au rămas toţi, cu excepţia *medjayului* lui Nemheb, care a plecat în căutarea unei slujbe mai bune prin alte părţi.

Timp de o săptămână după jaf, Senu nu a putut să doarmă, chinuit de gândul întoarcerii Ka-ului lui Nemheb din Tărâmul Visurilor pentru a se răzbuna. Dar, cum zilele treceau şi nu se întâmpla nimic extraordinar, a început să se întrebe dacă ceea ce văzuse în micuţa încăpere din casa lui Nemheb se întâmplase cu adevărat, sau, până la urmă, nu fusese decât un ultim ecou al coşmarurilor sale. În cea de-a noua noapte, a respirat adânc şi a stins lampa înainte să se bage în aşternut.

— Stai liniştit, Red, i-a şoptit el *ka-ului* său. În curând o să fii liber, îţi promit.

S-a gândit mult de-a lungul zilelor petrecute acasă, sub supravegherea mamei sale şi a lui Tamuway, zile care s-au transformat pe nesimţite în săptămâni. Să se facă preot şi să-l oblige pe Red să vorbească cu ka-urile morţilor împotriva voinţei sale? Sau să îşi taie coada şi să-l elibereze pe Red, ceea ce ar fi însemnat să renunţe la ocazia de a intra în Templul Soarelui şi de a-şi păstra *ka-ul* ca adult?

Reonet rămăsese la părerea ei că Red ar fi nefericit dacă el ar fi făcut ceea ce voia Ankhsheshonq. De fiecare dată când pomenea de Templu, ea îi distrăgea atenţia luându-l la ea acasă, ca să îi vadă noua pisicuţă. Aceasta era atât de jucăuşă, încât Senu, imediat ce ajungea acolo, începea să arunce mingi şi să mişte frânghii, râzând la Red, pretinzând că este *ka-ul* pisicuţei şi uitând într-o secundă de temple şi de orice altceva.

Mama lui refuza să se pronunţe în vreun fel.

— Trebuie să îţi urmezi inima, îi spunea ea cu ochii plini de lacrimi. Tatăl tău va fi în curând aici. De ce nu aştepţi ca să discuţi cu el?

Dar drumul de la Cataracta lui Knum la Locaşul Adevărului era lung şi plin de primejdii, şi, cu toate că mesajul promis, ce anunţa iertarea acordată meşteşugarului Tefen, fusese trimis, venise înapoi un răspuns care spunea că Tefen era prea bolnav pentru a putea călători. Mama lui şi Tamuway voiau să pară liniştite, dar Senu ştia în adâncul sufletului că nu existau prea multe şanse ca tatăl său să se întoarcă înainte de ceremonie.

Trebuia să ia decizia de unul singur. Dar nu avea niciun fel de îndoială în acest sens. Urma să îşi taie coada, să se întoarcă la şcoală şi să îşi dea toată silinţa la hieroglife, până când avea să intre la şcoala de scribi, aşa cum îşi dorea tatăl său. Poate că va fi altfel cu un profesor nou. Era puţin îngrijorat că, atunci când Ankhsheshonq o să afle de decizia lui de a nu se face preot, acesta ar putea să încerce să îi păcălească pe el şi pe Red în ultimul moment, ca să intre în slujba Templului. Dar, conform promisiunii făcute, Ankhsheshonq nu l-a revăzut pe Senu până în dimineaţa ceremoniei Ea-urilor.

În ultima zi *Akhetului,* soarele a răsărit aducând adierea unei brize. Apele revărsate se retrăseseră, lăsând câmpuri fertile cu noroi negru şi scânteietor pe care *mertu* deja începuseră să le muncească, pregătindu-le pentru însămânțări. Bărcile care soseau pentru ceremonie erau nevoite să folosească debarcaderul de jos. Dar, înainte să plece de pe şantier, echipele au mai pietruit un drum cu calcar şlefuit, aşa că Marele Preot al Soarelui a putut să conducă procesiunea pe deal până la platoul unde urma să aibă loc ceremonia, fără să îşi murdărească sandalele de noroi.

Publicul din acel an era neobişnuit de numeros. Stăpânul Khefren nu venise, dar îl trimisese în locul lui, pentru a supraveghea desfăşurarea ceremoniei, pe Prinţul Mikerinos, însoţit de Ochiul Regal. Prinţul cel grăsuţ şi *imakhu-ul* cel înalt stăteau sub un baldachin cu franjuri, la câţiva paşi de mulţime, înconjuraţi de gărzile de corp. Platoul zumzăia într-o atmosferă de sărbătoare datorită copiilor pregătiţi să îşi elibereze ka-urile şi care se strânseseră la marginea satului. Poarta de lângă Râu fusese închisă în spatele lor în mod ritualic, deşi familiile lor aveau voie să privească de pe zid. Dincolo de Pasajul de Purificare, două piramide se înălţau spre cer – una care

strălucea cu reflexe de alb şi auriu, cealaltă din piatră galbenă neşlefuită, neterminată încă şi fără vârf. Şantierul era liniştit. Pe Zidul lui Amun se zărea un mic contingent de gărzi. Acestea stăteau rezemate în lănci şi priveau cu o curiozitate apatică.

Senu stătea stingherit la câţiva paşi de ceilalţi. Îşi coborâse puţin umerii ca să nu iasă în evidenţă faţă de ceilalţi copii mai mici. Mikerinos îi aruncă un zâmbet. Gef şi Sobek îi făcură un semn cu mâna din faţa mulţimii. Senu îşi atinse coada. Cu toate că o dăduse de dimineaţă cu ulei de peşte încercând s-o aranjeze puţin, coada lui Senu era zburlită de parcă era coada unei pisici speriate. Copiii mai mici se uitau întruna la el şi chicoteau.

— Ignoră-i, îi suflă în ureche Red, invizibil. Nu ai de ce să te ruşinezi.

Pentru a mia oară, se întreba dacă era bine ceea ce făcea.

A ridicat ochii în sus la rezervorul de apă, pe marginea căruia stătea Reonet, legănându-și picioarele ei lungi şi măslinii. Fata rânji, mimând cu mâna gestul de tăiere a cozii. De la atacul asupra Palatului, tatăl ei nu mai băuse orz fermentat şi ajunseseră la o oarecare înţelegere în ceea ce o privea pe mama ei. Deşi Reonet nu vorbea prea mult despre asta, Senu ştia că, în fiecare seară, amândoi se duceau la mormintele *hemutiu* ca să aducă ofrande şi să lase scrisori. Reuşi să schiţeze şi el un zâmbet şi îşi îndreptă atenţia din nou către Ankhsheshonq, care ajunsese la capătul potecii. Doi preoţi, care nu aveau coadă, îl urmau. Unul purta spada rituală. Celălalt, un micuţ vas cu jăratic, în formă de floare de lotus deschis. În spatele lor venea corul de femei, înveşmântate în pânză, care zdrăngăneau cu sistrele şi plasmodiau Incantaţiile de Eliberare a ka-urilor.

Copiii, cuprinși de nelinişte, s-au îngrămădit unii într-alţii. Zidul din spatele lor era fierbinte şi înalt. Nu aveau unde să fugă. Senu a văzut scânteierile din ochii celorlalţi şi şi-a dat seama că îşi priveau Ka-urile pentru ultima dată. Îşi dorea ca Red să se facă vizibil.

Corul a tăcut. Mulţimea şi-a ţinut răsuflarea.

Ankhsheshonq s-a uitat scrutător la rândul de copii tăcuţi şi privirea lui s-a oprit asupra lui Senu. Ochii lui negri şi adânci au

scânteiat. A nesiguranţă? A frică? Înainte ca Senu să îşi dea seama, Ankhsheshonq şi-a mutat privirea în altă parte.

Şi-a ridicat braţele către soarele abia răsărit şi a început un discurs din care Senu nu a auzit nimic. Preotul cu spada a venit lângă copii, împingându-i cu blândeţe pentru a se aşeza în genunchi. Cel de-al doilea preot a pus vasul cu jăratic în faţa primei fete şi a suflat în tăciuni. Ankhsheshonq a întins mâna după spadă, a ridicat-o către soare şi a mormăit o incantaţie.

Liniştea şi căldura, în acel moment, erau insuportabile. Ceremoniile ka-urilor pe care Senu le urmărise liniştit de pe zidul satului nu i se păruseră niciodată atât de lungi. Se întreba ce aştepta Ankhsheshonq. Bărbia preotului era plină de picături de sudoare. Într-un târziu, şi-a terminat incantaţia şi a păşit în faţă. Senu se afla la capătul rândului. Ankhsheshonq a început de la celălalt capăt; trecea prin faţa copiilor, îi tăia fiecăruia coada, apoi o dădea preotului care ţinea vasul cu jăratic; acesta o lăsa să cadă pe tăciunii fierbinţi unde, arzând repede, se făcea cenuşă, care se împrăştia scânteind, dusă de vânt.

Aerul de deasupra platoului a început să şuiere. Toţi porii lui Senu s-au deschis. Când preoţii au ajuns la el, era plin de transpiraţie şi tremura din toate mădularele. Încercă să respire adânc.

„Red, se rugă el. Red, vreau să te văd. Doar o dată, te rog, înainte să facem asta.“

Ankhsheshonq s-a dus în spatele său şi i-a împins capul în faţă. Când degetele care miroseau a lotus i-au apucat coada, iar spada i-a atins capul, Senu a fost cutremurat de un spasm violent. Cu greu s-a stăpânit să n-o ia la fugă.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? îi suflă Ankhsheshonq în ureche. Poţi încă să te răzgândești.

— Nu am să îl oblig pe Red să facă ceva ce nu vrea, scrâşni Senu printre dinţi. Niciodată.

Preotul *sem* oftă, apucându-l mai strâns de coadă.

— Înţeleg, zise Senu foarte încet. Dar ar trebui să vă spun că noi nu am fi în stare…

Ceea ce voia să spună se pierdu într-o rafală de nisip. Ankhsheshonq lăsă coada lui Senu şi se dădu înapoi cu un urlet, în timp ce soarele era acoperit de un nor de culoarea sângelui.

Ceva îl lovi pe Senu între umeri, aruncându-l la pământ. Vasul cu jăratic căzu, rostogolindu-se pe jos şi vărsând tăciunii fierbinţi. Femeile din cor au sărit într-o parte, ţipând. Baldachinul regal s-a prăbuşit pe platou. Gărzile de corp s-au apropiat de Prinţul Moştenitor şi de Ochiul Regal, privind alarmaţi cerul.

— Furtună de nisip! strigă cineva şi brusc toată lumea începu să alerge să se adăpostească.

Senu s-a pomenit pe platou singur cu Ankhsheshonq, prins în vârtejul de nisip, care era atât de dens, încât nu putea vedea nici măcar zidul oraşului. În lumina difuză de culoarea chihlimbarului, Red nu mai era decât o pată.

— Nu! ţipă îngrozit *ka-ul* său. Ia-l de pe mine, Senu! Nu-l lăsa să mă atingă!

— Ce se întâmplă? strigă Senu, târându-se prin nisip către preot.

— *Ka-ul* lui Nemheb! murmură Ankhsheshonq. Mi-era teamă că se va întâmplă acest lucru…

— Ce *vrei* să spui? urlă Senu, prea speriat ca să-şi mai dea seama că vorbea cu Marele Preot al Soarelui. Parcă ai spus că o să te ocupi tu de el!

— Am încercat… prea puternic… ceremonia ka-urilor deschide prăpastia dintre lumi… trebuie închisă… cu ajutorul lui Red, poate…

Senu îl privi pe preot bănuitor.

— Ai făcut special asta, nu? Ştiai că o să fim atacaţi de *ka-ul* lui Nemheb!

— Nu, noi…

— SENU! ţipă Red.

Cu greutate, Senu şi-a ridicat capul. Gura, ochii, urechile îi erau pline de nisip care îl înţepa asemenea unui roi de ţânţari. Ankhsheshonq îngâna o incantaţie, cu mâinile încleştate pe amulete. Arătă către centrul întunecat al furtunii, unde se zăreau nişte aripi roşii cu solzi, o coadă lungă şi sinuoasă, la vederea cărora Senu a îngheţat.

— Spune-i ka-ului tău să îl ajute pe al meu! îi strigă Ankhsheshonq. Dacă avem noroc, am putea chiar să îl trimitem înapoi.

Senu văzu una dintre aripile monstrului răsucindu-se ca şi cum ceva i s-ar fi agăţat într-o parte. Monstrul a întors capul său imens, asemănător unui cap de crocodil şi a muşcat aerul cu dinţii. Ankhsheshonq şi-a dus mâna la stomac cu un geamăt de durere, de parcă ar fi primit o lovitură de pumn. Incantaţia s-a oprit brusc în mijlocul unui cuvânt. Ochii roşii şi învăpăiaţi ai monstrului îl căutau pe Senu. Băiatul avea inima cât un purice. Nemheb era acolo, privindu-l amuzat, sigur pe puterea lui absolută asupra unui băiat *hemutiu* neînsemnat şi asupra Ka-ului său.

— Fugi, Senu!

Red a plutit pe deasupra platoului, s-a aruncat pe coada monstrului şi şi-a pus mâinile lui spectrale neîndemânatice în jurul solzilor scânteietori. *Ka-ul* lui Nemheb a urlat şi s-a rotit în cerc, şi-a înfipt dinţii în coada lui Red, dar n-a reuşit decât să-i smulgă un smoc de păr. Ankhsheshonq a căzut în genunchi şi şi-a terminat incantaţia. Văzând cât de furios dădea monstrul din aripi, Senu şi-a dat seama că lui Red i se alăturase *ka-ul* preotului. Disperarea s-a topit.

— Rezistă, Red! Sosesc!

Se ridică în picioare, clătinându-se, şi se aruncă în vânt, închizând ochii din cauza nisipului. Cu un muget asurzitor, cu aripile întunecate întinse pe cer, *ka-ul* lui Nemheb se avântă către Senu. Red îşi făcu vânt, dar, lovindu-se de un obstacol invizibil, se prăbuşi neajutorat la pământ.

— RED! strigă Senu, încercând să ajungă la *ka-ul* său. Ridică-te, oh, te rog, ridică-te!

Monstrul s-a năpustit asupra lor. Vârful uneia dintre aripi l-a ridicat pe Ankhsheshonq şi l-a aruncat în zidul oraşului. Din nou incantaţia preotului s-a întrerupt. Dar de data asta nu a mai fost reluată.

— *Acum o să mori,* auzi Senu o voce înfiorătoare în capul său. *Încet şi în chinuri, aşa cum a murit dublura mea umană. Apoi îţi voi face ka-ul bucăţi şi îi voi împrăştia spiritul în Lacul de Foc unde tu o să mori pentru a doua oară.*

Senu nu putea să îşi ia ochii de la Red.

— Ridică-te, îl implora el, ridică-te!

Senu zări o umbră lângă zid. Inima începu să îi bată mai tare, plină de speranţă. Pe lângă preotul care gemea trecu în viteză o siluetă zveltă, cu părul fluturând în aer, care se îndrepta prin furtună către el.

— Nu! strigă el, disperat. Înapoi, Reonet! Pleacă de aici!

Reonet continua să meargă. *Ka-ul* lui Nemheb râse, se ridică către cer şi începu să dea din aripi, smulgând din rădăcini un palmier pe care îl aruncă apoi în râu. Reonet nu a ezitat. Cu o voce subţire, dar hotărâtă, care se ridica deasupra râsului monstrului şi zgomotului furtunii, fata a început să îngâne o incantaţie:

Chem inima ta, ib, care cuprinde tot ceea ce tu iubeşti.

Chem spiritul tău, akh, care îţi dă ţie suflare. Chem sufletul tău, ba, care aparţine zeilor.

Chem puterea ta, sekhem, creată de tine pentru tine. Chem umbra ta, khabit, care se ascunde în spatele tău. Chem ka-ul tău, Kheops, să vină din Tărâmul Visurilor, din locul în care doarme.

Din spatele lor, Ankhshehonq gemu.

— Nu, şopti el. Oh, nu!

Dar Reonet a continuat:

Prin cele şapte elemente ale vieţii, eu te chem! În numele Celui Mare, te chem!

Oriunde te-ai afla, îţi ordon, rostind numele tău secret,

Mai repede decât un ogar, mai iute ca lumina Să vii, Kheops, să vii acum!

— Red poate să-ţi explice! şuieră ea în urechea lui Senu, aruncându-se amândoi la pământ şi acoperindu-şi capetele cu mâinile.

Senu îl privi neliniştit pe Red, în aerul care începuse din nou să bâzâie. Dar *ka-ul* său era deja în picioare, vorbind repede către cer, aşa cum făcea Senu când încerca să explice ceva bătrânului Batahotep.

Ka-ul lui Nemheb se opri din râs şi îşi ridică capul lui urât. S-a auzit ţipătul lui, un ţipăt ascuţit, îngrozit, şi din furtună a apărut o creatură enormă, cu aripi albastre, care, dând înfuriată din coadă, s-a năpustit cu ghearele întinse asupra Ka-ului lui Nemheb. Pentru o clipă, cât o bătaie de inimă, nou-venitul şi-a

întors privirea sa feroce spre cei trei oameni ghemuiţi pe platou, iar aceştia au putut să vadă *clar ka-ul* încadrat de focul albastru. Corpul său de leu a strălucit, coada a fost prinsă de foc, nemaipomenita lui coamă s-a transformat, pe rând, în pene, în pâr, apoi în foc aprins. Aripile lui se unduiau asemenea unui râu într-o zi de vară. Iar faţa lui era cea a lui Kheops, tiranul, dură şi întunecată, cu nişte ochi care văzuseră mai multe decât orice altă fiinţă vie. Timp de o secundă, o îngrozitoare secundă, privirea aceea care venea din cealaltă lume i-a încremenit. Apoi, cu mugete sălbatice, într-o ploaie de pene albastre, ambele *ka-uri* au dispărut.

Senu s-a ridicat în picioare tremurând şi şi-a scos nisipul din ochi. Vântul se potolise. Soarele strălucea deasupra râului, cu o lumină liniştită. Zidul lui Amun a reapărut, plin de gărzile care îşi descopereau capetele, clipind către cer. Cei care se adăpostiseră veneau împleticindu-se pe platou, discutând aprins despre ceea ce văzuseră. Ochiul Regal privea dus pe gânduri micuţa pată albastră de deasupra piramidelor care dispărea încet.

Ankhsheshonq se ridică rigid în picioare, scuturându-se.

— A fost foarte periculos, îi zise el lui Reonet, clătinând din cap. Dar foarte îndrăzneţ, şi nu ştiu prin ce minune se pare că ai reuşit. Cred că putem să spunem că Nemheb a murit pentru a doua oară, aşa că ar trebui să vă mulţumesc amândurora.

Privi încruntat nisipul şi grămada de pene albastre care erau împrăştiate peste tot, pe platou.

— Se pare însă că am pierdut spada rituală. Te-ar supăra dacă aştepţi până mâine ca să îţi tai coada, Senu? Având în vedere ce s-a întâmplat, cred că ar fi mai bine să nu deschidem încă o dată prăpastia dintre cele Două Lumi.

Senu îi aruncă o privire lui Reonet, care îl strânse de mână. Apoi lui Red, care dădu afirmativ din cap.

— Nu trebuie s-o tăiaţi, îi spuse el preotului, cu voce hotărâtă. Lui Red nu îi mai este frică să stea de vorbă cu Ka-urile morţilor. M-am răzgândit. Vreau să mă fac preot *sem.*

Ankhsheshonq ridică o sprinceană.

— Vrei să ni te alături, chiar dacă te-am păcălit?

— Nu m-aţi păcălit. Ştiam, *ka-ul* lui Nemheb nu plecase. Numai că nu voiam să mă gândesc la asta. Dădu din umeri, stingherit: în afară de asta, *Heka* este singurul lucru la care suntem buni, eu şi Red. Ar fi bine să învăţăm să o folosim cum trebuie.

Poarta de la râu s-a deschis cu un scârţâit şi toţi sătenii s-au înghesuit pe platou. Spaima pe care o trăiseră în timpul duelului şi victoria Stăpânului Kheops sporise dorinţa de a sărbători. Râzând şi sporovăind, s-au dus cu toţii să îşi îmbrăţişeze cu mândrie odraslele. Copiii care renunţaseră la ka-uri şi-au atins capetele cu degete şovăitoare, apoi au dat la o parte mâinile mamelor lor. Vorbind încă, plini de emoţie, despre lupta dintre *ka-uri,* au alergat să se înfrupte din tradiţionalul festin de la sfârşitul *Akhetului.*

Ankhsheshonq îl strânse pe Senu de braţ.

— O să te aşteptăm, zise Ankhsheshonq, strângându-l pe Senu de braţ. Nu o să plecăm până când nu se termină festinul. Zăbovi cu privirea asupra lui Reonet, dus pe gânduri. Şi, dacă prietena ta este încă hotărâtă să se facă scrib, s-ar putea ca Templul să dispună de nişte fonduri. N-ar fi o idee rea să aibă şi ea parte de o pregătire adecvată, înainte să ajungă să omoare pe cineva.

Cu un zâmbet discret a luat vasul de jăratic şi a urmat familiile mândre de odraslele lor, către malul râului.

Reonet şi-a revenit prima.

— Ei bine, ce mai aşteptăm? zise ea. Avem pâine din curmale şi fiertură de orz cu miere, şi peşte proaspăt, şi nişte fructe ciudate trimise de la Palat. După toată întâmplarea asta ciudată cu *Heka,* mi s-a făcut o foame!…

— Cum poţi să te gândeşti la mâncare într-un asemenea moment? îi zise Senu, clătinând din cap. Dacă nu ai fi invocat *ka-ul* Stăpânului Kheops, aş fi murit, iar Red…

Se înecă şi se uită după *ka-ul* său, care se pare că dispăruse din nou.

Ea îi atinse mâna.

— Din cauza mea v-a atacat *ka-ul* lui Nemheb. Nu m-am gândit la tine şi la Red când ţi-am spus să îţi tai coada, ci numai cum să mă răzbun pe Ankhsheshonq. M-am înşelat, acum îmi

dau seama de asta. În plus, şi îi aruncă un zâmbet viclean, nu puteam să îi las să îţi taie coada, nu? Am încă nevoie de tine ca să mă ajuţi la ceva.

Discuţia a fost întreruptă de nişte ţipete piţigăiate care veneau de undeva de la marginea platoului. Fetiţele lui Tamuway se rostogoleau pe pietrişul de lângă cărare.

— Unchiule! strigară ele cu răsuflarea tăiată, chicotind. Unchiule! Vino repede! S-a întors bunicul!

Senu tresări. Ridică privirea către deal, neîndrăznind să îşi facă vreo speranţă. Neobservată, în confuzia generală, o barcă micuţă ancorase la debarcader şi în jurul său se adunaseră câţiva oameni.

— Este slab de tot şi are un deget sucit, continuară fetele. A întrebat de tine. Vino încoace, unchiule! *Vino!* îi spuseră ele şi se agățară de braţul lui.

Reonet râse şi îl eliberă de fetiţa mai mică.

— Bine, venim. Dar să nu uitaţi că Senu o să fie preot. Toată lumea trebuie să îi arate acum respectul cuvenit…

— O să îţi arăt eu ţie respect!

Senu o luă pe cealaltă fetiţă, o ridică pe spate, de unde aceasta se cățără pe ceafă, şi începu să alerge după Reonet spre râu. Pietrele se rostogoleau cu repeziciune sub picioarele lor. Fetiţele ţipau încântate şi le strigau pe mama şi pe bunica lor, care îmbrăţişau pe cineva sub razele aurii ale discului lui Ra.

— Tată! strigă Senu, cu un nod în gât. TATĂ!

Femeile se dădură într-o parte. Tefen îşi privit îndelung fiul, apoi deschise larg braţele.

— Senu, zise el încet. Te-ai hotărât, văd.

El făcu un semn afirmativ din cap.

— Aşa pot să îl mai ţin pe Red, cel puţin pentru o vreme…

Roşi. Suna atât de copilăreşte.

Tatăl său zâmbi.

— Eu şi mama ta suntem foarte mândri de tine, fiule! Nu am mai avut până acum niciun preot în familie.

Reonet aştepta într-o parte, ţinându-le de mână pe cele două fetiţe şi zâmbind. Toţi erau atât de ocupaţi să râdă şi să vorbească, încât Senu nu a văzut prima unduire a aerului de deasupra corăbiei Templului. S-a uitat peste umărul tatălui său,

clipind, gândindu-se că furtuna i-a făcut ceva la ochi. Un *ka* frumos, cu o coadă minunată, cu nişte muşchi de invidiat se căţăra cu o mână pe catarg. Bătea cu degetele lui spectrale în discul sacru al lui Ra, cu faţa toată un rânjet.

— La ce te holbezi? îl întrebă Red. Să ştii că şi Ka-urile cresc. Tocmai voiam să îţi spun, înainte să începi să te îndopi, că, dacă dublura umană a lui Moon vrea încă să stau de vorbă cu *ka-ul* mamei sale, nu e nici o problemă.

I-a aruncat o privire lui Reonet, a clipit, s-a pus în mâini, apoi s-a ridicat şi a plecat.

Senu începu să rida. Observând privirea suspicioasă a lui Reonet, încercă să se stăpânească, dar nu reuşi şi îşi întinse larg braţele, de parcă ar fi vrut să-şi îmbrăţişeze întreaga familie, dar şi pe muncitorii care sărbătoreau festinul de sfârşit al *Akhetului,* preoţii a căror spaimă nu se risipise încă, râul, piramidele şi ambele lumi atât de frumoase.

— Sunt atât de fericit! strigă el. Totul este perfect!

Mama sa clătină din cap.

— Aşteaptă până *laakhet-ul* următor, îl avertiză ea. Ochiul Regal zicea ceva în legătură cu construirea unei statui a *ka-ului* Stăpânului Kheops pentru a comemora acest moment şi nimeni nu ştie exact cum o să arate; doar că o să fie mare. Mai mulţi oameni, mai multă muncă, mai multă bătaie de cap…

Tefen o luă de mijloc şi, cu un sărut, o făcu să tacă.

— Senu are dreptate, îi zise el. Nu simţi şi tu? Aerul este altfel. *Ka*-urile sunt fericite. De-abia aştept să mă apuc de noua statuie – o s-o sculptăm în stâncile de-acolo de sus, ca să stea cu faţa către râu. O să facem cea mai frumoasă piramidă din Cele Două Regate şi lumea o să se minuneze de munca noastră mult timp după ce noi nu vom mai fi pe această lume. O să vedeţi!

Lumea lui Senu – ghid

Senu şi Reonet au trăit în Cele Două Regate în timpul domniei Stăpânului Khefren, care a ţinut douăzeci şi trei de ani, aproximativ din 2555 î.Hr. Până în 2532 î.Hr. În acest timp îndepărtat nu existau prea multe din cuvintele pe care noi astăzi le asociem cu aceste ţinuturi. (Au fost inventate de grecii antici cu aproximativ două mii de ani mai târziu.) De aceea, în această povestire, nu veţi întâlni termeni moderni precum „Egipt“, „Faraon” sau „mediteranean”! Totuşi, veţi putea întâlni unele cuvinte descriptive, precum „piramidă”, tocmai pentru a evita traducerile prea lungi. Alte cuvinte, precum *Heka,* care pot fi oarecum „familiare”, sunt folosite pentru a reda parfumul şi magia epocii.

Fragmentele de incantaţii de la începutul capitolelor sunt luate dintr-o colecţie de texte magice numite *Capitolele despre ieşirea la lumină* (cunoscute azi sub titlul *Cartea egipteană a morţilor).* Acestea erau puse în morminte pentru a asigura liniştea vieţii de dincolo a celor morţi şi pentru a da posibilitatea Ea-urilor de a părăsi mormintele la momentul potrivit.

Următorul ghid ar putea să vă ajute în călătoria voastră prin tărâmul lui Senu:

Amuletă – Obiect căruia i se atribuie puteri magice, purtat de obicei de persoanele care au nevoie să fie protejate.

Amun – Zeu cunoscut sub numele de „Cel Ascuns”.

Ankh – Hieroglifă care simbolizează viaţa.

Bes – Zeu pitic, cu picioarele bandajate, cu coadă de leu, care poarta noroc unei case.

Cele Două Regate – Fâşia îngustă de pământ fertil care mărgineşte râul între Cataracta lui Knum şi Templul Soarelui (Coroana Albă), la care se adaugă zona mlăştinoasă dintre Templul Soarelui şi Marea Verde (Coroana Roşie). Erau considerate două „ţări“ separate datorită climei diferite.

Coada ka-ului – Smoc de păr, lăsat într-o parte a capului copiilor, care indică legătura cu *ka*-ul lor. O dată cu apropierea

de vârsta maturităţii, coada trebuie să fie tăiată, după care copiii sunt liberi să poarte părul cum vor sau să îşi pună perucă.

Singurii adulţi care nu îşi taie cozile, păstrându-le şi după pubertate, sunt preoţii *sem,* care au puteri *Heka.*

Dubla Coroană – Coroana Albă a Sudului şi Coroana Roşie a Nordului, purtate împreună, ca însemn al supremaţiei asupra Celor Două Regate.

Faianţă – Produs ceramic, asemănător cu porţelanul, fabricat prin ardere din cuarţ; folosită pentru amulete ieftine, mărgele etc.

Hieroglifă – Semn din scrierea egipteană care reprezintă noţiunile prin figuri de fiinţe sau obiecte.

Fiertură de orz – Supă groasă, făcută din orz proaspăt cules, la care se adăugau uneori curmale sau miere. Foarte nutritivă, mai mult o mâncare decât o băutură; totodată, prin fermentarea ei se poate obţine o bere foarte tare.

Hapi – Zeul revărsărilor apelor care aveau loc în fiecare an, în timpul *Akhet-ului.*

Heka – Puteri magice pe care le deţin copiii care au o legătură foarte strânsă cu ia-urile lor. Intensitatea puterilor variază de la persoană la persoană. Persoanele cu o *Heka* puternică servesc în temple ca preoţi *sem* sau se fac doctori. *Heka* presupune:

— Contactarea Ea-urilor morţilor;

— Capacitatea de a intra în Tărâmul Viselor şi de a trece peste obstacolele fizice din această lume;

— Folosirea magiei.

Ka – Dublura unei persoane, numit câteodată „suflet material". Poate fi văzut numai de copii, care comunică în mod constant cu el. Când copii cresc, Ka-urile lor se duc pe Tărâmul Visurilor. Adulţii pot comunica cu dublurile lor numai în somn.

Unii oameni (precum Senu) stabilesc o legătură neobişnuit de strânsă cu ia-urile lor, ceea ce le dă puteri *Heka.* Nu se cunoaşte forma luată de ka-uri, dar în această povestire ele apar ca nişte copii spectrale ale dublurilor lor umane.

Knum – Zeu cu cap de berbec care trăieşte în prima cataractă a râului şi care trimite în fiecare an inundaţiile. El poate face, cu roata sa de olar, copii şi ka-uri.

Kuş – Regiune aflată la sud de Cataracta lui Knum, populată de războinici negri şi cruzi.

Locaşul Adevărului – Platoul Giseh, unde se află Marea Piramidă a lui Kheops, Piramida lui Khefren, în construcţie, şi aşezările celor care lucrează la aceasta din urmă (satul *hemutiu,* tabăra *mertu* etc.).

Lotus – Floare asemănătoare nufărului de apă care creşte în apă. Cel mai des întâlnit este lotusul albastru, care este foarte parfumat; există şi lotuşi albi. Lotusul este un narcotic slab.

Medjay – Soldaţi mercenari nemiloşi, originari din Kuş, câteodată angajaţi drept gărzi de corp de către oficialii înalţi, precum căpitanul Nemheb.

Obelisc – Monument înalt, ca un deget cu vârful în sus, inscripţionat deseori cu hieroglife.

Ora de lumină – Ziua, măsurată de la răsăritul până la apusul soarelui, este împărţită în douăsprezece părţi, „ore de lumină44. Durata orelor de lumină variază în funcţie de anotimp. Vara, orele de lumină sunt mai lungi decât orele de întuneric.

Ora de întuneric – Noaptea, măsurată de la apusul până la răsăritul soarelui, este împărţită în douăsprezece părţi, „ore de întuneric44. Durata orelor de întuneric variază în funcţie de perioada anului. Iama, orele de întuneric sunt mai lungi decât orele de lumină.

Orizontul lui Kheops – Piramida Stăpânului Kheops, pe care noi o numim Marea Piramidă. Una dintre cele Şapte Minuni ale Lumii Antice.

Papirus – Plantă înaltă care creşte pe malurile râurilor, folosită pentru a face hârtie.

Ra – Zeul Soarelui. Pe vremea lui Senu, Ra era cel mai important zeu al Celor Două Regate. Mulţi oameni îşi luau numele de la el. De exemplu, Khefu înseamnă „a apărea precum Ra“.

Râul – Cunoscut azi ca Nil.

Urechea Regală, Ochiul Regal, Gura Regală, Nasul Regal, Limba Regală – Cei cinci *imakhu* oficiali care acţionează în public în numele Stăpânului Celor Două Regate, protejându-l de lume. Ochiul, Urechea şi Gura au puterea de a

lua decizii de importanţă minoră în numele lui, fără ca Stăpânul să fie prezent la întâlniri. Nasul şi Limba miros şi gustă mâncarea şi băutura la banchetele oficiale înaintea Stăpânului, înlăturând astfel riscul ca Stăpânul să fie otrăvit

Sabu – Cadavru, de obicei învelit în bandaje din pânză. Când sahu-urile celor bogaţi erau mumificate, organele scoase din corp erau depozitate în vase, apoi corpul era bandajat; cadavrele oamenilor săraci însă erau uscate, fără nici o altă intervenţie, de aerul fierbinte.

***Saper*-i** – Cei responsabili cu paza piramidelor şi cu asigurarea bunei conduite a muncitorilor. Totodată, ei păzesc Palatul şi patrulează prin deşert însoţiţi de ogari.

Scarabeu – Gândac care se hrăneşte cu excremente. Totodată, o amuletă foarte populară pe care sunt gravate uneori incantaţii. Amuletele speciale numite „scarabei de templu” sunt făcute de preoţi cu puteri *Heka* pentru a închide ka-urile. Un scarabeu de templu, odată sigilat, nu poate fi deschis decât prin magie. Dacă este spart, *ka*-ul dinăuntru moare.

Preot *sem* – Preot căruia i se permite să poarte piele de leopard, care şi-a păstrat *ka-ul* şi coada ca adult De obicei, deţine puteri *Heka,* mai mari sau mai mici.

Sistru – Instrument muzical, alcătuit dintr-o lamă curbată în formă ovală, cu capetele unite, prevăzute cu un mâner şi cu bare metalice mobile, care, prin atingere sau lovire cu o vergea de fier, produceau sunete.

Sfinx – O creatură puternică având corp de leu, cap de om şi aripi. În această povestire, forma luată de un *ka* regal când moare dublura sa umană.

Săptămână – Zece zile.

Teslă – Unealtă ascuţită din cupru, folosită pentru a da formă pietrei.

Zidul lui Amun – „Zidul-care-Ascunde“ *satul hemutiu* şi tabăra *mertu* de sufletele din Locaşul Adevărului.

ANOTIMPURILE

Akhet

Inundaţiile. Iunie-septembrie.
Cea mai caldă perioadă a anului.
Vacanţă pentru toată lumea, cu excepţia celor care munceau la piramide.

Peret

Însămânțările. Octombrie-ianuarie.
Perioada semănăturilor.

Shemu

Secetă. Februarie-mai.
Perioada recoltei.

<u>PRINCIPALELE CLASE ALE SOCIETĂTII</u>

1. Stăpânul Celor Două Regate
Conducătorul suprem, Khefren.

2. Prinţul moştenitor
Fiul lui Khefren, Mikerinos.

3*. Imakhu*
Membrii familiei regale şi servitorii civili importanţi.

4. Scribi
Oamenii care ştiu să scrie

5. *Hemutiu*
Meşteşugarii (pictori, sculptori etc.)

6. mertu
Muncitorii care lucrau pe câmpuri şi pe şantier.

7. Sclavii
Străinii capturaţi în războaie.